

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU PRIN SCRIPTURĂ

O-dată cu începutul acestui Săbăd, pășim într-o nouă Săptămână de Rugăciune. Moment de referință în viața noastră spirituală din cadrul unui an, moment de analiză și reflecții, de mulțumiri și reconsacrare între trecut și viitor, între ceea ce sîntem și ceea ce ar trebui să fim.

Sîntem plini de recunoștință față de Bunul Dumnezeu pentru călăuzirea și binecuvîntările Sale și roștim împreună cu psalmistul: „Binecuvîntează, suflete, pe Domnul, tot ce este în mine să binecuvînteze numele Lui cel sfînt! Binecuvîntează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!” (Ps. 103,1-2).

Îi mulțumim pentru viața ce încă ne-a îngăduit-o, căci mulți sînt aceia care au încheiat — în anul care a trecut — alergarea vieții și experiența credinței lor.

Îi mulțumim pentru pacea și liniștea de care ne-am bucurat în țara noastră și de piinea pe care am frînt-o zi de zi pe mesele noastre cu mulțumire și recunoștință, în timp ce în multe locuri din lume, zeci și sute de mii de suflete nevinovate mor de foame, de sete sau de urgia nimicitoare a armelor de război.

Subiectele Săptămîinii de Rugăciune, prelegerile care să pregătească inimile și spiritul nostru pentru comuniunea cu Dumnezeu, ne vorbesc despre cunoașterea lui Dumnezeu prin Cuvîntul Scripturii.

Apostolul iubirii, Ioan, a fost preocupat de această problemă, conștient fiind de faptul că viața veșnică, mintuirea către care năzuim cu toții, este consecința cunoașterii de Dumnezeu, singurul și ade-

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3).

văratul Dumnezeu, și a lui Isus Hristos, trimis de El. Iar apostolul Pavel, angajat în experiența luptei sale spre desăvîrșire, spre identificarea cu Mintuitorul său, mărturisirea plin de hotărîre: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți” (Fil. 3,10-11).

Rămîne un adevăr de necontestat acela că „cunoașterea de Dumnezeu se poate realiza numai cercetînd Scripturile, căci putem cunoaște mai mult și tot mai mult despre Domnul Isus numai printr-o profundă cercetare a Scripturilor”. Apoi vom demonstra realitatea acestei cunoașteri „umblînd în căile adevărului și ale neprihănirii, care ne-au fost revelate în Cuvîntul lui Dumnezeu” (Solii, p. 121.191).

Cît de minunat și de angajant sună cuvîntul rostit de Domnul vieții: „Nu orișicine-Mî zice: „Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri” (Mat. 7,21).

Iudeii și mai marii lor aveau Scripturile Vechiului Testament, aveau și cunoșteau profețiile referitoare la Mesia. Cînd Irod „a adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului și a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul, ei i-au răspuns: „În Betleemul din Iudea”, căci iată ce a fost scris prin prorocul: „Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel” (Mat. 2,4-6). Din nefericire, însă, ei gîdeau că prin cunoașterea superficială a Scripturilor, aveau să se bucure de binecuvîntarea vieții veșnice. Dar Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos le-a spus: „Cuvîntul Lui nu rămîne în voi”. Aceasta pentru că — plini de ei — au lepădat pe Hristos în Cuvîntul Său și L-au lepădat și în persoana Sa.

„Veți cunoaște adevărul”, declara Mintuitorul, „și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8,32). Dar fără o înțelegere a Scripturilor este imposibil... să înțelegem ce este ade-

(continuare în pag. a 2-a)

*Tubiți frați și stimate surori,
Seumpi frați conlucrători,*

Săptămîna de Rugăciune este menită exact scopului definit de titlul pe care-l poartă: pentru rugăciune. O săptămîna pusă deoparte din cele cincizeci și două de săptămîni ale anului pentru rugăciuni speciale și pentru mulțumiri și recunoștință față de bunul Dumnezeu. Nu trebuie să uităm niciodată că este o parte a planului lui Dumnezeu „să ne dea, ca răspuns la rugăciunile făcute cu credință, ceea ce nu ne-ar fi dat dacă n-am fi cerut“, cu credință și stăruință.

Rugăciunea însă este ceva mai mult decît o simplă cerere adresată lui Dumnezeu pentru hrană spirituală, pentru ajutor și călăuzire, pentru binecuvîntări materiale, sau pentru găsirea unei căi de ieșire din necazuri și dificultăți, ca biserică și ca indivizi. Aceste probleme ale vieții noastre pot fi importante pentru noi, și scriitorii Bibliei ne încurajează să aducem aceste nevoi înaintea Tatălui nostru ceresc. Noi slujim unui Dumnezeu pentru care nimic din ceea ce afectează buna noastră stare nu este lipsit de importanță.

Unul dintre bărbații care au urmat îndeaproape Domnului Isus atunci cînd Acesta Se afla pe pămînt dă următorul sfat: „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi“ (1 Petru 5,7). Domnul Hristos personal remarcă următoarele: „Cine-i omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o piine, să-i dea o piatră? Sau dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer?“ (Mat. 7,9-11).

A prezenta deci nevoile noastre înaintea lui Dumnezeu este și bine și drept. Din fericire, pentru a primi răspuns la rugăciunile noastre, nu avem nevoie nici de elocvență și nici de rugăciuni lungi. Una dintre cele mai eficiente rugăciuni, care este raportată în paginile Sfințelor Scripturi, conține numai două cuvinte. Cînd Petru a început să se afunde în apele lacului Ghenezaret, a strigat imediat: „Doamne, scapă-mă“, și Domnul Isus Hristos l-a salvat îndată.

Să nu uităm niciodată că rugăciunea este ceva mai mult decît gestul de a cere și a primi ceva din partea lui Dumnezeu. Ea este o legătură personală cu El, așa cum subliniază serva Domnului: „Rugăciunea este deschiderea inimii către Dumnezeu asemenea unui

prieten. Rugăciunea este respirația sufletului. Prin rugăciune, cultivăm o prietenie cu Isus Hristos, viul și glorificatul nostru Mîntuitor“.

Săptămîna anuală de Rugăciune este un timp pus deoparte pentru întregul popor al lui Dumnezeu de pretutindeni pentru rugăciune și studierea Cuvîntului lui Dumnezeu. Un timp de rugă și de mulțumire, de recunoștință pentru binele de care ne-am bucurat în anul care a trecut. Pentru viață, sănătate, pentru lumina soarelui, ploaie și pacea lumii. Un timp de mijlocire înaintea cerului ca îngerii ce excelează în putere să țină încă vînturile ca ele să nu bată pe suprafața pămîntului.

Este nevoie de pace. Pace în lume, între națiunile pămîntului, și pace între oameni și în oameni, chiar în aceia ce se numesc urmașii lui Isus Hristos. Să mulțumim cerului pentru cei ce s-au străduit să mențină pacea și armonia între oameni și să-i susținem cu toată ființa și puterea noastră.

De aceea, să facem din această Săptămîna de Rugăciune, săptămîna biruințelor noastre. Să venim laolaltă și să ne rugăm lui Dumnezeu împreună. Avem nevoie unul de celălalt. Avem nevoie să simțim împreună, să ne rugăm împreună și să lucrăm împreună. Avem nevoie să ne „îndemnăm unii pe alții“ (Evr. 10,25), în tot ce este bun și este spre binele prezent și veșnic al tuturor. Parcurgînd aceste prelegeri — pregătite în mod special pentru această Săptămîna de Rugăciune — să rugăm pe bunul Dumnezeu ca fiecare frate și soră în Hristos, fiecare participant la acest ospăț al credinței și rugăciunii stăruitoare și biruitoare, să ne inspire la o mai strînsă comuniune cu Dumnezeu. Fie ca prezența Sa vie și transformatoare să innobileze și să dea vigoare vieții noastre spirituale și să întărească credința noastră.

Să ne rugăm cerului ca această Săptămîna de Rugăciune să ne aducă tuturor o reînviare și reîmprospătare spirituală, un suflu nou din curțile cerești și un spirit de puternică comuniune cu Dumnezeul mîntuirii noastre și unii cu alții, pentru desăvîrșirea sfinților în vederea lucrării de slujire.

„Incolo, fraților, fiți sănătoși, desăvîrșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi“ (2 Cor. 13,11).

Dumitru Popa

PLENARA
CONSILIULUI NAȚIONAL
AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII
SOCIALISTE

Sub președinția Excelenței Sale, Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România și al Frontului Democrației și Unității Socialiste, joi 28 iunie a.c. a avut loc la București plenara Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste.

Pe ordinea de zi au fost înscrise următoarele probleme:

1. Activitatea consiliilor Frontului Democrației și Unității Socialiste și a organizațiilor componente pentru mobilizarea oamenilor muncii la îndeplinirea prevederilor Planului național unic de dezvoltare economico-socială pe anul 1984 și pe întregul cincinal și întâmpinarea celei de-a 40-a aniversări a victoriei revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă cu rezultate deosebite în toate sectoarele de activitate;

2. Participarea Frontului Democrației și Unității Socialiste la îndeplinirea politicii consecvente promovate de Partidul Comunist Român și statul nostru dedicate consolidării păcii, realizării colaborării între toate popoarele lumii;

3. Raport cu privire la proiectul Planului național unic de dezvoltare economică și socială a României pe anul 1985;

4. Raport cu privire la schița preliminară de dezvoltare economico-socială a României în perioada 1986—1990;

5. Propuneri cu privire la convocarea Congresului al III-lea al Frontului Democrației și Unității Socialiste;

6. Dezbateră proiectului Programului de alimentație științifică a populației.

Vorbitorii care au luat cuvântul și-au exprimat hotărârea de a munci cu dăruire și dragoste pentru îndeplinirea planurilor de continuă dezvoltare a patriei noastre, de promovare a idealurilor de pace și colaborare între toate popoarele lumii, pentru progres și civilizație.

În acord cu țara, cu pulsul națiunii, și din imboldul profundelor sentimente patriotice participanții la plenară și-au exprimat totala lor adeziune față de propunerea ca la Congresul al XIII-lea al P.C.R. Excelența Sa, Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, să fie reales secretar general, chează și la continuarea politicii de libertate, de pace și largă democrație, de dezvoltare economico-socială a patriei.

Printre cei care au luat cuvântul la lucrările plenary au fost și I.P.S. Mitropolit Nestor al Olteniei

(continuare în pag. a 7-a)

PLENARA
COMITETULUI CENTRAL AL ORGANIZAȚIEI
DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE

Joi, 28 iunie 1984, a avut loc la București ședința Comitetului Central al Organizației Democrației și Unității Socialiste.

Participanții la discuții au evidențiat hotărârea celor pe care-i reprezintă în acest larg forum democratic de a face totul, muncind cu sing și dăruire pentru binele și prosperitatea patriei, pentru progres social și pace.

Din partea Cultelor reprezentate în acest forum au luat cuvântul P.S. Episcop Vasile Coman, din partea Episcopiei Ortodoxe Române din Oradea, și prof. Pentek Arpad, rectorul Institutului Teologic Protestant de grad universitar din Cluj-Napoca. Vorbitorii au exprimat adeziunea Cultelor la idealurile de pace și libertate, pentru dezvoltarea materială și spirituală a poporului român, identificându-se cu tot ceea ce este spre binele prezent și veșnic al omenirii.

ADUNAREA CULTELOR DIN ROMÂNIA
PENTRU DEZARMARE ȘI PACE

Între 21—23 iunie 1984, a avut loc la București, cea de a doua Adunare a Cultelor din România pentru Dezarmare și Pace.

Problema păcii pe planeta noastră a devenit una dintre cele mai stringente probleme ale omenirii contemporane. Trebuie să recunoaștem că omenirea trăiește în prezent perioada cea mai dramatică din întreaga ei istorie. În condițiile proliferării armelor nucleare, problema păcii nu mai este numai o problemă de ordin politic, ci în aceeași măsură este o problemă de ordin moral, o problemă de viață și de moarte.

La această întâlnire au luat parte un număr de circa două sute cincizeci de delegați ai Cultelor din România și un număr de patruzeci și cinci de personalități de peste hotare, clerici și reprezentanți ai diferitelor organizații religioase internaționale, printre care:

Dr. Günther Gassman, directorul Comisiei „Credință și Constituție” de la Consiliul Ecumenic al Bisericilor; Dr. Glen Garfield Williams, secretar general al Conferinței Bisericilor Europene; Dr. Lubomir Mirejovsky, secretar general al Conferinței Creștine

(continuare în pag. a 3-a)

TELEGRAMĂ

Excelenței Sale, Domnului Nicolae Ceaușescu
Președintele Republicii Socialiste România

Conducătorii și reprezentanții Cultelor din Republica Socialistă România, întruniți în adunarea solemnă consacrată dezbaterii problemelor dezarmării și păcii, desfășurată la București în zilele de 21, 22 și 23 iunie 1984, cu participarea reprezentanților unor Biserici, religii și organizații creștine mondiale, își exprimă profunză admirație pentru neobosită dăruire și devotamentul nemărginit cu care Domnia Voastră, mult stimată Domnule Președinte, acționați pentru propășirea patriei, pentru binele și fericirea poporului, pentru apărarea păcii promovarea destinderii și colaborării între popoare.

Pe fundalul complex, zbuciumat, sfâșiat de contradicții al epocii pe care o traversează în acest moment omenirea, marcată de agravarea fără precedent a situației pe plan mondial, România proiectează imaginea luminoasă a unei țări al cărui țel este de a contribui la triumful păcii și colaborării, la asigurarea vieții și demnității tuturor națiunilor lumii.

Cu deplină îndreptățire putem afirma că datorită eforturilor neobosite depuse de dumneavoastră, mult stimată domnule președinte, România are astăzi în lume mai mulți prieteni ca oricând, realizările ei sînt tot mai cunoscute și prețuite pretutindeni pe glob, iar numele Domniei Voastre este pronunțat cu profundă stimă și admirație pe toate meridianele.

Strălucitele dumneavoastră inițiative și acțiuni consacrate păcii și dezarmării care și-au găsit o nouă și elocventă expresie în Apelul adresat de Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Congresului S.U.A., parlamentelor țărilor europene pe teritoriul cărora sînt instalate rachete cu rază medie de acțiune, parlamentelor altor state europene și Canadei — vibranta chemare la acțiune hotărâtă pentru eliminarea primejdiei războiului nuclear, pentru apărarea dreptului fundamental al oamenilor la viață, al națiunilor, la existență liberă și demnă, pentru triumful păcii pe planeta noastră — ne îndatorează și ne mobilizează și pe noi, slujitorii Cultelor, să ne unim și mai mult eforturile pentru a sprijini mai eficient măsurile întreprinse pentru apărarea păcii, asigurarea destinderii, promovarea colaborării și fraternității între oameni și popoare. Desfășurată în spiritul idealurilor de pace și libertate, de progres și civilizație, ce caracte-

(continuare în pag. a 10-a)

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU PRIN SCRIPTURĂ

(urmare din cop. I)

văr, sau să discernem între ceea ce este sfânt și ceea ce este profan. Necunoscând Scripturile și nici pe Cel ce stătea înaintea sa, Pilat, grăbit și interesat numai de sine, de prezentul și viitorul său, întreabă pe Domnul vieții, fără să-l intereseze însă răspunsul Acestuia: „Ce este adevărul?” (Ioan 18,38).

Pentru sufletul credincios și sincer, importanța unei profunde cunoașteri a Sfințelor Scripturi, cu greu ar putea fi apreciată. Dată prin inspirație divină, această Sfință Carte a fost păstrată de Domnul Dumnezeu prin puterea Sa miraculoasă, ajungând la noi în forma în care se află astăzi. Ea este ca un ghid pentru cel credincios, ca să-i arate drumul spre ceruri. De aceea, Scriptura poate da celui credincios înțelepciunea care să ducă la mîntuire, pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3,15-17).

În vederea cunoașterii lui Dumnezeu, n-ar trebui să ne mulțumim cu o cunoaștere superficială a Scripturii, ci ar trebui să căutăm a pricepe întreaga însemnătate a ei. Trebuie să ne oprim la izvorul vieții și să sorbim cu nesaț din spiritul Cuvîntului lui Dumnezeu. Sînt ani de zile, pentru unii mulți la număr, de cînd cîntăm cu deschidere de inimă, „stăm lingă apa de viață, ... da, sîntem chiar la izvor”. Și ca să rămînem la cele scrise, mulți, foarte mulți dintre noi ne mulțumim numai cu stropii acestui nepuizabil izvor, iar alții... mor de sete, pentru că superficialitatea credinței lor i-a împiedicat să soarbă din plin din izvoarele mîntuirii. Poate că tabloul cel mai puternic, cel mai impresionant și cel mai edificator este acela în care „Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge riuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7,37-38). El Se prezintă aici ca Apă a vieții, chemînd pe toți aceia care vor crede în El să... bea.

Studiul Sfințelor Scripturi are asupra celui credincios, asupra minții și sufletului său, o influență sfințitoare. Duhul Sfînt, care dă

învățătură spre mîntuire, este prezent în Cuvîntul lui Dumnezeu. De pe paginile lui strălucește o lumină, o nouă și prețioasă lumină. Aici găsește credinciosul sirgincios cercetător al Cuvîntului... adevărul divin, iar cuvintele și frazele lui sînt pline de strălucire și potrivite pentru experiența sa, fiind vocea lui Dumnezeu care vorbește din paginile Scripturii.

Numai în felul acesta noi, muritorii păcătoși, vom ajunge să cunoaștem pe Dumnezeu și numai așa vom ajunge să înțelegem mai bine legătura și comuniunea noastră cu Hristos, Purtătorul și Ispășitorul păcatelor noastre, Garantul mîntuirii neamului omenesc.

Ceea ce ar trebui să reținem este faptul că nimeni dintre cei ce vor să cunoască voia Celui Atotputernic „nu va fi lăsat în necunoștință cu privire la ceea ce-I este plăcut, sau cu privire la ceea ce-I este neplăcut.

„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul”, spune înțeleptul Solomon, „și știința sfinților este priceperea” (Prov. 9,10). Marea operă a vieții noastre este formarea unui caracter întregu, iar pentru cel credincios, cunoașterea de Dumnezeu este temelia educației creștine... Dumnezeu S-a descoperit și continuă să Se descopere celor ce-L caută cu sinceritate și curăție de suflet în Cuvîntul Său, cum și în lucrările creației Sale. De aceea, din Cuvîntul Inspirației Sale și din marea carte a naturii, noi trebuie să ajungem a cunoaște pe Dumnezeu. Marele Pavel adevărea acest lucru atunci cînd scria comunității din Roma: „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu... le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uii cu băgare de seamă la... lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovați” (Rom. 1,19-20). Pavel avea în mod viu în mintea și inima sa cuvintele psalmistului: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vesteste lucrarea minilor Lui. O zi istorisește altele acest lucru, o noapte dă de știre altele despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit, dar răsunetul lor străbate tot pămîntul, și glasul lor merge pînă la marginile lumii” (Ps. 19,1-4).

Da, întreaga Biblie ne vorbește despre Hristos. De aceea, dacă cunoașterea de Dumnezeu este... viață veșnică adică realizarea dorinței de veacuri a omenirii, mîntuirea, atunci sîntem datorii să studiem și să ne identificăm cu adevărurile ei. Să ne umplem inimile cu cuvintele lui Dumnezeu. Ele sînt apa cea vie care potolește setea sufletului. Ele sînt pîinea ce coboară de sus, așa cum spunea Mîntuitorul: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt duh și viață” (Ioan 6,63).

Scumpi frați și stimate surori, Domnul Dumnezeu ne vorbește prin

Cuvîntul Său. Aici, în paginile lui inspirate, noi avem în modul cel mai clar descoperirea caracterului Său, a modului în care El Se ocupă de oameni, de marea lucrare de mîntuire...

Despre Scripturile Vechiului Testament, și cu alții mai mult în cele ale Noului Testament, Domnul Hristos spune că ele „mărturisesc despre Mine”.

De aceea, în această Săptămînă de Rugăciune, ca și în tot timpul, ar trebui să gîndim mai mult, mai profund asupra lucrării Sale, asupra lucrării Aceluia care a venit ca să mîntuiască pe poporul Lui de păcatele sale. Contemplînd în acest fel marile teme ale cerului, desfășurarea în timp și spațiu a marelui Plan al Mîntuirii, credința și iubirea noastră vor deveni atunci mai puternice, mai eficiente, iar rugăciunile noastre vor fi mai mult și tot mai mult ascultate de Dumnezeu, pentru că ele vor fi mai mult și tot mai pline de credință și iubire. Rugăciunile noastre vor fi atunci inteligente și călduroase. Ele vor fi expresia trăirii noastre cu Hristos, a necesității comuniunii noastre cu Începătorul și Desăvîrșitorul mîntuirii noastre. Vom trăi atunci experiența unei mai puternice încrederi în Domnul Hristos, o experiență zilnică, vie, o manifestare a puterii Sale de a mîntui în mod desăvîrșit pe cei ce vin la Dumnezeu prin El. „De aceea”, sublinia apostolul Pavel în Epistola sa către Evrei, „și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evr. 7,25).

Cugetînd în felul acesta la desăvîrșirea Mîntuitorului nostru, la iubirea și lucrarea Lui, la cunoas-

DIN CUPRINS:

- Cunoașterea lui Dumnezeu prin Scriptură . C.I
- Pagina președintelui . C.II
- Adunarea Cultelor din România 1
- Biblia, Cartea de învățătură a lui Dumnezeu 3
- Puterea transformatoare a Evangheliei 5
- Scopul și locul Scripturii 10
- Cum să studiem Scripturile 11
- Dezvoltarea unei vieți de devoțiune 13
- Biblia și doctrina creștină 16
- Sfînta Scriptură, sfătuitor și mîngietor 19
- Sfînta Scriptură și misiunea Bisericii 21
- Sfintele Scripturi și lucrarea mîntuirii 23
- Trezește-te... Sion . C.IV

terea profundă a Scripturilor și la puternica Lui viață de rugăciune, la comuniunea cu Tatăl Său, vom dori atunci să fim asemenea Lui, să fim transformați și reînnoiți cu totul, după chipul Său. Vom dori atunci să ne identificăm cu El. Să reflectăm caracterul Său moral în viața și umblarea noastră, să putem spune — prin harul lui Dumnezeu — împreună cu Pavel :

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Insuși pentru mine“ (Gal. 2,20).

Pentru dezvoltarea noastră spirituală, pentru realizarea acestui deziderat sfânt al identificării noastre cu Hristos, nici o altă cale nu este așa de sigură spre a ne înălța gândurile și a da putere facultăților noastre intelectuale ca adevărurile cele vaste și innobilatoare ale Sfințelor Scripturi.

Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu va fi studiat așa cum se cuvine și cum ar trebui să fie studiat, atunci cei ce se vor oglinzi în adevărurile lui, cei ce le vor primi așa cum sînt — glasul lui Dumnezeu — adresîndu-li-se, aceștia vor ajunge să aibă orizonturi mai largi și caractere nobile și statornice, de care lumea și biserica au atîta nevoie astăzi.

Să rugăm pe Bunul Dumnezeu ca El să ne dea în această Săptămînă de Rugăciune o nouă viziune a chemării noastre. Să ne deschidem larg inima și să lăsăm ca Duhul adevărului să umple întreaga noastră ființă. Să reînnoim consacrară noastră și să nu uităm că la viața veșnică se ajunge numai prin cunoașterea singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos, Mintuitorul și Răscumpărătorul nostru. Cuvintele inspirației divine, bine cumpănite, înțelese și trăite, vor fi asemenea unor izvoare curgînd din fîntina vieții (C.T./427; 139; 138; 429; 171; D.A. 212; 1 S.M./15; C.Hr. 87-90).

„Iată de ce zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să... ne facă să ne întărim în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelія pusă în dragoste, să putem pricepe împreună cu toți sfinții... dragostea lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință, ca să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“... așa încît „credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos“ (Ef. 3,14-19; 4,15).

DUMITRU POPA

BIBLIA

Cartea de învățătură a lui Dumnezeu

Biblia este marea carte de învățătură a lui Dumnezeu... Ea conține știința mîntuirii.

La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta“ (Is. 8, 20). Poporul lui Dumnezeu este îndreptat către Sfințele Scripturi ca fiind scutul său împotriva influenței falșilor învățători și a puterii înșelătoare a spiritelor întunericii. Satana folosește orice mijloc posibil pentru a împiedea pe păcătoși să ajungă să aibă o cunoaștere a Bibliei, pentru că declarațiile ei clare demască înșelăciunile celui rău. Ori de cite ori are loc o re-deșteptare a lucrării lui Dumnezeu, prințul răului se trezește la o activitate mai intensă; acum el își adună toate forțele pentru a lupta împotriva lui Hristos și a urmașilor Lui. Ultima mare amăgire este pe punctul de a se descoperi înaintea noastră. Satana trebuie să-și desfășoare lucrările lui uluitoare înaintea ochilor noștri. Atît de mult se va asemăna contrafacerea cu adevărul, încît unora va fi peste putință să se facă deosebire între ele, cu excepția faptului că avem Sfințele Scripturi. Prin mărturia lor trebuie probate toate declarațiile și orice minune.

Toți aceia care încearcă să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu vor întîlni împotriviri și vor fi luați în ris. Ei vor putea să reziste numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Pentru a putea suporta încercarea din fața lor, trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperită în Cuvîntul Său; ei îl pot cinsti numai dacă au o concepție corectă cu privire la caracterul Său, al cîrmuirii și al planurilor Sale, și dacă lucrează în armonie cu ele. Numai aceia care și-au întărit mințile cu adevărurile Bibliei vor rezista în lupta cea mare.

Dumnezeu dorește să aibă un popor pe pămînt care să susțină Biblia ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelія a tuturor reformelor. Părerile teologilor savanți, crezurile sau hotărîrile consiliilor eclesiastice, atît de numeroase și contradictorii, cum sînt și bisericile pe care ele le reprezintă, glasul majorității, nici una și nici toate acestea la un loc nu trebuie privite cu dovadă pentru sau împotriva vreunui punct al credinței religioase. Înainte de a primi orice învățătură sau precept,

trebuie să cerem un clar „Așa zice Domnul“ în sprijinul lor.

Mulți susțin că nu contează ce crede cineva, numai viața lui să fie corectă. Dar să nu uităm că viața este modelată de credință. Dacă lumina și adevărul sînt la îndemîna noastră, iar noi neglijăm să folosim prilejul de a le asculta și a le vedea, în realitate le lepădăm; alegem mai degrabă întunericul decît lumina.

Nu este îndestulător să avem intenții bune; nu este de ajuns să facă cineva ce crede că este drept, sau ceea ce un slujitor îi spune că este drept. Mintuirea sufletului lui este în joc și trebuie să cerceteze Scripturile pentru el însuși. Oricît de puternice i-ar fi convingerile, oricît de convins ar fi că slujitorul Evangheliei știe care este adevărul, acestea nu pot constitui pentru el o temelie. El are o hartă care-i arată fiecare semn pe calea lui către cer și n-ar trebui să meargă la întîmplare.

Prima și cea mai înaltă datorie a oricărei ființe — care dorește mîntuirea — este să cerceteze din Scripturi care este adevărul, apoi să meargă în lumină, încurajînd și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia zi de zi cu sîrguință, cîntărind fiecare gînd și comparînd verset cu verset. Cu ajutor, divin, trebuie să ne formăm părerii personale, pentru că trebuie să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu.

Cum să înțelegem Biblia

Trebuie să punem la lucru toate puterile minții în studiul Scripturilor și să urmărim priceperea de a înțelege, atît cît pot muritorii, lucrurile adînci ale lui Dumnezeu; să nu uităm totuși că ascultarea și supunerea de copil sînt adevăratul spirit al celui care vrea să învețe. Aparentele dificultăți ce se ivesc în Scriptură nu pot fi niciodată rezolvate prin aceleași metode care sînt folosite în lupta cu problemele filozofiei. Nu trebuie să ne angajăm în studiul Bibliei cu acea încredere în sine cu care atît de mulți pășesc în alte domenii de cercetare, ci cu o dependență de Dumnezeu prin rugăciune și cu o dorință sinceră de a cunoaște voia Sa. Trebuie să venim cu un spirit umil și gata de a învăța pentru a primi cunoștințe de la marele EU SÎNT. Altfel, ingerii

cei 'raî vor orbi atit de mult mințile noastre și ne vor învîrtoșa atit de mult inimile, încit nu vom mai fi impresionati de adevăr.

Biblia nu trebuie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Duhul Sfint ne poate face în stare să simțim importanța acelor lucruri ușor de înțeles, sau să ne ferească de interpretarea tendențioasă a adevărilor greu de înțeles. Lucrarea îngerilor cerești este aceea de a pregăti inima pentru a înțelege astfel Cuvîntul lui Dumnezeu, încit să fim încințați de frumusețea lui, mustrați de adevărurile lui, sau însuflețiți și întăriți de făgăduințele lui. Trebuie să facem ca cererea psalmistului să fie și a noastră: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (Ps. 119, 18).

Ispitele par adesea irezistibile, pentru că, prin neglijaarea rugăciunii și a studiului Bibliei, cel ispitit nu-și poate aminti cu ușurință făgăduințele lui Dumnezeu și nu poate împingea pe Satana cu armele Scripturii. Dar îngerii lui Dumnezeu tăbărăsc în jurul aceluia care sint gata să fie învâțați în lucrurile dumnezeiești; și în timp de mare nevoie, ei își vor aminti chiar acele adevăruri de care au trebuit. În felul acesta, „cînd vrăjmașul va năvăli ca un riu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Is. 59,19).

Isus a făgăduit ucenicilor Săi: „Dar Mingietorul, adică Duhul Sfint, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am învățat Eu” (Ioan 14, 26). Dar învățăturile lui Hristos trebuie ca mai înainte să fi fost depozitate în minte, pentru că Duhul lui Dumnezeu să ni le aducă aminte în vreme de primejdie. „String Cuvîntul Tău în inima mea, spunea David, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Ps. 119,11).

„Noi putem să închidem ușa în fața multor ispite, dacă vom tezuriza în mintea noastră pasaje din Sfintele Scripturi. Să blocăm calea ispitelor lui Satana printr-un „stă scris”. Vom fi confrunțați cu necazuri pentru ca să fie puse la probă credința și curajul nostru, iar acestea ne vor face mai puternici, dacă vom birui prin harul lui Isus, pe care El este binevoitor să ni-l dea. Dar noi trebuie să credem; trebuie să ne prindem tare de făgăduințele date, fără să ne îndoim”. (R.H./13 mai 1884).

Cînd se stirnește un interes adevărat, cînd se trezește iubirea pentru Biblie, și cercetătorul începe să-și dea seama cît de vast este cîmpul și cît de prețioasă comoara ei, atunci el va dori să folosească fiecare ocazie pentru a se familiariza cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Studiarea lui nu se va limita la un timp și un loc special. Acest studiu continuu constituie unul dintre cele mai bune mijloace de a cultiva interesul, iubirea față de Sfinta Scriptură. Este bine să avem totdeauna cu noi Cuvîntul

Scripturii și atunci cînd ni se oferă ocazia să citim un verset și să medităm asupra Lui. În timp se așteptăm într-o gară, sau cînd așteptăm pe cineva cu care am stabilit să ne întîlnim, să folosim aceste ocazii pentru a ne mai îmbogăți cu gînduri prețioase din această comoară din Casa Adevărului.

Mîntea care se ocupă numai cu lucruri mărunte se pîrîncește și slăbește. Dacă nu este solicitată niciodată să înțeleagă adevărurile cele mari și mult cuprinzătoare, după un timp ea își pierde puterea de dezvoltare. Ca un scut împotriva acestei degenerări și ca un stimulent spre dezvoltare spirituală, nimic nu poate fi mai eficient ca studiarea Cuvîntului lui Dumnezeu. Ca un mijloc de instruire intelectuală, Biblia este — pentru cel credincios — cartea cea mai eficientă. Măreția temelor ei, simplitatea plină de demnitate a expresiilor ei, frumusețea imaginilor dau vigoare și înaltă gîndurile. În ceea ce privește credința și dezvoltarea spirituală a creștinului, nici un alt studiu nu poate da minții atîta putere, așa cum o face efortul de a înțelege adevărurile descoperite ale Scripturii. Mîntea adusă astfel în legătură cu gîndurile Celui Infinit capătă un orizont larg și se întărește.

Și mai mare este însă puterea Bibliei în dezvoltarea spirituală a credinciosului. Omul a fost creat pentru comuniune cu Dumnezeu, și de aceea într-o astfel de comuniune își găsește idealul vieții și al dezvoltării lui spirituale. Creat ca să găsească în Dumnezeu bucuria sa supremă, în acest cadru el poate să-și satisfacă cerințele inimii și să potolească foamea și setea sufletului. Acela care studiază Cuvîntul lui Dumnezeu în mod sincer și doriitor să învețe, căutînd să înțeleagă adevărurile lui, va fi adus în legătură cu Autorul său; și dacă el nu hotărăște altfel, nu există limite în calea posibilităților lui de dezvoltare spirituală.

Energia creatoare, care a chemat lumea la existență, este Cuvîntul lui Dumnezeu. Acest cuvînt dă putere și aduce la ființă... viața. Fiecare poruncă este o făgăduință; primită în suflet, ea aduce viață din partea Celui Veșnic. Ea transformă natura și re-crează sufletul după chipul lui Dumnezeu.

Viața transmisă astfel este susținută în același fel. „Omul... trăiește... cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4 — Ed./124).

Prin studiul Sfintelor Scripturi, sufletul convertit mîncecă carnea și bea singele Fiului lui Dumnezeu, pe care El personal le interpretează ca primind și ascultînd de cuvintele Sale, care sint duh și viață. Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi, în aceia care au primit preceptele cele sfinte ale Cuvîntului lui Dumnezeu (F.C.E. 378).

„Prin împărtășirea cu acest Cuvînt, puterea noastră spirituală

crește; creștem în har și în cunoștința adevărului. Se formează și se întăresc deprinderile de auto-control. Infirmitățile copilăriei: iritabilitatea, încăpățînarea, egoismul, exprimarea pripită, acte făcute sub imperiul pasiunilor... dispar, și în locul lor se dezvoltă calitățile maturității creștine” (C. P.T./207).

„Acea care mîncecă și digeră acest Cuvînt, făcîndu-l o parte a tuturor acțiunilor lor și a fiecărei trăsături de caracter, vor crește puternici în țîria lui Dumnezeu. Ea dă sufletului o vigoare nepieritoare, desăvîrșind experiența și aducînd o bucurie ce va dăinui veșnic” (R.H./11 iunie 1908).

Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia gravitează toate celelalte teme ale cărții, este Planul de Mîntuire, restaurarea chipului lui Dumnezeu în sufletul omului. De la prima enunțare a speranței, în sentința pronunțată în Eden, și pînă la ultima făgăduință glorioasă din Apocalips: „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apoc. 22,4), povara fiecărei cărți și fiecărui pasaj al Bibliei este aceea de a prezenta această temă minunată — înălțarea omului — prin puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor 15, 57).

„Acela care înțelege acest gînd are înaintea sa un infinit cîmp de studiu. El are cheia care îi va deschide întregul tezaur al Cuvîntului lui Dumnezeu” (Ed. 125).

Domnul Hristos spune despre Scripturile Vechiului Testament — și cu atît mai mult aceasta este valabilă pentru cele ale Noului Testament — că „ele mărturisesc despre Mine, Răscumpărătorul, Cel spre care sint îndreptate toate speranțele noastre privind viața veșnică” (Ioan 5, 39). Da, întreaga Biblie ne vorbește despre Hristos. De la primul raport cu privire la creațiune — căci „nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” — și pînă la făgăduința cea mai de pe urmă, „iată Eu vin cîrînd”, noi citim despre lucrurile Sale și ascultăm vocea Sa (Ioan 1,3; Apoc. 22, 12). Dacă dorim să cunoaștem bine pe Mîntuitorul, atunci să studiem Sfintele Scripturi (C.H./88).

„Adîncul zice: „Nu este în mine”; Și marea zice: „Nu este la mine”. Ea nu se dă în schimb auralul curat. Nu se cumpără cîntărindu-se cu arginți; Nu se cîntărește pe aurul din Ofir. Nici pe Onixul cel scump, nici pe safir. Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul. Nu se poate schimba cu un vas de aur ales. Mărgearul și cristalul nu sint nimic pe lingă ea: Intelepciunea prețioasă mai mult decît mărgăritarele”. (Iov. 28,14-18).

Aceasta este comoara ce se găsește în Sfinta Scriptură. „Biblia este marea carte de învățătură a lui Dumnezeu, marea Său educator... Ea conține știința mîntuirii. Biblia este mina bogățiilor nesecate ale Domnului Hristos” (P.D.77).

E. G. White

PUTEREA TRANSFORMATOARE A EVANGHELIEI

Marele apostol Pavel era pe deplin convins de faptul că Domnul Isus Hristos are puterea de a schimba inimile, de a schimba viața celui credincios, ceea ce-l îndreptățeală să scrie despre personalitatea unui creștin și puterea transformatoare a Evangheliei. La Pavel nu era numai revelația, ci era experiența sa personală. El a cunoscut personal pe drumul Damascului pe Isus Hristos. L-a văzut și l-a auzit vocea.

Această personală apariție a Mântuitorului a constituit pentru Saul din Tars o revelație minunată. Hristos i s-a descoperit atunci când inima sa era plină de rivnă pentru cauza fariseică, ce îl îndemna la ură și nimicire pentru cei care credeau în Hristos. Cu câteva zile înainte, alături de marele preot și de alți conducători ai drept credincioșilor evrei, asistase — ca martor — lauciderea cu pietre a diaconului Ștefan, primul dintr-un prea lung șir de victime, fiind la picioarele sale hainele celor ce-l ucideau pe acesta.

Această puternică revelație a schimbat completamente cursul vieții lui Saul. Concepția sa referitoare la mântuire și slujire a căpătat noi și reale valențe. Din Saul prigonitor devine Pavel, marele entuziast, ucenic credincios și zelos al Galileanului înviat și înălțat la ceruri. Această schimbare se vede în viața oricui ajunge să vadă slava Fiului lui Dumnezeu în toată măreția ei. El evidențiază această realitate atunci când spune: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și sintem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18).

Noul Testament scoate în evidență — alți prin învățatură cit și prin exemple — schimbarea ce se produce în viața aceluia care ajung la experiența cunoașterii lui Hristos. Din nefericire, însă, ca și ucenicii Domnului în timpul celor trei ani și jumătate cit au fost împreună cu El, mulți credincioși priveau alături, nu rivnise la identificarea lor cu Hristos, la reflectarea caracterului Lui moral în viața lor, ci se mulțumesc cu nutirea unor intenții de sfințire, a cărei putere este dezmințită de viața lor.

Înainte ca cel credincios să facă ceea ce este drept și bun, el trebuie să îngăduie puterii divine să facă din el un om drept... și bun, să trăiască experiența nașterii din nou, pentru a deveni un om spiritual. „Să vă înnoiți”, spune Pavel, gândind la această problemă, „în duhul minții voastre” (Efes. 4,23).

Vorbind despre necesitatea sincerității în viața de creștin, Mântuitorul spunea: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Mat. 6,24).

Accentuînd nevoia schimbării caracterului, Domnul Isus Hristos amintea: „Pomul... se cunoaște după rodul lui... Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune” (Mat. 12,33 ; 7,18).

DE LA NATURĂ SÎNTEM FIREȘTI

Sfînta Scriptură ne învață că... de la natură, în firea noastră, noi sintem cu toții supuși legii păcatului. „Ce urmează atunci? Sîntem noi mai buni decît ei? Nicidecum! Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sînt supuși păcat, după cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3,9-10,23). „Scriptura”, spune apostolul Pavel în Galateni 3,22, „a închis totul sub păcat”.

A fi în păcat este pentru credincios starea cea mai de nedorit. Din nefericire, sintem așa de obișnuiți cu păcatul, încît adesea nici nu-i mai sesizăm prezența și acțiunea distructivă în viața noastră. Vorbind despre această tristă realitate spirituală, evanghelistul Vechiului Testament, Isaia, descrie astfel tabloul celui ce se complăce în păcat: „Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi pînă-n creștet, nimic nu-i sănătos; ci numai vîntăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn” (Is. 1,5-6). Isaia a folosit un limbaj foarte plastic, dur. Ne dăm înapoi cu repulsie în fața unui astfel de caz. Sensibilitatea noastră nu suportă un asemenea tablou al suferinței umane. Așa stau lucrurile și pe plan spiritual.

RENAȘTEREA

Rolul Evangheliei în viața celor ce cred este tocmai acela de a contribui la schimbarea celor ce se află într-o asemenea situație. Ea are puterea necesară de a vindeca și de a îndrepta pe cei ce cred adevărurile ei minunate, pe căile umblării cu Dumnezeu într-o deplină sănătate spirituală. Acest adevăr a fost subliniat puternic de către Mântuitorul din discuția avută cu Nicodim în noaptea în care s-au întâlnit. El spunea învățatului iudeu: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu... Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3,3,5-6).

Profeții Vechiului Testament au profetizat, au vorbit despre acest lucru esențial al experienței creștine. Ezechiel spunea: „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățîți, vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și de toți idollii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezech. 36,25-27).

Profetul înfățișează aici o lucrare ce se cere săvîrșită în viața credincioșilor: stropirea cu apă curată, curățirea, un duh ce va fi dat celui credincios, o inimă nouă, nu de piatră, insensibilă, ci o inimă de carne, vie, care pulsează sub puterea datătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu. El va face capabil pe cel credincios să păzească și să îplinească Legile cerului. Toate aceste acțiuni, toată această lucrare este făcută de către Domnul Isus Hristos, prin intermediul Duhului Sfînt. El curățește, El vindecă, El schimbă viața celui păcătos și o face asemenea vieții Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

O FIINȚĂ NOUĂ ÎN HRISTOS

Pavel a experimentat această schimbare în propria sa viață, de aceea a putut să declare cu putere și convingere: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17). „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sînt nimic, ci a fi o făptură nouă” (Col. 6,15).

Schimbarea produsă în inimă este o renaștere. Ea face un om nou, o făptură nouă în Hristos Isus. Cele vechi s-au perimat, au dispărut și în inima schimbată totul respiră aer curat, totul este nou. Păcatul rău, viciul, ura, minciuna, lenevia, cearta, etc., etc., toate acestea dispar și bunătațea, virtutea, iubirea adevărată, sîrguința, munca, iubirea, pacea, toate ace-

te devin coordonate ale caracterului creștin. Cel care ura preceptele Legii Morale, acum le respectă, le împlinește. Cel care se gîndea numai la sine, acum caută a se face de folos tuturor, semenului său, comunității, lui Dumnezeu. Cugetarea sa, năzuințele și simțămintele sale îl recomandă a fi o făptură nouă în Hristos.

Credinciosul în adevăr pocăit, în care s-a produs această schimbare a nașterii din nou, n-ar trebui să mai ajungă să trăiască iarăși în acea stare spirițială „slabă și sărăcăcioasă” (Gal. 4,9). El trebuie să fie pe deplin convins de faptul că „umblarea după lucrurile firii pămîntești este moarte, pe cînd umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Filndcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună” (Rom. 8,6-7).

CREȘTEREA ÎN HAR

Din clipa în care cel credincios mărturisește public apartenența sa la Iamîna cea mare a lui Dumnezeu, el trebuie să se supuna procesului de creștere în har, devenind din ce în ce mai puternic în viața sa spirituală. Această creștere în har nu înseamnă ca el, creștinul, trebuie să se despartă încet, încet de păcat și să cîștige încet, încet, biruința asupra lui și păcatului, ce atîta de lesne ne întășoara, cî experiențele nașterii din nou și identificarea cu Hristos trebuie să producă pe deplin roade vrednice de pocăință. Aceasta a fost calea pe care a mers și Domnul Isus Hristos. Cu toate că era fără păcat, iar cel rău nu reușise să cucerească vreun loc în inima și ființa Mîntuitorului, raportul Sfințelor Scripturi ne spune: „Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste el. Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2,40-52).

Un lucru pe care cel credincios nu trebuie să-l uite este faptul că Evanghelia nu înlesnește și nici nu îngăduie păcatul. Nu îngăduie nici o scuză pentru păcat, căci păcatul este elementul de discordie și vrăjmășie față de Dumnezeu, adevăr și minuire. Cu toate acestea, atunci cînd omul ajunge în situația să păcătuiească, Evanghelia îi oferă iertarea. „Dacă ne mărturisim păcatele”, scrie apostolul Ioan, „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele, și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

Și bătrînul apostol adaugă: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertifă de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2,1-2).

Se desprinde de aici nu îndemnul și îngăduința la păcat, ci asigurarea iubirii și iertării divine atunci cînd cădem, cînd nu reușim a fi acel exemplu pe care Evanghelia ni-l prezintă. Domnul Dumnezeu a luat toate măsurile ca omul să nu cadă pradă păcatului. Au fost create condiții ca omul să reziste, în puterea lui Dumnezeu — asalturilor păcatului. De aceea, păcatul n-are nici o scuză pe care s-o invoce în cazul său. Cu atît mai mult este de condamnat atunci cînd considerăm că păcatele altora, fie ele chiar ale servitorilor lui Dumnezeu, pot fi o scuză pentru „căderile noastre”. Este foarte trist atunci cînd glasuri, care se vor reformatoare în biserică, vor să-și etaleze superioritatea spirituală făcînd trimitere la greșelile altora. Unii ca aceștia îndeplinesc rolul fariseului din parabola vieții contemporane, voină a spune altora: „Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că nu sînt ca aceștia...!” Asemenea creștini ar face mai bine să se cerceteze bine, bine de tot. Să-și golească ungerile sufletului și ale inimii înaintea Atotcunoscătorului nostru Tatăl și să plîngă între tîndă și altar, spunînd împreună cu vameșul din aceeași pîidă a Domnului: „Fii milostiv mie, păcătoșul”.

Marele apostol Pavel spune: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum

să mai trăim în păcat?... Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de pozele lui. Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har” (Rom. 6,1-2. 11-14).

Trebuie să recunoaștem totdeauna lucrarea harului mîntuitor în viața noastră. Pe cînd eram „bolnavi” spiritual, cînd întreaga noastră viață se găsea în opoziție cu principiile vieții Sale, cînd nimic nobil, curat nu se putea găsi în inunța noastră, El, Hristos, a văzut în noi o valoare veșnică. Și prin Duhul Său cel Sfînt și acceptarea creației noastre, ne-a făcut făpturi noi, „lucrarea Lui... zidiți în Hristos isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu... ca să umblăm în ele” (Efes. 2,10).

Cum este și drept, după experiența nașterii din nou și înrădăcinarea lui în adevăr, credinciosul ar trebui să tindă spre reflectarea caracterului moral al lui Isus Hristos în viața și caracterul său. El trebuie să se asemene Domnului Hristos, avînd aceeași viață pe care El a trăit-o cît a fost în trup omnesc. Aceasta cere însă o viață de rugăciune și comuniune cu cerul. Aceasta a fost nota dominantă a vieții și lucrării lui Isus Hristos. Pentru a se realiza acest deziderat, este necesar ca cel credincios să fie sincer în alegerea credinței sale. Fie pentru păcat, fie pentru neprihănire. Pentru Hristos sau pentru Satana. El trebuie să facă o radicală curățire în casa sufletului său și să invite pe Cel care este Izvorul vieții și Chezășia neprihănirii să ia loc în ființa sa. În viața lui se va realiza atunci marea experiență a identificării noastre cu Hristos, redată magistral de apostolul Pavel în Epistola sa către Galateni (cap. 2,20): „Am fost răstîgnit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. Acum, totul se îndreaptă spre unicul și marele ideal — identificarea cu Hristos. Și Mîntuitorul nostru face totul pentru curățirea, iertarea și vindecarea celui credincios de rănilor și urmările păcatului. În adevăr, o făptură nouă.

LUCRAREA PREZENTĂ A DUHULUI SFÎNT

Mîngietorul, Duhul adevărului, este călăuză și protectorul creștinului în viața nouă în care a intrat. Sfînta Scriptură ne asigură de faptul că trupurile noastre devin temple ale Duhului Sfînt:

„Nu știți”, spunea Pavel, „că trupurile voastre sînt mădulare ale lui Hristos?... Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sînteți ai voștri?” (1 Cor. 6,15. 19). Și tot Pavel adaugă: „Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu. Căci Templul lui Dumnezeu este sfînt; și așa sînteți voi” (1 Cor. 3,16-17). Deci „cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Cor. 6,16).

Textele de mai sus ne asigură de faptul că Dumnezeu nu-i lasă singuri pe cei credincioși în luptele lor spirituale. Nu, nicidecum! Ci El coboară prin Duhul Său cel Sfînt și locuiește în acele inimi care au devenit temple ale Sale. Prin prezența și locuirea Duhului Sfînt în inima și ființa credinciosului, acesta devine Templul lui Dumnezeu, Hristos locuind în El prin credință, trăind viața Lui și făptuind voia Lui, iar voia Lui este sfințirea noastră. Atunci poate să spună credinciosul împreună cu Pavel: „... Tră-

iesc, dar nu mai trăiesc Eu, ci Hristos trăiește în mine" (Gal. 2,20).

Cel credincios nu este singur niciodată. El se bucură mereu de prezența lui Dumnezeu, oriunde s-ar afla; la lucru, în singurătate, în mijlocul oamenilor sau în problemele zilnice ale vieții, odihnindu-se sau când se închină lui Dumnezeu, când este doborât de ispite, ca și atunci când este biruitor, niciodată nu este singur, niciodată nu este părăsit.

PRIVIND LA HRISTOS

Spiritual vorbind, garanția trăirii adevărului și creșterii în har este prezența Domnului Hristos — prin Duhul Său cel Sfânt — în tința credinciosului. Pavel apostolul rezumă în câteva cuvinte această realitate: „Hristos în voi nădejdea slavei" (Col. 1,27). Atunci „când nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi", greutatea noastră, ostentivitatea, temerile și grijele noastre le așezăm asupra Lui, conștienți și încrezători că în El găsim răspuns la toate problemele noastre. În iubirea Sa, El lucrează prin minuni pentru fiii credinței. În felul acesta, ajunge cel credincios „schimbat în același chip" ca al Său. De fapt, aceasta este suprema dorință a iubirii Sale. El subordonează totul acestui ideal. Privind cu ochii credinței la Mintuitorul, la frumusețea iubirii și a caracterului Său, concentrându-ne întreaga noastră gândire asupra frumuseții Sale morale, vom ajunge — călăuziți și ajutați de Duhul Său cel Sfânt — să facem faptele Sale, să gândim așa cum gândește El, să iubim așa cum iubeste El, să fim asemenea Lui în manifestarea caracterului Său în viața și caracterul nostru. „Să reflectăm caracterul Său moral". Ajungem astiel să fim schimbați după chipul Său. Cine se hotărăște din toată inima pentru trăirea acestei experiențe, va ajunge să aibă zilnic bucurie și pace, pentru că și-a închinat viața slujirii, din iubire, lui Dumnezeu și aproapelui. Bucuria și mulțumirea lui nu constă în ceea ce poate primi, ci în faptul că încă o zi a mai trăit în prezența lui Dumnezeu.

În măsura în care ne vom supune mai puțin tendinței spre păcat și vom privi mai mult spre Hristos, în aceeași măsură va crește dezvoltarea noastră spre bine. Prezența Domnului în viața credinciosului, dezvoltarea asemănării lui cu El îl vor

face pe acesta să se ridice mai presus de lucrurile desarte ale vieții, îi vor da statornicie și îl vor face să se bucure de prezența zilnică a Domnului în viața sa.

Kaspiata lui Enoh, iată ce stă înaintea celui credincios! Aceasta înseamnă a fi totdeauna în prezența lui Dumnezeu, bucurându-te de comuniunea cu El și cu inimile necazute în păcat. Dar, pentru aceasta, este necesar ca în viața tăcării dintre noi să se reanueze marele deziderat — asemănarea cu El, reflectarea în chip desavârșit a caracterului Său moral. De fapt, acesta este scopul Evangheliei, lucrarea ei: de a embara pe om de rău și efectele lui, de a-l embara de păcat și, prin ascuțirea de voința lui Dumnezeu, exprimată în Legea Sa Morală, prin acțiunea Duhului Sfânt, să ajunga asemenea Domnului Hristos. Când Evanghelia a săvârșit această lucrare în inima celui credincios, atunci ea și-a împlinit misiunea. Dacă adevărul, în care credem, nu ne-a făcut să avem până acum această experiență, înseamnă că Evanghelia nu și-a realizat lucrarea în noi și cu noi. Prin acest „adevăr" noi trebuie să ajungem asemenea Domnului și Mintuitorului nostru și să reflectăm chipul Său, pentru ca toți aceia care vor privi la noi să poată vedea în noi caracterul moral al Domnului nostru. Când, prin credință, rugăciune și statornicie, am ajuns să reflectăm chipul caracterului lui Hristos, trăind aici pe pământ și în acest trup viața Lui, atunci putem fi siguri că deși vom trece prin lipsuri, descurajări, ispite și suferințe inerente trupului acesta muritor, vom avea totuși parte de atingerea desăvârșitoare a nemuririi, viața veșnică, și bucuria identificării cu Mintuitorul nostru.

De aceea, „fiindcă sintem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu" (Evr, 12,1-2).

Comitetul Uniunii

PLENARA CONSILIULUI NAȚIONAL AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE

(urmăre din pag. 1-a)

și Dl. Episcop Paul Szedressy, al Bisericii Evanghelice Sinodo-prezbiteriene din Cluj-Napoca.

Luând cuvântul, I.P.S. Mitropolit Nestor al Olteniei spunea printre altele:

„Putem spune cu îndreptățită mândrie că vatra noastră străbună, România, străbate o epocă a înnoierii, a unor mari împliniri, pe care istoria le va pomeni de-a pururi... Urcușul țării în cei 40 de ani de la eliberare este o cheazășie că ne aflăm pe un drum bun; acești 40 de ani de libertate și prosperitate națională sînt cheazășia împlinirilor noastre viitoare, sînt cheazășia cutezanțelor noastre, a idealurilor pe care ne propunem să le împlinim.

Conceptia domnului președinte al Republicii, Nicolae Ceaușescu, referitor la construirea noii ordini în țara noastră, ca operă a tuturor fiilor ei, fără deosebire de naționalitate, de convingeri religioase sau de altă natură, a inclus în acest context și... Culte la făurirea vieții noi în patria noastră...”
Vorbind despre Adunarea Cultelor din România pentru dezarmare și pace, vorbitorul a arătat că „bisericile, religiile lumii și toți credincioșii lor nu pot și nu trebuie să lipsească din rîndurile celor care luptă pentru apărarea și salvagardarea cauzei păcii, pentru ocrotirea vieții și pentru progresul societății omenești”.

„Participarea Cultelor religioase din țara noastră”, sublinia domnul episcop Szedressy în cuvîntul său, „la activitatea Frontului Democrației și Unității So-

cialiste constituie o mărturie practică a deplinei democrații... din țara noastră... Salvagardarea păcii este problema fundamentală a epocii noastre și se impune mai mult ca oricînd să strîngem rîndurile pentru a se putea preîntîmpina acea așa-zisă 'noapte nucleară', despre care auzim vorbindu-se din ce în ce mai mult și care ar duce la distrugerea planetei noastre”.

Vorbitorul a scos în evidență modul în care în România socialistă s-a rezolvat problema naționalităților conlocuitoare, care se remarcă prin justetea și umanismul ei, oferind drepturi egale și libertate deplină, îndatoriri și responsabilități egale pentru toți, fapt pentru care Excelența sa, Domnul Nicolae Ceaușescu spunea adesea că România poate sta ca exemplu. Eminența sa a arătat că atît clerul cît și credincioșii dau o înaltă apreciere îndemnuirilor, acțiunilor și hotărîrilor ce se iau ca urmare a fructuoasei activități a președintelui României socialiste, Excelența sa, Domnul Nicolae Ceaușescu, în favoarea unei stări materiale și spirituale a României și a păcii în lume, spunînd în încheiere:

„Realizarea, traducerea în viață a acestor îndemnuri și hotărîri au asigurată și vor asigura și în viitor un cadru potrivit pentru desfășurarea activității de cult în condițiile libertății religioase, garantate de legile țării. Sprijinim din toată inima politica de pace a țării noastre și vom acționa cu hotărîre pentru triumful ideilor nobile ale păcii, așa cum ne-am angajat și în Apelul adoptat de Adunarea Cultelor pentru dezarmare și pace, adresat tuturor Bisericilor și organizațiilor creștine mondiale, religiilor lumii și oamenilor doritori de bine de pretutindeni.

Redacția

ADUNAREA CULTELOR DIN ROMÂNIA PENTRU DEZARMARE ŞI PACE

(urmare din pag. 1-a)

pentru Pace; Dr. Edmond Perret, secretar general al Alianței Reformate Mondiale; Pastor Knud Wumpelmann, secretar general al Federației Baptiste din Europa; Dr. E. C. Thomas, președinte al Uniunii Comunităților Penticostale din S.U.A. și Canada; Pastor Martin Hauser din Elveția; Prof. Gregor Laurentzakis, de la Patriarhia Ecumenică din Grecia; Mgr. Jean Francois Arrighi, subsecretar al Secretariatului pentru Unitate din Italia; Dr. Francisco Strazari, corespondentul ziarului „Il Regno” din Bologna, (Italia); P. S. Episcop Danilo, vicar patriarhal, din Patriarhia Serbiei (Iugoslavia); Episcop Susa Campos, de la Biserica Presbiteriană din Portugalia; Prof. Renald Elliger, de la Federația Bisericilor Evanghelice din R.D.G.; Episcop Dr. Joachim Heubach, din R.F.G.; Dr. Lambert Delong, de la Biserica Penticostală din R.F.G.; Dr. Alexander S. Haraszti, reprezentantul Asociației Evanghelice „Billy Graham” din S.U.A.; P. S. Filaret, Mitropolit de Kiev din partea Patriarhiei Moscovei.

Din partea Cultului nostru la aceste lucrări au luat parte frații: D. Popa, N. Popescu, N. Dumitrescu și I. Ciucă.

La lucrările Conferinței a luat parte Domnia sa Domnul Ion Cumpănașu, președintele Departamentului Cultelor, însoțit de un grup de colaboratori.

Ca invitat al bisericii noastre, la aceste lucrări a luat parte fr. Gianfranco Rossi, Secretar General al Organizației Internaționale pentru Libertatea Religioasă, organism non-guvernamental afiliat O.N.U.

Lucrările s-au desfășurat în plen și în cadrul celor trei secții, care au dezbătut problema păcii, a îndatoririi pe care o au Cultele de a contribui la promovarea idealurilor de pace, cooperare și înfrățire între oameni și popoare și necesitatea dezarmării, a transformării „sulțelor” în unelte ale muncii roditoare.

Vorbitorii au subliniat îngrijorarea omenirii față de primejdia ce amenință existența omenirii, cum și aportul pe care trebuie să-l aducă slujitorii altarelor și credincioșii la edificarea și menținerea păcii și la stabilirea unui climat de bună înțelegere între toate națiunile lumii. Prezența slujitorilor altarului la o astfel de adunare pentru pacea lumii a fost minunat caracterizată de P. S. Episcopul Victor Justinian Maramureșanul, Cluj-Napoca, care spunea în cuvântul său în cadrul secției 1-a: „Ne aflăm aici în exercițiul funcțiunii”.

În cuvântul său de deschidere Dr. Justin Moisescu, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române spunea: „Datoria Cultelor și a credincioșilor din țara noastră de a apăra pacea, izvorăște din conștiința noastră religioasă cu care slujim lui Dumnezeu, prin slujirea oamenilor, dar în același timp și din calitatea noastră de fii ai poporului din care facem parte. Atât prin rugăciunile lor, prin propovăduirea Cuvântului, prin educarea credincioșilor în acest spirit, cât și prin participarea la diverse întruniri intercreștine și interreligioase, Cultele și-au exprimat cu tărie alături de dăruirea lor de a trăi în pace între ele, cât și de a sprijini orice efort pentru apărarea ei în lume. Iar ca fii ai Patriei sîntem angajați să sprijinim ferm toate propunerile și inițiativele de pace ale Statului nostru”.

„Pacea”, spunea Mgr. Jean Francois Arrighi, subsecretar al Secretariatului pentru Unitate de la Vatican, „nu este non-război... ci ea este un spirit. Este materializarea unor valori spirituale ca... libertatea, solidaritatea. Creștinii trebuie să așeze problemele păcii în centrul mărturiei lor în fața lumii întregi”.

„Pacea face parte din ființa bisericii și fiecare este răspunzător pentru pacea celui alt” (P. C. Protoiereu, V. Hrestic — Fălțiceni).

„Pacea prefigurează pe om în planul credinței divine. Să fii săturat de Evanghelia păcii, mai înainte de a o da altora” (I.P.S. Mitropolit Teoctist al Moldovei și Sucevei).

În cuvântul său, fr. Gianfranco Rossi, secretar al Asociației Internaționale pentru Apărarea Libertății Religioase spunea: „Cred că toți cei prezenți aici sîntem de acord să contribuim la instaurarea în Europa și în lume a unui climat de încredere, de dialog, de înțelegere și cooperare... Dar pentru a face să pornească acest climat, nu este suficient să lansăm apeluri guvernelor, trebuie mai ales să promovăm o lucrare de educare în spiritul păcii între indivizi și popoare... Lupta pentru viață și pace trebuie câștigată în mintea și inima noastră. „Știința”, spunea vorbitorul în cuvântul rostit în cadrul secției a II-a, „a născocit armele deucidere, cei interesați le-au pus în funcțiune, dar este datoria religiei, a credinței, să facă totul pentru înlăturarea lor și pentru transformarea lor în instrumente ale păcii”.

„Participarea noastră la cea de a doua Conferință pentru Pace a Cultelor din Republica Socialistă România”, spunea fr. Dumitru Popa în cuvântul său, „după aproximativ doi ani și jumătate de la prima Conferință — evidențiază, pe de o parte, faptul că amenințarea ce planează asupra lumii, punind în primejdie viața, nu numai că n-a dispărut, dar devine din ce în ce mai primejdioasă, iar pe de altă parte, demonstrează preocuparea și conștiința responsabilității ce ne incumbă calitatea de credincioși și slujitori ai Evangheliei păcii și fii ai acestui pămînt.

Această Conferință, la care luăm parte, vine să marcheze încă o dată preocuparea conducerii de stat a României socialiste și în mod special a președintelui ei, Dl. Nicolae Ceaușescu pentru instaurarea unui climat de pace și colaborare între națiunile lumii, pentru dezarmare și progres social.

Psalmul fiilor lui Core, psalmul 85, este o veritabilă rugăciune pentru pace. Căci nădejdează ce dă tărie și îndrăzneală pentru „a alerga” în vederea realizării păcii, rezidă în atitudinea lui Dumnezeu față de oameni. Sfînta Scriptură declară:

„El vorbește de pace poporului Său” (Ps. 85,9).

„Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi”, spune profetul Ieremia, „gînduri de pace și nu de nenorocire” (Ier. 29,11).

„SALOM”, PACE, expresie folosită de multe ori în Vechiul Testament, duce la ideea de bunăstare, cu un accent deosebit asupra aspectului material: sănătate, prosperitate. Această bunăstare implică stabilirea de relații bune, armonioase cu vecinii. În acest consens, nu este nefiresc ca noțiunile de pace și legămînt să fie legate strîns între ele. Nu poate fi pace decît atunci cînd a fost încheiat și păstrat un legămînt de bună și armonioasă conviețuire cu cei din jurul tău... garanție a unor relații de cooperare și înfrățire, de bună învoire între oameni și popoare. Și trebuie să reținem că pacea nu se poate realiza decît în dreptate, căci numai așa „dreptatea și pacea”, cum spune psalmistul, „se sîrută” (Ps. 85,10).

Și cită nevoie de pace are astăzi omenirea noastră; cită nevoie de încredere reciprocă absolută, de o sinceră colaborare pentru binele și prosperitatea miliardelor de locuitori ai Terrei!

Din nefericire, trăim încă în umbra sumbră a rachetelor nucleare și a consecințelor nefaste ale uriașelor cheltuieli pentru înarmare, în timp ce foamea și bolile seceră anual un număr impresionant de vieți omenești.

Iată pentru ce problema păcii nu este numai o problemă de ordin politic, ci în aceeași măsură este o problemă morală și religioasă. Este problema crucială a civilizației contemporane. De aceea, este numai drept și logic ca și noi, credincioșii, slujitorii și conducătorii Cultelor, împreună cu toți oamenii de bine, să fim în toate împrejurările exponenți activi ai păcii. A nu face acest lucru, sau a face altfel, ar însemna să ne renegăm rolul și chemarea pe care le avem în lumea aceasta, în generația noastră, de slujitori ai Evangheliei, dar și de fii ai păcii.

Vestim o Evangheliă a păcii și slujim „Domnului păcii” și de aceea, nici un efort nu este prea mare atunci cînd se are în vedere pacea și armonia între oameni.

Distinsă adunare,

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, pe care am cinstea s-o reprezentăm aici, este conștientă de problemele și nevoile lumii contemporane, pronunțându-se în favoarea stabilirii unui climat de încredere, de pace și bună învoiere între oameni și între toate națiunile lumii.

Ca oameni ai credinței și rugăciunii, dar și ai acțiunii, am chemat pe credincioșii bisericilor noastre la rugăciune pentru pacea lumii, și am muncit cu dăruire pentru bunăstarea și progresul patriei.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se pronunță pentru respectarea dreptului la viață al tuturor oamenilor, acționând cu deschidere și dăruire în favoarea păcii în relațiile dintre oameni și națiuni.

În climatul plăcut al liberăților de care ne bucurăm în patria noastră, al unei armonioase colaborări cu toate celelalte Culte, sintem gata — așa cum facem și astăzi — să susținem cu fapta și cuvântul toate eforturile ce se fac pentru binele omenirii și considerăm că menirea noastră este aceea de a ne arunca cu tot ceea ce avem și sintem de partea binelui, spre a fi acea picătură necesară înclinării balanței în favoarea păcii, a vieții, a armoniei, a bucuriei și muncii creatoare, în acest moment crucial al istoriei omenirii.

Fie ca Cel Atotputernic să ne dea izbândă în nobilul scop ce ne animă pe toți deopotrivă, spre a binemerita binecuvântarea rostită de Mântuitorul asupra tuturor aceluia care contribuie la pacea și fericirea prezentă și veșnică a oamenilor, asigurând astfel generației prezente și celor viitoare o viață demnă și pașnică, bineștiind că cei ce făuresc pacea și con-

tribuie la păstrarea ei sint și rămin fii ai lui Dumnezeu".

Din luările de cuvânt în plen și din amplele dezbateri ce au avut loc în comisiile s-a evidențiat preocuparea conducerii de stat a României socialiste și în mod special a președintelui ei, Domnul Nicolae Ceaușescu, pentru instaurarea unui climat de pace și colaborare între națiunile lumii, pentru dezarmare și progres social.

Reprezentanții Cultelor din țara noastră și invitații de peste hotare, și-au exprimat adeziunea lor pentru cauza păcii, pentru dezarmare, pentru asigurarea unui climat de colaborare și bună înțelegere între oameni, rugând pe Dumnezeu Cel Atotputernic să binecuvinteze strădanile oamenilor de bine pentru pace.

Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, ca oameni ai credinței, ne identificăm cu nevoia de pace a omenirii și cu năzuințele și acțiunile întregului popor, în frunte cu președintele țării, Dl. Nicolae Ceaușescu, de a apăra bunul cel mai de preț dat oamenilor de Dumnezeu — viața. Sintem datori a fi factori activi în această nobilă acțiune de promovare a idealurilor de pace, cooperare și bună înfrățire între oameni și popoare.

La încheierea lucrărilor, participanții au adoptat un Apel către toate bisericile și organizațiile creștine mondiale, religiile lumii și oamenii doritori de pace de pretutindeni, în care se adresează o vibrantă chemare pentru unirea tuturor eforturilor în vederea împlinirii păcii pe planeta noastră.

De asemenea, în cadrul adunării, participanții au adresat o telegramă președintelui Republicii Socialiste România, Excelența Sa, Dl. Nicolae Ceaușescu.

Redacția

APEL

către toate Bisericile și organizațiile creștine mondiale, religiile lumii și oamenii doritori de bine de pretutindeni

Profund îngrijorați de accelerarea într-un ritm fără precedent a cursei înarmărilor care constituie o gravă amenințare la adresa păcii și securității și duce omenirea în pragul unei catastrofe nucleare, conducătorii și reprezentanții Cultelor din România, determinați de credința și convingerile lor religioase și în numele credincioșilor pe care îi păstoresc, s-au întrunit din nou la București, în zilele de 21, 22 și 23 iunie 1984, în Adunarea consacrată discutării problemelor dezarmării și păcii.

La această adunare au participat și reprezentanți ai unor Biserici, culte religioase și organizații creștine mondiale, pentru a dezbate împreună principalele evoluții din viața internațională, agravată de intensificarea înarmărilor nucleare, de apariția și acumularea de noi stocuri de arme, de conflictele ce au loc în diferite zone ale globului, de primejdia amplasării de noi rachete nucleare pe continentul european.

Împreună cu toți oamenii doritori de pace de pretutindeni, constatăm cu neliniște că în arsenalul lumii există deja depozitate cantități imense de arme atomice cu o putere de distrugere înimaginabilă, care pun în cea mai mare primejdie însăși existența și viitorul planetei noastre.

Producerea și amplasarea de noi arme și rachete nucleare nu numai că nu pot constitui în nici un fel un mijloc de întărire a securității și păcii, ci, dimpotrivă, sporesc și mai mult gradul de insecuritate a popoarelor, pericolul distrugerii vieții și a civilizației umane. Amenințarea vizează atât statele care ar recurge la aceste arme, cât și toate celelalte state, pentru că în condițiile unui război nuclear, nimeni nu va putea rămâne în afara efectelor și consecințelor sale catastrofale. Este un adevăr incontestabil că folosirea armelor nucleare ar duce nu numai la pierderea unui număr uriaș de vieți omenești, ar transforma în ruine tot ce a creat civilizația de-a lungul timpului, ci și la distrugerea întregii umanități, a însăși condițiilor vieții pe pământ.

În fața acestui adevăr dramatic, este tot mai evident că alternativa la pericolul unui război nimicitor o reprezintă numai adoptarea unor măsuri concrete, efective de dezarmare, și în primul rând nucleare, oprirea amplasării de noi rachete, înghețarea și reducerea cheltuielilor militare, însoțite de măsuri de dezangajare militară, desîntinderea și sporierea încrederii, care să ducă la asigurarea păcii și securității popoarelor. Aceasta pune în evidență rolul statelor și popoarelor lumii, al forțelor progresiste, al tuturor oamenilor iubitori de pace de pretutindeni care sint chemați, mai mult ca oricând, să-și unească eforturile și să militeze activ pentru oprirea cursei înarmărilor nucleare, înlăturarea pericolului de război, instaurarea unui climat de pace, desîntindere, încredere și cooperare în întreaga lume.

Adunarea noastră a dat o înaltă apreciere și a exprimat totalul său sprijin față de propunerile și inițiativele președintelui României, Domnul Nicolae Ceaușescu, vizând oprirea amplasării de către S.U.A. a rachetelor nucleare cu rază medie de acțiune în unele țări din vestul Europei și a contramăsurilor nucleare anunțate de Uniunea Sovietică, pentru reluarea negocierilor sovieto-americane în scopul realizării unui acord care să ducă la eliminarea rachetelor nucleare și, apoi, a oricăror arme nucleare din Europa și din lume.

Bisericile, religiile lumii și credincioșii lor nu pot lipsi din rîndurile celor care luptă pentru apărarea și salvagardarea cauzei păcii, pentru ocrotirea vieții și progresului societății omenești. Călăuziți de învățăturile noastre de credință, pe care le propovăduim, și ferm convinși că, deși situația internațională este marcată de mari primejdii, forțele progresiste de pretutindeni, acționând unite, dispun de puterea necesară de a impune stoparea nesăbuitei curse a înarmărilor nucleare, ne simțim datori ca de pe poziția și cu mijloacele noastre, prin forța cuvântului și a exemplului, să milităm pentru înlăturarea cauzelor care zădărnicesc pacea: înarmarea nucleară, criza economică mondială, generată în cea mai mare parte de aceasta, discriminările și stările de neîncredere dintre state și popoare.

Conștienți de înalta responsabilitate pe care o implică misiunea noastră religioasă în lume, adre-

săm un APEL stăruitor tuturor Bisericilor, religiilor lumii, organizațiilor creștine mondiale și oamenilor doritori de bine de pretutindeni, cerându-le să-și sporească și mai mult strădaniile, acum, până nu este prea târziu, pentru apărarea vieții, pentru oprirea cursului periculos al înarmărilor și salvagardarea omenirii de la o catastrofă nucleară.

Exprimându-ne adeviziunea și solidaritatea cu oamenii doritori de bine de pretutindeni și făcându-ne auzită vocea pentru dezideratele noastre de pace, dreptate, dragoste și adevăr, să-i determinăm pe aceia care dețin destinele omenirii să procedeze de urgență la transformarea arsenalelor atomice în grădini, a rachetelor balistice în piinea cea de toate zilele, necesară milioaneilor de infomețați, a bombeii cu neutroni în medicamente, să transforme centrele militare agresive în instituții ale păcii, astfel ca lumea, cu toate valorile ei, să fie eliberată de spectrul distrugerii, iar viața să dăinuie pe întregul pământ.

Adunarea Cultelor din România
pentru Dezarmare și Pace
București, 21—23 iunie 1984

TELEGRAMĂ

(urmare din pag. 1-a)

terizează voința și faptele poporului român, adunarea noastră a demonstrat, încă o dată, hotărârea slujitorilor altarelor, a credincioșilor pe care-i păstăresc de a contribui cu toată energia, prin mijloace specifice, la eforturile pe care popoarele, forțele progresiste, iubitoare de pace din lume, le depun pentru

apărarea celui mai sfânt, dar și celui mai amenințat drept al omenirii, dreptul la viață, la existență.

Insuflețiți de preceptele noastre religioase și pentru a preîntîmpina o catastrofă ce ar distruge planeta, noi, conducătorii și reprezentanții Cultelor din România, împreună cu distinși oaspeți de peste hotare, dînd expresie sentimentelor și voinței tuturor membrilor comunităților noastre, am adresat un apel către toate Bisericile, religiile lumii și tuturor oamenilor de bine de pretutindeni, chemîndu-i să acționeze, împreună cu popoarele cărora le aparțin, cu toate forțele iubitoare de pace, pentru încetarea cursei înarmărilor, oprirea amplasării noilor rachete americane pe continentul european și a contramăsurilor nucleare anunțate de U.R.S.S., pentru reluarea tratativilor sovieto-americane în vederea realizării unui acord care să ducă la eliminarea rachetelor nucleare, a oricăror arme nucleare din Europa și din lume.

Dînd expresie gîndurilor noastre de adînc respect pentru tot ceea ce ați făcut și faceți în apărarea păcii și promovarea progresului, afirmîndu-ne totala adeviziune la întreaga activitate internă și externă a statului nostru, urmînd însufleșitorii dumneavoastră exemplu de slujire devotată a patriei și poporului, ne angajăm, mult stimat domnule presedinte, ca, într-o neclintită unitate cu țara, să sprijinim, cu toată ființa noastră, mărețele acțiuni consacrate păcii, să stimulam în conștiința oamenilor și a popoarelor încrederea și speranța într-o lume fără arme și fără războaie, eliberată de coșmarul distrugerii atomice, să relevăm și să susținem puterea și capacitatea lor de muncă creatoare spre binele și folosul întregii umanități.

Adunarea Cultelor din România
pentru Dezarmare și Pace
București, 21—23 iunie 1984

Scopul și locul Scripturii

Certitudinea cu privire la adevărul și autoritatea Scripturilor nu poate fi obținută decît numai ascultînd de învățăturile ei.

Relatarea vizitei Domnului Isus Hristos în sinagoga din orașul Său natal, ne înfățișează un tablou interesant al relației Mintuitorului cu Sfintele Scripturi.

„A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Cînd a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tîmăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului. În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit“ (Luca 4,16-21).

Isus S-a găsit pe Sine în Scripturi. El a văzut drumul Său jalonat de cuvintele profeților, cuvinte rostite și scrise cu mult înainte. Acele cuvinte ale profeților spuse și scrise trebuiau să fie împlinite.

În mijlocul primei mari ispitiri la care a fost supus, Isus S-a sprijinit pe Cuvîntul scris, pe Scripturi. „Este scris“, a fost arma Sa împotriva ispititorului. Cînd El a fost adus în conflict cu cărturarilor și fariseii, a apelat în repetate rînduri la inspirația Scripturilor.

„N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului?... „Oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu...?“ „Oare n-ați citit în cartea lui Moise?“ (Mat. 21,42; 22, 31. Marcu 12,36).

Problema fariseilor și a învățătorilor legii nu era aceea că ei urmau Scripturile prea riguros. Din contră, Isus i-a acuzat că nu cred ceea ce poruncește legea: „Căci, dacă ați crede pe Moise,

M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine“ (Ioan 5, 46). Isus a căutat să înlocuiască tradițiile omenesti cu Scripturile Vechiului Testament, pe care El le-a primit ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu.

Întîlnirea de pe drumul spre Emaus este vrednică de reținut. Cîteva ore mai devreme Hristos ieșise din mormîntul lui Iosif biruitor asupra morții și mormîntului. Moartea a fost biruită, biruința finală împotriva Satanei a fost realizată. Pentru păcătosul condamnat la moarte veșnică, se deschide aici drumul spre viața veșnică. Ce a făcut oare atunci Domnul nostru? El n-a făcut decît să conducă un studiu biblic despre scrierile profetice ale Vechiului Testament.

„Și a început de la Moise, și de la toți prorocii, și le-a tîlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“ (Luca 24,27).

Prima lucrare a lui Isus Hristos Cel înviat, a fost aceea de a expli-

(continuare în pag. a 15-a)

CUM SĂ STUDIEM SCRIPTURILE?

Advențiștii de Ziua a Șaptea cred că Biblia este Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu, iar învățăturile ei constituie singura regulă a credinței și viețuirii creștine. Noi ne mărturisim adevărații fața de acest punct al credinței noastre atunci cînd încheiem legămîntul credinței prin botez. Pe lingă faptul că este regula noastră de credință, Biblia mai este pentru noi și un izvor al fărîiei și curajului. Domnul Isus Hristos spune: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt duh și viață” (Ioan 6,63). Noi nu putem trăi numai cu pîine; ființa noastră trebuie să fie hrănită, de asemenea, cu Cuvîntul lui Dumnezeu (Mat. 4,4).

Atunci cînd încercăm să ne îmbogățim cunoașterea Sfințelor Scripturi, ar trebui să ținem minte trei lucruri, și anume:

În primul rînd, trebuie să recunoaștem dependența noastră de Duhul Sfînt. Călăuzirea Sa ne este esențială pentru a înțelege în mod corect Biblia, tot așa cum a fost esențială și pentru scrierea ei. După cum spune și Pavel: „Dar omul firese nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sînt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2,14).

Serva Domnului spune referitor la aceasta: „Fără călăuzirea Duhului Sfînt, noi sîntem mereu predispuși fie să sucim Scripturile, fie să le interpretăm greșit” (C.H., ed. 1980/112-113). De aceea, n-ar trebui niciodată să căutăm să înțelegem Biblia fără să cerem ajutorul Duhului Sfînt, DUHUL SFÎNT trebuie să ne folosească. Cu toate acestea, avem nevoie să nu uităm faptul că „noi nu putem folosi Duhul Sfînt, ci El, Duhul Sfînt, este Acela care trebuie să ne folosească” (G.W./285). Și nici nu trebuie să-L socotim numai o simplă influență. El este o persoană. Este Dumnezeu, așa cum sînt Tatăl și Fiul. Duhul Sfînt este Acela care ne-a condus cel dintîi la Hristos, prin puterea Lui am fost născuți din nou în numele Lui am fost botezați și El este Acela care a dat daruri bisericii, ajutîndu-ne să creștem în harul și în cunoașterea lui Isus Hristos (Efes. 4,11-15). Și Duhul Sfînt va continua să facă tot ceea ce poate pentru a ne ajuta să înțelegem Biblia, dacă vom cerceta adevărul cu un spirit supus și dispus de a fi învățați.

În al doilea rînd, este important să ne apropiem de Sfințele Scripturi cu respect și cu o atitudine de încredere. Nu trebuie să cutezăm a privi Scripturile numai ca pe o sumă de reflexii și mărturii religioase omenști. Dumnezeu este Acela care Se adresează nevoilor noastre, iar noi credem că Biblia este ceea ce ea pretinde a fi, și anume Cuvîntul lui Dumnezeu redat în cuvinte omenști.

Pe lingă studierea cu respect a Bibliei, noi ar trebui să avem și o atitudine respectuoasă față de alți oameni, în mod deosebit față de aceia din familia noastră, de cei în credință: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întîi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Mat. 5,23,24).

Dacă continuăm să manifestăm un spirit neiertător și dacă rămînem categoric nesinceri și ostili iubirii față de fratele și aproapele nostru, cum vom putea spera să discernem, să înțelegem vocea lui Dumnezeu cînd studiem Scripturile? Serva Domnului spune:

„Toți aceia care se vor apropia de Cuvîntul lui Dumnezeu pentru călăuzire, cu umilință și cu dorința de a cerceta, hotărîți să cunoască condițiile mîntuirii,

vor înțelege ce spun Scripturile. Dar aceia care aduc în studierea Cuvîntului lui Dumnezeu un spirit pe care acesta nu-l aprobă vor da la o parte din cercetarea lor acel spirit pe care Cuvîntul lui Dumnezeu nu li l-a dat” (R.H./22 aug. 1907).

Scepticismul și înțelegerea greșită pot fi întărite chiar cu Biblia în mînă (vezi C.H., ed. 1980/112-113). Atitudinea cărturarilor și a fariseilor demostrează acest lucru. Ura lor față de Hristos i-a făcut să aplice greșit Sfințele Scripturi și în cele din urmă să completeze și să obțină crucificarea Lui.

Înțelegerea Scripturilor va fi influențată, de asemenea, de atitudinea noastră față de biserică și mistuna ei, cum și de aprecierea pe care o avem față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o deja. Acestea sînt timpuri în care avem nevoie să ne punem unele probleme importante, cum ar fi: Mai cred eu că biserica din care fac parte este biserica rămășiței, biserica profeției biblice? Mai apreciez eu oare ceea ce a făcut Dumnezeu prin biserică, în ciuda scăderilor ei? Acțiunile și cuvintele mele subminează oare bunul nume al bisericii și comunității din care fac parte? În angajamentul și hotărîrea mea de a ajuta biserica să-și rezolve problemele, pun eu oare — în mod nedrept — sub semnul întrebării valabilitatea conducerii și învățurii lui Dumnezeu în decursul istoriei? Dacă noi, ca Advențiști de Ziua a Șaptea, continuăm a submina încrederea pe care frații, membrii bisericii, ar trebui s-o aibă cu toții în viitorul bisericii noastre, vom mai putea aștepta noi ca Duhul Sfînt să ne binecuvînteze în studierea Scripturilor?

ATITUDINEA ESTE IMPORTANTĂ

„Dependența noastră de Duhul Sfînt și respectul nostru față de Biblie sînt primii factori în înțelegerea corectă a Bibliei. Pentru acest motiv ar trebui să venim la studiul Bibliei cu o totală bunăvoință și dispoziție de a fi schimbați cu poziția acelei învățător care este totuși dispus să învețe, și cu un spirit de recunoștință și mulțumire față de Dumnezeu și față de alții, pentru ceea ce au făcut pentru binele nostru și al bisericii noastre. Cu o astfel de atitudine putem cere cu încredere iluminarea Duhului Sfînt, care să ne ajute să înțelegem mai bine Biblia, și atunci aceasta ne va fi dată” (C.H., ed. 1980/91-92).

În al treilea rînd, studiul Bibliei este poruncit de Dumnezeu, și atunci cînd este făcut așa cum trebuie ne va ajuta să o înțelegem mai bine. Studiile Școlii de Sabat sînt un exemplu în privința aceasta. Aceste studii dau o direcție cercetării Bibliei și ne organizează învățarea adevărilor ei. A fi deci un bun elev al Școlii de Sabat constituie o ocazie de a învăța mai mult despre și din Biblie, a învăța în mod organizat, îmbunătățindu-ne astfel cunoștințele și înțelegerea cu privire la Biblie.

Putem folosi și alte metode pentru studiul Bibliei, așa cum ar fi citirea Bibliei la rînd pe parcursul unui an. Unii fac lucrul acesta cu regularitate, iar alții îl fac chiar de două ori pe an. A studia Biblia într-un an înseamnă a studia zilnic trei capitole iar simbata cinci. Studiul Bibliei și al lucrării lui Dumnezeu în istorie poate fi completat și făcut mai interesant cercetînd cărțile Spiritului Profetic: Hristos Lumina Lumii, Tragedia Veacurilor, Parabolele Domnului, lucrări relipărite în ultimii ani de Biserica noastră, fapt ce va face ca în cîțiva ani să parcurgem un bogat material.

Studiul Bibliei la rînd se poate realiza în diferite alte feluri. Se poate citi mai întîi Noul Testament și apoi Vechiul Testament, sau se poate citi începînd cu cartea Apocalipsei și terminînd cu Geneza, deci de la sfîrșit spre început. Alții citesc porțiuni mai ample vineri seara și simbata, în loc de a studia zilnic. Indiferent de metoda folosită, să avem Biblia noastră, cea tradusă cu care ne-am acomodat mai mult. Cornilescu, Sinodală, Gala Galaction, sau dacă cunoaștem greaca, ebraica sau alte limbi străine. O Biblie în limba care ne este accesibilă va îmbogăți orizontul cunoașterii noastre.

Studierea Bibliei, carte cu carte, este o altă metodă de a cunoaște Scriptura. În acest caz, cel mai bine este să începem cu cărțile cele mai mici ca întindere, cum ar fi I Ioan, Filimon, din Noul Testament, și Iona sau Estera din Vechiul Testament. În acest fel, vom constata că ne-am mărit capacitatea de studiere a Bibliei, ajungând să parcurgem cu interes și cărțile cu o întindere mai mare, cum ar fi Geneza, Matei și altele. Acolo unde este posibil, Comentariul Biblic A.Z.S. ne pune la dispoziție un material excelent în legătură cu fiecare carte a Bibliei, făcându-ne să le înțelegem mult mai bine.

O altă metodă de a înțelege Biblia, folosită de unii cu succes, este aceea de a face personal o redare parafrazată a diferitelor cărți ale Bibliei, începând cu cele mai mici, cum ar fi a 2-a Ioan sau a 3-a Ioan. Această metodă poate fi folosită bine de accia care au citit mult și profund atât Biblia, cât și Spiritul Profetic. Folosind cunoașterea noastră, putem lărgi textul, scriindu-l în propriile noastre cuvinte, asigurându-ne însă de faptul că rămânem fideli conținutului Bibliei. Această experiență poate îmbogăți tezaurul cunoașterii noastre.

Putem studia Biblia pentru diferite motive, având diferite scopuri în mintea noastră. Vrei să cunoști mai bine pe Tatăl tău creșt? Atunci, în timp ce studiezi Cuvîntul Scripturii, întreabă-te: „Ce-mi spune, care este învățătura, solia despre Dumnezeu, pe care acest pasaj mi-o transmite? Ce fel de persoană este El?”

Vrei să cunoști mai mult despre răspunsul omului față de Dumnezeu? Întreabă-te atunci, cum acționează oamenii sau persoanele luate în mod individual în diferite împrejurări? Care este relația lor cu Dumnezeu, cu profeții Săi, cu adevărul?

SOLII ȘI ÎNVĂȚĂTURI PERSONALE

Poate că ești interesat în aplicarea experiențelor și învățăturii din fiecare carte a Bibliei la tine personal sau la biserică, în general, sau poate la amândouă. Atunci, în timp ce studiezi aceste cărți ale Bibliei, întreabă-te: Ce dorește Dumnezeu să spună poporului Său? Cum va înțelege el acest lucru? Ce dorește Dumnezeu să-mi spună? Și, în cele din urmă, cum se aplică acestea copiilor lui Dumnezeu de astăzi?

Poate că dorești să-ți concentrezi atenția asupra marii lupte dintre bine și rău, cîntărind acțiunile forțelor în luptă, spre a vedea și înțelege cum se încadrează ele în tabloul general al luptei și controversei cu privire la natura și personalitatea lui Dumnezeu. Deci scopul pe care-l urmărești în studiarea Sfințelor Scripturi te va ajuta să alegi metoda cea mai bună care se potrivește cu scopul urmărit.

Sau poate că alegi să studiezi Cuvîntul Scripturii în ordine cronologică, începând cu cartea lui Iov, pe care Moise a scris-o înaintea Genezei. Informându-te cu privire la ordinea istorică în care ele au fost scrise de autorii lor, inspirați fiind de Duhul Sfînt (2 Tim. 3, 16; 1 Petru 1, 21), poți avea o privire de ansamblu asupra Cuvîntului Scripturii, fixînd în timp condițiile istorice, sociale și religioase ale momentului producerii lor, înțelegînd astfel mai bine valoarea contemporană a soliei lor.

O altă metodă de a înțelege mai bine Biblia este aceea de a studia capitolele sau pasajele importante ale ei, cum ar fi Psalmul 23, Ioan 3, Matei 24. Sau poți alege să studiezi parabolele, relațiile unor întîmplări sau evenimente istorice. Unii cercetători ai Sfințelor Scripturi studiază toate acestea prin metoda inductivă, punîndu-și întrebări ca acestea: „Cine a scris pasajul sau cartea aceasta? Cînd a scris-o el? Care erau împrejurările, condițiile în care el a scris cartea sa? Unde, în ce loc s-au întîmplat aceste lucruri? De ce oare a zis sau a făcut Isus lucrul acesta? Cum au reacționat oamenii la ceea ce a spus Isus”? Prin faptul că în studiarea Cuvîntului Scripturii îți pui aceste întrebări dovedești că ești interesat în cunoașterea profundă a Cuvîntului pe care-l cercetezi; acest lucru te va face să înțelegi mai bine importanța cunoașterii timpului, locului și împrejurărilor în care au fost scrise diferite pasaje ale Sfințelor Scripturi.

Studierea personalităților biblice este deosebit de interesantă și folositoare. Poți studia personalitățile proeminente ale Bibliei, cum ar fi de exemplu Abraam, sau să faci studii comparative între David și Saul, reținînd faptul că ei au răspuns foarte diferit la cuvîntul de avertizare al profeților lui Dumnezeu. Sau poți să faci comparație între Petru și Pavel, reținînd poziția socială diferită a lor, pregătirea lor, personalitatea și diferitele responsabilități pe care aceștia le-au avut. Și unul și altul, însă, au avut aceeași consacrare, același zel pentru Hristos și cauza Sa.

Serva Domnului scrie: „Aici se deschide înaintea noastră istoria patriarhilor și profeților, cum și a altor bărbați sfinți din vechime. Ei au fost oameni „supuși aceluiași slăbiciuni ca și noi” (Iacob 5,17). Vedem cum s-au luptat cu descurajări, asemenea aceluia ale noastre, cum s-au simțit în ispitiri, așa cum ne-am simțit și noi, și totuși au avut puterea s-o ia de la început și să biruiască prin harul lui Dumnezeu. Astfel noi sîntem încurajați în străduința noastră după neprihănire” (C.H.ed.1980/87-88).

Studiind înțelepciunea celor scrise în Biblie, ca de exemplu în Psalmi, Proverbe și Ecclesiastul, fără să mai menționăm drame, asemenea celei a lui Iov, putem fi stimulați și mult încurajați. Comentariile Biblice A.Z.S. prezintă celui ce le studiază principii sănătoase de hermeneutică. Un număr de întrebări cu referire la modul în care să studiem părțile poetice ale Scripturii și să înțelegem mai bine paralelismul poeziei biblice își găsește aici răspunsul.

O altă metodă de a studia Cuvîntul lui Dumnezeu, Biblia, este citirea verset cu verset. Dacă timpul consacrat studierii este scurt, atunci această metodă poate fi folositoare. Cu toate acestea, există un risc de care trebuie să ținem seama. Dacă studiem Scriptura verset cu verset, atunci ea poate foarte ușor să fie greșit înțeleasă, apoi... greșit aplicată. Versetele luate izolat trebuie să fie înțelese în contextul lor, ceea ce înseamnă că trebuie să citești versetul dinainte și pe cel ce urmează. Cu toate acestea, trebuie să spunem că cercetarea Bibliei verset cu verset se poate dovedi a fi o binecuvîntare.

Vorbînd despre studiu și lectură, este bine să avem totdeauna cu noi Biblia sau o carte bună, pentru a folosi orice moment și a nu irosi timpul care este așa de prețios. Serva Domnului spune în legătură cu studiul Cuvîntului lui Dumnezeu: „Studierea unui pasaj pînă cînd importanța lui este clară minții noastre și legătura lui cu Planul de Mîntuire devine evidentă, este de o mai mare valoare decît de a parcurge multe capitole, fără un scop precis în minte și fără a obține o învățătură pozitivă” (idem, /90-91).

Experiența lui David cu Dumnezeu este frumos concretizată în Psalmul 119, 11, unde se spune: „String Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta”. Se pare că David, asemenea multor tineri evrei, a teaurizat în memorie mari pasaje din Scriptură. Fiecare dintre noi poate face acest lucru. Unii îl pot face mai greu decît alții, dar este posibil. Versetele memorizate sînt asemenea unor referințe pe care le avem la îndemînă spre a le folosi cînd avem nevoie, în timpuri de criză, să încurajăm pe cineva, sau să facem față ispitei.

Versetele memorizate ne vor ajuta atunci cînd va trebui să „dăm socoteală de nădejdea care este în noi” (1 Petru 3,15). Memorizarea Cuvîntului lui Dumnezeu se va dovedi o binecuvîntare spirituală atunci cînd vom avea nevoie să ne prindem puternic de Dumnezeu la mîntuirii noastre, înălțîndu-ne inimile și spiritul la El, făcîndu-ne astfel în stare să facem mai bine față vieții și problemelor ei.

Cel mai bun mod de a memoriza este de a scrie un verset pe o mică bucată de hîrtie, și apoi să începem să repetăm o parte a versetului, apoi alfa și așa mai departe. Poate fi numai o propoziție, dar totdeauna este bine să repetăm prima propoziție mai înainte de a merge la următoarea. În curînd

vom ajunge să memorizăm întreg versetul. După ce am ajuns să cunoaștem bine pe dinafară un verset, trecem la alții și așa mai departe, folosind același procedeu, până când vom putea să spunem din memorie cel puțin cinci versete odată. Dacă mai ai pe cineva care să te ajute în lucrarea de memorizare, atunci aceasta va deveni o experiență deosebită.

Și studierea Sfințelor Scripturi pe subiecte este o metodă excelentă. Adesea, pentru o astfel de lucrare este necesară o bună concordanță. Cu ajutorul ei, se poate localiza orice text în legătură cu subiectul studiat. Concordanțele pe subiecte sînt foarte folositoare. Subiecte ca: rugăciunea, păcatul, mîntuirea, iertarea, vindecarea, ascultarea și revenirea Domnului Hristos sînt numai cîteva din nenumăratele posibilități pentru o mai bună înțelegere a Bibliei, făcînd din ea ceea ce Dumnezeu a intenționat a fi, și anume un ghid și o călăuză pe calea vieții noastre spirituale.

O altă cale de a cunoaște și studia Scriptura este aceea de a face apel la făgăduințele Bibliei, cerînd lui Dumnezeu ca El să le împlinească față de noi; de asemenea, să experimentăm puterea Bibliei în lucrarea schimbării noastre, a vieții noastre. După cum spune și apostolul Petru: „Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după

ce ați fugit de stricăciunea care este în lume, prin poftă” (2 Petru 1,4). În acest fel, noi adăugăm la „credința noastră faptă, cu fapta, cunoștința cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni” (vers. 5-7).

Indiferent de metoda folosită pentru studiul și cunoașterea Scripturilor, de fiecare dată cînd le studiem, să privim fiecare text, fiecare pasaj, fiecare capitol și fiecare carte a lor în lumina Golgotei. Crucea Golgotei este centrul în jurul căruia gravitează totul. Numai prin viața și lucrarea Domnului Hristos putem înțelege acțiunile lui Dumnezeu, raportate în paginile Sfințelor Scripturi. Prin El, care este Cuvîntul, noi vom putea vedea mai bine, mai clar, marea temă centrală a Bibliei. Vom înțelege astfel mai bine scopul pe care Dumnezeu l-a avut de la început de ființă cu lumea noastră. Vom recunoaște evenimentele din desfășurarea în timp și spațiu a Planului de Mîntuire și a marii lupte dintre bine și rău. Vom răspunde ca niciodată iubirii lui Dumnezeu și lucrării Sale pentru mîntuirea noastră.

„Cercetați Scripturile”, spunea Mîntuitorul, „pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5, 39).

Comitetul Uniunii

Irăim într-un timp cînd cel rău și-a intensificat acțiunile împotriva fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Împotriva fiilor neprihănirii, marele apostat își înmulțește acțiunile sale. Vorbînd despre timpul dinaintea revenirii Sale, cum și despre primejdii prin care vor trece urmașii Săi, Domnul Hristos a relatat parabola văduvei insistente în cererea ei (Luca 18,1-8), „ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase (vers. 1).

Aceia care n-au dezvoltat o legătură vie cu Dumnezeu lor prin studierea Cuvîntului Său și prin meditație profundă, vor ajunge cu ușurință la dezamăgire, disperare și abandonarea credinței lor. Dar aceia care, în perioade liniștite de timp petrecute în rugăciune și meditație la adevărurile Scripturii, au dezvoltat o viață devoțională, consacrată, acestora Domnul Hristos le va da putere să rămînă tari și să biruiască. Profetul evanghelist Isaia scrie: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin” (Is. 40,29).

Pentru timpul pe care-l trăim, una dintre cele mai interesante și extraordinare secvențe ale timpului din cadrul Planului de Mîntuire, dar și cel mai primejdios, apostolul Pavel spune:

„Incolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă în toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și singelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sînt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să ră-

mineți în picioare, după ce veți fi biruit totul (Efes. 6,10-13).

Puterea noastră pentru a rezista celui rău se află în dezvoltarea unei reale vieți devoționale, spirituale. Orice creștin trebuie să-și ia timp pentru a studia zilnic Scrip-

DEZVOLTAREA UNEI VIEȚI DE DEVOȚIUNE

tura, pentru propria sa nevoie și spre binecuvîntarea sa spirituală, fără a face acest lucru în mod expres pentru a predica și învăța pe alții. Hrănindu-se cu mana cerului, aceasta va face în stare pe creștin să crească armonios și viguros, iar perseverența în această practică va avea ca rezultat trăirea învățăturilor Cuvîntului lui Dumnezeu în viața de fiecare zi.

Să lăsăm pe Dumnezeu
să vorbească

Fiecare credincios ar trebui să-și stabilească un plan pentru studiul Cuvîntului lui Dumnezeu și pentru meditație. Acest plan trebuie urmărit cu hotărîre și realizat, pentru a evita uscăciunea spirituală din viața noastră. Un studiu „pe apucate”, din cînd în cînd, rareori va aduce satisfacția dorită sau binecuvîntarea spirituală de care avem nevoie. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie studiat într-un spirit meditativ, cu hotărîrea de a găsi și înțelege voința lui Dumnezeu pentru noi. Să lăsăm ca Dumnezeu să ne vorbească fiecăruia dintre noi, de pe paginile Cuvîntului Său.

Fiecare credincios ar trebui să dezvolte în viața sa practica studierii cu regularitate, interes și preocupare a Cuvîntului Scripturii, pînă cînd va ajunge să simtă foamea și setea după el. „Ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire” (1 Petru 2,2). Pentru a trăi și a crește spiritual, credinciosul trebuie să se împărtășească din această hrană spirituală, aflată în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Avem nevoie să fim în strînsă legătură cu Tatăl nostru creștin. În multitudinea obligațiilor și îndatoririlor vieții, trebuie să fim atenți ca nu cumva să folosim tot timpul și toate energiile noastre pentru „treburile zilnice” și să nu ne mai rîmînă nici timp și nici dispoziție pentru atît de necesara hrană spirituală. O declarație tragică, pe care o găsim în Cîntarea Cîntărilor lui Solomon, are o aplicație directă la acei credincioși care neglijează trăirea unei vieți devoționale, spirituale: „M-au pus păziloare la vii. Dar via frumuseții mele n-am păzit-o” (Cap. 1,6).

Un creștin ar trebui să aibă un timp definit în care să se roage zilnic. Cel mai bun timp, ocazia cea mai potrivită pentru acest lucru este atunci cînd studiem Cuvîntul Său. Rugăciunea este o experiență în dublu sens, asemenea unei conversații cu un prieten. Prin Cuvînt, Dumnezeu ne vorbește. În rugăciune, vorbim noi lui Dumnezeu. Amîndouă experiențele sînt esențiale pentru dezvoltarea unei vieți spirituale.

Altarul familial ar trebui să fie o parte vitală a vieții căminului creștin, în care să predomină o atmosferă spirituală. Un riu nu se va urca niciodată mai sus decît izvorul de unde pornește. Dacă nu se trăiește în cămin o viață spiri-

tuată caldă, părinții nu se pot aștepta ca viața spirituală a copiilor lor să se ridice la un nivel spiritual mai înalt.

Domnul Isus Hristos n-a făcut nici o referire la rugăciunea neascultată. El ne-a învățat că întotdeauna rugăciunea făcută cu credință este ascultată. „Fiindcă oricine cere, capătă” (Luca 11,10).

George Müller unul dintre marii bărbați ai credinței și rugăciunii din secolul trecut, obișnuia să se roage cu Biblia deschisă înaintea sa. Când a fost întrebat de semnificația gestului acesta, el a răspuns: „Această Biblie deschisă este un canal de legătură între Dumnezeu și om, Duhul Sfânt a dat această Carte, Duhul Sfânt este Acela care prezintă rugăciunile noastre, de aceea această Biblie deschisă formează un mare canal de comunicații între Dumnezeu și om”.

Dar nu trebuie să uităm că rugăciunea nu înseamnă numai a cere ceva de la Dumnezeu, a determina pe Dumnezeu să realizeze ceva pentru noi. Rugăciunea este ceva mai mult decât bătaia cerșetorului la ușa bogatului. Expresia „rugăciune” înseamnă, de fapt, „o dorință” adresată către cer, adică către Dumnezeu. Ceea ce de fapt caută adevărata rugăciune este pe Dumnezeu în persoană. Căci împreună cu El noi primim tot ceea ce avem nevoie. Rugăciunea nu este decât actul întoarcerii sufletului către Dumnezeu. David striga: „La Tine, Doamne, Îmi înalț sufletul” (Ps. 25,1). Când înălțăm sufletele noastre în rugăciune spre Dumnezeu, atunci El are ocazia să facă tot ceea ce dorește în noi și cu noi. În felul acesta ne așezăm la dispoziția lui Dumnezeu.

Rugăciunea, deci, nu este actul de determinare a lui Dumnezeu ca să facă ceea ce noi dorim ca El să facă. Nu este nici înduplecarea voinței unui Dumnezeu refractar, spre împlinirea voinței noastre. Ea, rugăciunea, nu schimbă scopul, planul Său. Cineva spunea pe bună dreptate: „Rugăciunea nu înseamnă înfrângerea unui Dumnezeu împotrivor; ci ea înseamnă să te folosești, să te prinzi de marea și deosebita Sa bunăvoință”.

În concepția și practica unor „credincioși”, rugăciunea este un instrument folosit pentru cazuri de extremă urgență. Atunci când ne amenință vreun pericol, când ne loveste suferința, atunci când simțim în lipsuri, sau când dificultăți se ridică în calea noastră. Dar rugăciunea este o comuniune cu Dumnezeu, înseamnă a vorbi cu Dumnezeu. Noi ajungem să cunoaștem pe oameni, vorbind cu ei. Pe Dumnezeu îl putem cunoaște în același mod. Cel mai mare rezultat al rugăciunii nu este eliberarea noastră de rău, sau a ajunge în posesia unor lucruri pe care „le-am poftit”, ci cunoașterea de Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos,

pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Da, rugăciunea ne descoperă mai mult, în mod deplin pe Dumnezeu, și aceasta este în adevăr cea mai mare descoperire a sufletului. Mai sînt încă suflete care strigă: „Oh, dacă aș ști unde să-L găsec, dacă aș putea să ajung la scaunul Lui de domnie” (Iov 23,3).

Credinciosul plecat în rugăciune găsește pe Dumnezeu și este găsit de către El. Când Saul din Tars s-a rugat, el a văzut pe Isus și El i-a adresat chemarea și însărcinarea de a vesti Evanghelia la neamuri (Fapte 22,17-21).

Comuniunea cu Prietenul nostru

Rugăciunea a fost definită ca nefiind altceva decât un simțămînt al prezenței lui Dumnezeu, și că este exact practica prezenței lui Dumnezeu. Este un lucru foarte important acela de a fi conștient că ne aflăm totdeauna în prezența lui Dumnezeu. Este un lucru bun să primim la El în adorare. Dar cel mai bine, mai presus de orice altceva, este să avem comuniune cu El ca Prieten al nostru și, în ultimă analiză, aceasta este rugăciunea. Avem nevoie să spunem și să spunem mereu: „Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mintui-torul meu” (Luca 1,46-47).

Cînd Moise s-a rugat: „Arați-mi slava Ta”, el nu numai că a văzut-o, că i-a fost arătată, ci s-a făcut părtaș unei părți din acea slavă, căci fața sa strălucea de lumina ei (Exod 33,18; 34,29). Cînd primim „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4,6), nu numai că vom vedea o rază a acelei slave, ci vom fi părtași ai unei părți din ea. Vom fi părtași slavei divine în măsura în care putem suporta acest lucru.

Aceasta este rugăciunea și acesta este cel mai mare rezultat al ei. Înălțîndu-ne sufletele în rugăciune către bunul și viul Dumnezeu, ajungem să gustăm frumusețea sfințeniei Lui, așa cum o floare ajunge frumoasă cînd este scaldată de lumina soarelui, cînd trăiește în lumina și căldura lui. Nu s-a schimbat oare Isus în înfățișarea Sa atunci cînd El s-a rugat? Chiar înfățișarea feței noastre se va schimba, și vom avea experiența noastră proprie, propriul nostru „munte al schimbării la față”, atunci cînd rugăciunea va ocupa locul ce i se cuvine în viața noastră. Cei din jurul nostru vor vedea atunci pe fața noastră semnele exterioare, vizibile, ale harului spiritual launtric.

În toate veacurile, Dumnezeu a găsit plăcere în rugăciunile sfinților Săi. Începînd de la Sinai, poporul Israel a adus zilnic jertfele de seară și dimineața, însoțite de rugăciunile preoților și levitilor. Preoții ofereau, de asemenea, zilnic jertfe, tămăie, daruri și primele roade în dreptul și pentru fiecare persoană în parte. Ei aduceau la îndeplinire ceremonii pentru răsmpărarea întîiului născut sau pentru curățirea de întîinacune.

Dar nici una dintre aceste ceremonii nu era adusă la îndeplinire fără rugăciune. „În ceasul tămăierii, toată mulțimea norodului se ruga afară” (Luca 1,10).

Oamenii ploși, ne spune psalmistul, erau obișnuiți să se roage de trei ori pe zi: „Seara, dimineața și la amiază oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Ps. 55,17). „Daniel... a intrat în casa sa... și de trei ori pe zi ingenunchea, se ruga și lauda pe Dumnezeu lui, cum făcea și mai înainte” (Dan. 6,10).

Rugăciunea trebuie înălțată în supunere față de voința lui Dumnezeu, cu căldură, cu stăruință și cu deplină încredere în Dumnezeu. Ea trebuie însoțită de o mărturisire plină de umilință și de mulțumiri aduse din inimă, cu cereri și mijlociri pentru toți oamenii, așa cum facem pentru prieteni și cei din familia noastră.

Dumnezeu revărsă binecuvîntări

Adesea se face afirmația că rugăciunea nu poate schimba planurile de neschimbat ale lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu revărsă multe binecuvîntări ca răspuns la rugăciunile înălțate, binecuvîntări pe care altfel El le-ar fi reținut și nu le-ar fi revărsat. Așa cum spune și David, „cînd strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui” (Ps. 34,6).

Postul este de asemenea recomandat în Sfințele Scripturi ca parte a unei vieți devoționale. Apostolul Pavel sfătuia comunitatea din Corint să se îndeletnicească cu postul și cu rugăciunea” (1 Cor. 7,5). Pavel și Barnaba au postit și s-au rugat ori de cîte ori aduceau la îndeplinire o lucrare spirituală de mare importanță. „Au rînduit prezbiterii în fiecare biserică, și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mîna Domnului, în care crezuseră” (Fapte 14,23).

Viața apostolilor și a primilor credincioși a fost o viață de renunțare de sine, de suferințe și de post (2 Cor. 7,5; 11,27). Mintui-torul a recunoscut practica postului, iar apostolii au practicat-o ori de cîte ori ocazia și împrejurările le cereau aceasta.

Viața omului a fost așezată sub influența unei puteri străine, prin neascultare. Omul a întors spatele lui Dumnezeu. Neamul omeneșc, în decursul timpului, a făcut totul pentru a se autonimici. Pentru noi, care trăim în elementul și sub dominația păcatului, Dumnezeu proclamă solia Sa. În Hristos, El a făcut un nou început pentru neamul omeneșc. El a făcut pe Isus Hristos căpetenia unei noi omeniri, astfel ca toți aceia care cred în El să fie liberi și eliberați de forțele răului, ale nimicirii veșnice, prin lucrarea jertfei Sale ispășitoare. Această solie este mana cerului pentru hrana sufletului și ființelor noastre. Trebuie să studiem Cuvîntul lui Dumnezeu cu rugăciune, dacă vrem să avem viața veșnică.

Comitetul Uniunii

ca Scripturile urmașilor Săi. Credința lor trebuia bazată pe aceste Scripturi. Noi cei care trăim în timpul împlinirii profecțiilor finale ale Bibliei, avem nevoie de aceeași învățătură.

Hristos și Scripturile susțin o relație unică. În timp ce Sfânta Scriptură este o Carte vie, ea trăiește numai pentru că mărturisește pe Domnul vieții, Isus Hristos, care a declarat că „Scripturile... mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39).

Cind Hristos a venit în lume pentru a Se aduce pe Sine ca sacrificiu pentru păcatele noastre, El a spus: „Iată-Mă, în sulul cărții este scris despre Mine, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. Întreaga Scriptură ne vorbește despre Hristos. De la primul raport al creației — „Căci nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1,3), și până la făgăduința finală a revenirii: „Iată Eu vin curind” (Apoc. 22,12), citim despre lucrările Sale și ascultăm vocea Sa. Dacă doriți să vă familiarizați cu Mântuitorul, atunci studiați Sfânta Scriptură (S.C./88)

Duhul Sfânt și Scripturile

Biblia este Cartea lui Dumnezeu. Desigur, ea este scrisă de oameni, dar originea ei n-a fost omenească, n-a fost adusă la existență prin voia omului. „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ei oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1,21).

Marele reformator Martin Luther spunea: „Această carte, Sfânta Scriptură, este cartea Duhului Sfânt. Acest lucru fiind adevărat, noi depindem de asemenea de Duhul Sfânt în ceea ce privește primirea soliei Scripturilor. Serva Domnului serie despre acest citat al lui Luther: „Nu putem ajunge la înțelegerea Scripturilor doar prin studiu sau prin inteligență. Prima datorie este să începi cu rugăciune. Roagă pe Dumnezeu să-ți acorde marele Său har, înțelegerea adevărată a Cuvîntului Său. Nu există alt interpret al Cuvîntului lui Dumnezeu decît Autorul acestui Cuvînt așa cum El însuși a spus: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu” (Ioan 6,45). Nu nădăjdui nimic prin străduințele tale, prin înțelegerea ta; încrede-te numai în Dumnezeu și în influența Duhului Sfânt” (T.V./120).

Duhul Sfânt este adevăratul autor al Scripturilor, deoarece „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Tim. 3,16). Oamenii au creat diferite teorii despre inspirația lor: cum acționează Duhul Sfânt în a da descoperiri sau altfel spus, cum lucrează inspirația în timpul așezării în scris a soliei. Dar acest lucru este o speculație zadarnică, deoarece Dumnezeu nu ne-a descoperit aceste detalii. Cu toate acestea, atunci cînd studiem Sfintele Scripturi, învățăm suficient de mult ca să avem încredere în originea lor divină.

Deși nu cunoaștem toate amănuntele inspirației, trebuie să fim conștienți de relația existentă între Duhul Sfânt și Biblie. Concepții

Scopul și locul Scripturii

(urmate din pag. a 10-a)

greșite, manifestate în legătură cu această problemă, au dat loc la probleme serioase. Unii au considerat că Duhul Sfânt dă descoperiri care să fie considerate mai presus de Sfintele Scripturi. În timpul reformățiunii secolului al șaisprezecelea, unii entuziaști și-au imaginat că „au primit descoperiri speciale din ceruri, pretinzînd că sînt însărcinați de Dumnezeu să ducă mai departe Reformațiunea, pînă la realizarea ei deplină, care — declarau ei — n-a fost începută decît foarte timid, foarte slăbuț, de către Luther” (idem p. 186).

Nu era oare adevărat că de fapt Reformațiunea de abia începuse? Nu era oare o mare nevoie de putere și daruri speciale, daruri ale Duhului Sfânt pentru a duce Reformațiunea la desăvîșire? Cum se face însă că acești oameni nimiceau chiar lucrarea pe care Luther o înfăptuise? „Ei au lepădat marelui principiu care a stat la temelie Reformațiunii — și anume, că Cuvîntul lui Dumnezeu este singura și suficienta regulă de credință și viațuire creștină” (idem).

Duhul Sfânt lucrează în armonie cu scrierile profetice și apostolice ale Vechiului și Noului Testament, care formează baza învățării bisericii. Astfel, Duhul Sfânt ocrotește biserica de spirite false și învățături greșite, deerezii.

Acest fapt nu face ca darurile spirituale să devină necesare, dar Biblia ne invită să dorim darurile spirituale și în mod deosebit darul profetic. Din Sfânta Scriptură învățăm că în vremurile de pe urmă Spiritul Profetic va avea o importanță deosebită pentru biserică. Mișcarea Adventă a experimentat împlinirea acestei făgăduințe. Pe lângă o călăuzire practică, Spiritul Profetic a condus pe Adventiștii de Ziua a Șaptea la o studiere profundă a Scripturilor. El i-a ajutat să rămînă credincioși față de Biblie și aceasta în mijlocul apostaziei: „Duhul Sfânt n-a fost dat — și nici nu poate fi dat vreodată — pentru a înlocui Biblia; căci Sfînta Scriptură declară în mod explicit că Cuvîntul lui Dumnezeu este standardul (etalonul) după care toate învățăturile și experiențele vor fi probate”. (idem, /7).

Autoritatea Scripturilor

Dumnezeu în persoană ne vorbește prin Sfintele Scripturi. Apostolii erau siguri de acest lucru. „Fiindcă Scriptura zice” sau „prevede”, „declară” ceea ce pentru ei însemna același lucru ca și atunci cînd ai spune „Dumnezeu zice” (Rom. 9,17; Gal. 3,8,22).

Expresia „este scris”, se găsește de 60 ori în Noul Testament. A-

ceastă expresie era folosită în limba greacă clasică, pentru a da autoritate unui document legal. În Noul Testament expresia este folosită în mod uniform cu privire la Scripturile Vechiului Testament.

Autoritatea Scripturilor se întemeiază pe Isus Hristos. Ele mărturisesc despre El. Noi îl cunoaștem de fapt numai prin Scripturi. Noi nu L-am văzut cu ochii noștri și nici nu l-am auzit vocea cu urechile noastre, dar am citit mărturia aceluia care L-au văzut și auzit. Evanghelia a fost scrisă pentru ca noi să putem crede că „Isus este Hristosul” (Ioan 20,31).

Astfel, Scripturile ne vorbesc despre Hristos, și Hristos face referire la Scripturi. Aici avem o întîlnire personală. Prin Duhul Sfânt, în Sfînta Scriptură noi ne întîlnim cu Hristos Cel viu, Domnul și Mîntuitorul nostru. Pe această bază, noi putem spune că „Biblia trebuie să fie prezentată ca fiind Cuvîntul Viului Dumnezeu, ca încheiere a oricăror controverse și ca temelie a tot adevărul” (C.O.L./39-40). Certitudinea cu privire la adevăr și autoritatea Scripturilor poate fi obținută numai prin ascultarea de învățăturile ei, așa cum am asculta o solie ce ne este adresată personal de către Dumnezeu.

„Sfintele Scripturi... pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mîntuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3,15). Scripturile ne arată calea mîntuirii; acesta este principala lor scop. Pe lângă aceasta „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (vers. 16,17).

Locul Scripturilor

De la început Scripturile au avut un loc unic în viața și lucrarea bisericii creștine. Învățătura ei a fost dintru început o învățătură biblică. În predica Sa din Ziua Cincizecimii, Petru a făcut apel la Scripturi, așa cum a făcut Ștefan înaintea Sinedriului, și Filip atunci cînd a întîlnit pe etiopean. Prima biserică se conducea după principii: „... să nu treceți peste ce este scris” (1 Cor. 4,6).

Dumnezeu a avut grijă ca Scripturile să fie păstrate în timpul lungilor veacuri de apostazie. Mai tirziu, la împlinirea timpurilor profetizate, atenția s-a îndreptat din nou asupra adevărurilor uitate ale Bibliei, ca urmare a mișcării reformatoare ridicată de Dumnezeu pentru restaurarea credinței apostolice. Scriptura a dat putere Reformațiunii, în timp ce Reformațiunea a

impulsionat și grăbit traducerea și tipărirea Scripturilor în multe limbi.

Pionierii Mișcării Advente au susținut principiul Reformațiunii „Biblia și numai Biblia ca singură regulă a credinței”. Cunoașterea Bibliei de către aceștia i-a făcut capabili să cîștige multe inimi sincere.

Darul Profetic, așa cum s-a manifestat în această mișcare în continuă creștere, a îndreptat de asemenea atenția credincioșilor către Scripturi. În prima sa carte publicată în 1851, avînd ca titlu: „O schiță a experiențelor și viziunilor creștine”, serva Domnului E. G. White scria: „Vă recomand scumpi cititori Cuvîntul lui Dumnezeu ca regulă a credinței și vieții voastre. Prin acest Cuvînt noi vom fi judecați. În acest Cuvînt, Dumnezeu a făgăduit că în zilele din urmă va da viziuni, nu pentru a transmite noi principii ale credinței, ci pentru a mîngîia pe

poporul Său și pentru a corecta pe aceia care se îndepărtează de adevărurile Bibliei” (E.W./78).

Pe măsură ce ne apropiem de consumarea experienței păcatului, locul Sfințelor Scripturi în viața noastră devine din ce în ce mai important. Noi trebuie să ne cunoaștem Biblia mai bine decît generațiile trecute, pentru că amăgirile devin mai viclene și mai greu de demascat.

„Numai aceia care au fost cercetători sirguincioși ai Scripturilor și au primit dragostea de adevăr, vor fi ocrotiți de amăgirea cea puternică care ia lumea în stăpînire. Prin mărturia dată de Biblie aceștia vor depista pe amăgitor în prefăcătoria lui. Timpul de încercare va veni peste toți. Prin cerneala ispitelor se vor descoperi creștinii cei adevărați. Este poporul lui Dumnezeu acum atît de solid întemeiat pe Cuvîntul Său încît să nu urmeze dovada dată de simțurile lor? Se vor prinde ei de

Biblie și numai de Biblie într-o astfel de criză?” (T.V./ed. 1981/574).

„Este scris”, pentru ca noi să credem în Isus Hristos, și crezînd să avem viață în Numele Său. „Este scris”, pentru ca să putem trece ca biruitori prin înșelăciunile și ispitele vrăjmașului. „Este scris” ca prin studierea Scripturilor să putem trece ca biruitori prin înșelăciunile și ispitele vrăjmașului. „Este scris” ca prin studierea Scripturilor să putem avea nădejdea vieții veșnice.

Este scopul Scripturilor acela de a ne călăuzi într-o comuniune personală cu Hristos, pentru ca să putem avea o experiență asemenea aceleia a ucenicilor pe drumul spre Emaus. În Scripturi ascultăm vocea lui Hristos și „mîncăm” cu El zilnic, pînă cînd El vom vedea față către față și pînă cînd vom sta în împărăția slavei Sale.

Comitetul Uniunii

BIBLIA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ

Martin Luther descria odată Cuvîntul scris al lui Dumnezeu ca fiind „ieslea lui Hristos”. Tot așa cum păstorii și înțelepții au găsit Cuvîntul intrupat într-o iesle cu paie, noi, prin ochii și urechile credinței, vedem și auzim același Cuvînt într-o iesle de hirtie și cerneală. Iar atunci cînd ne plecăm pînă la pămînt să ne închinăm Lui cu darul inimii noastre, marele miracol — vechi de secole — se înfăptuiește, și anume acela că Cuvîntul, Cuvîntul cel viu, se intrupează în viața noastră. Harul răscumprător, cu puterea lui creatoare și făcătoare de minuni, personalizează Cuvîntul lui Hristos pentru fiecare dintre noi, într-o experiență vie a „trupului și singurii”. Atunci... ajungem să cunoaștem doctrina lui Hristos.

În Scriptură, expresia „doctrină” înseamnă „învățătură”, și anume învățătura Domnului Isus Hristos. Ce am fi putut noi cunoaște despre Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, despre prea iubitul Său Fiu, Isus Hristos, despre Duhul Sfînt și despre marele Plan al Mîntuirii, fără această doctrină? Domnul Isus Hristos a primit tot adevărul de la Tatăl Său ceresc. El mărturisea: „Căci le-am dat cuvintele pe care mi le-ai dat Tu” (Ioan 17,8). Domnul Isus și-a primejduit viața, reputația și influența, ca să împărtășească oamenilor aceste solii ale vieții și adevărului, care au fost raportate cu credincioșie în paginile Sfințelor Scripturi, sub călăuzirea și inspirația Duhului Sfînt.

Învățăturile Sfințelor Scripturi sînt duh și viață, iar scopul lor este acela de a ne face înțelepți, înțelepciune care să ducă la mîntuire (2 Tim. 3,15). Pentru acest motiv, scriitorii Noului Testament erau foarte preocupați de puritatea doctrinei. Ei și-au ridicat glasul avertizînd că prețioasele cuvinte ale adevărului de la Dumnezeu vor fi infățișate greșit de către vrăjmașul. Scriitorii Bibliei au suferit persecuții și moarte, pentru a păstra nealterat adevărul mîntuitor al lui Dumnezeu.

Pavel nu s-a sfiit să vestească „tot planul lui Dumnezeu” (Fapte 20, 27), pentru ca nimeni să nu fie înșelat. Dragostea profundă pentru Cuvîntul Scripturii a fost aceea care a dus la redescoperirea doctrinei și la hotărîrea de a asculta de adevărurile ei, coste aceasta oricît ar costa, și care, a pus în acțiune marile mișcări reformatoare ale istoriei. Ioan

a văzut că multora dintre cei răscumprați li s-a tăiat capul „din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu” (Apoc. 20, 4). „El nu și-au iubit viața chiar pînă la capăt” (cap. 12, 11). Iubirea față de Mintuitorul înseamnă o deplină aderare la doctrina Domnului Hristos. Adevărul sfințitor și mîntuitor este mult mai prețios decît viața, atunci cînd el este scris în inimă.

Doctrina și Biserica

Adevărata doctrină păstrează, apără viața și credința bisericii. Cuvîntul lui Dumnezeu este o experiență puternică și vie în viața și misiunea bisericii (Evr. 4,12). Sfînta Scriptură dă celui credincios o convingere și o perspectivă profundă, puternică, de care are atît de mare nevoie astăzi într-o lume confuză, în care păcatul se dezvoltă în progresie geometrică. Convingerea cu privire la adevăr dă naștere la caracterul adevărului, care este o identificare cu Hristos; înseamnă deci a fi asemenea Lui. Însă cînd doctrina devine vagă, imprecisă, atunci dispare convingerea, se instalează letargia spirituală și spiritul lumesec, și rezultatul este chiar prăbușirea morală. Atunci... biserica începe să moară. Aceasta a fost experiența tristă a multor biserici reformatoare.

Doctrina sănătoasă formează însă, baza unității și armoniei bisericii. Credincioșii Noului Testament s-au bucurat de unicitatea credinței, de comuniune și de zel misionar, în timp ce „stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățescă, în frîngerea pîinii și în rugăciuni” (Fapte 2,42).

Apostolul Pavel scria: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri” (1 Tim. 4, 16). Epistolele Noului Testament dau o mărturie elocventă de lipsa unității precum și a necazurilor ce au urmat atunci cînd biserica era „purtată încoace și încolo de orice vînt de învățătură” (Efes. 4, 14). Pe de altă parte, este o mare primejdie aceea de a vedea creștinismul căușind să încurajeze unitatea prin cedarea, renunțarea la adevărurile doctrinei. În cele din urmă ei au fost nevoiți să recurgă la forță, pentru că adevărul lui Dumnezeu este unica bază pentru unitate.

Nu trebuie să uităm că tot adevărul Bibliei este o expresie sacră a voinței și caracterului lui Dumnezeu. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu

și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire" (2 Tim. 3, 16). Singura certitudine, singura siguranță a bisericii este aceea de a trăi „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mat. 4, 4). Domnul Isus Hristos a spus: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17, 17). În contextul acestui adevăr, Isus S-a rugat „ca toți să fie una" (v. 21).

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui" (Evr. 11, 6). Înțelegem importanța acestui text, atunci când avem claritate cu privire la faptul că avem mintuire numai prin Isus Hristos. Dar cum poate cineva să ajungă a avea această atât de vitală credință? Apostolul Pavel ne spune că aceasta este posibil și vine „în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos" (Rom. 10, 17). Este cunoașterea adevărului mântuitor al lui Dumnezeu, care impresionează inima, prin Duhul Sfânt, ceea ce dă credință și o convingere profundă. Credința este un răspuns atât intelectual, cât și spiritual, dat marilor adevăruri cu privire la Isus Hristos. Credința este zidită pe aceste realități nezduncinate. Dă la o parte orice mare adevăr biblic cu privire la Hristos, sau adevărurile propovăduite de El, de profeții și apostolii Lui, și credința va avea de suferit!

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu însă, pentru că temelia credinței noastre este așezată pe cele mai de nezduncinat realități istorice — și anume viața, moartea, îngroparea, învierea și înălțarea lui Isus Hristos. Toate adevărurile doctrinare necesare pentru mântuirea omenirii gravitează în jurul acestor mari adevăruri istorice. Credința noastră este hrănită și întărită pentru „încercarea de foc" (1 Petru 4, 12). Acest adevăr vital este întărit mai departe de marile adevăruri profetice ale Bibliei. Profeția confirmă credința într-un Dumnezeu iubitor care vorbește copiilor Săi. Acest principiu a fost astfel definit de Domnul Hristos. „V-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se împlinesc, pentru ca atunci când se vor împlini, să credeți" (Ioan 14, 29).

Isus Hristos și credința creștină

Domnul Isus Hristos este, de fapt, suma doctrinei biblice, profetizată, cuprinsă în tipologia biblică, prefigurată, expusă și demonstrată. La împlinirea vremii, Isus Hristos, Luceafărul Bibliei, a venit să lumineze în întunericul păcatului lumii.

Una dintre declarațiile cele mai puternice ale Domnului Isus Hristos cu privire la Sine a fost aceea în care precizează: „Eu sint... adevărul" (Ioan 14, 6). Altfel spus, adevărul este o persoană. Acea Persoană este Isus Hristos. Deci, întreg adevărul biblic trebuie să fie văzut ca fiind personificat și viu în Isus Hristos. El este descoperirea vie a lui Dumnezeu, a fiecărui „cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mat. 4, 4). Tot adevărul este în Fiul Său. Isus este adevărul despre creațiune. El este minunatul Creator.

Isus este adevărul cu privire la Cele Zece Porunci. El le-a scris. El le-a numit „porunciile Mele" (Ioan 14, 21). El este Legea. Ele sînt, de fapt, o transcriere a caracterului Său. El le-a personificat în viața Sa de pe pămînt (Mat. 5, 17). Prin experiența noului legământ, El dorește să le scrie în inimă și în inima noastră.

Domnul Isus Hristos este adevărul cu privire la Sabat. El este Domn al Sabatului (Mat. 12, 8). El l-a creat și l-a pus deoparte (Gen. 2, 1-3). El l-a făcut pentru om (Marcu 2, 27). Sabatul simbolizează unica noastră legătură cu Isus Hristos în calitatea Sa de Creator, Răscumpărător și Sfințitor al nostru.

Isus Hristos este adevărul cu privire la botez, metoda și însemnătatea lui. În botez noi trăim — în simbol — experiența morții Sale, a îngropării și învierii la o viață nouă (Rom. 6, 4).

Hristos Isus este adevărul cu privire la reîmpăcarea noastră cu Dumnezeu ca urmare a păcătuirii. Ca înlocuitor al nostru, El „a fost făcut păcat pen-

tru noi" (2 Cor. 5, 21). El a trăit marea și întunecata despărțire finală de Tatăl Său. El a acceptat îngrozitoarea pedeapsă a păcatului și a murit de moartea pe care meritam noi să o suferim, pentru ca să putem trăi viața Sa. Cine poate oare sonda pînă în profunzimi acest mare act al reconcilierii și iertării?

Domnul Isus Hristos este adevărul cu privire la moarte. Prin moartea Sa, el a împărtășit natura muritoare a omului căzut în păcat, dar „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie" (2 Tim. 1, 10). Isus Hristos a transformat moartea în somn.

Isus Hristos este adevărul cu privire la înviere. El a auzit chemarea Tatălui. El este pirga dintre toți aceia care au adormit (1 Cor. 15, 20). Învierea Sa constituie o garanție a învierii sfinților la revenirea Sa.

Hristos Isus este adevărul cu privire la gloriificare. Glorificarea și înălțarea Sa constituie binecuvîntata asigurare a gloriificării și înălțării noastre.

El, Hristos, este adevărul cu privire la mijlocitorul și reprezentantul neamului omenesc. Prezentînd înaintea Tatălui meritele prețiosului Său singe vărsat ca jertfă de ispășire, El face ca dinamica iertării Golgotei să fie permanent prezentă, să fie mereu eficientă pentru aceia care vin la Dumnezeu prin El.

Isus Hristos este adevărul cu privire la judecată. La cruce El a fost judecat ca și cînd am fi fost noi judecați. La ziua judecății finale, păcătosul pocăit este judecat ca și cînd Hristos Domnul ar fi judecat. Prin El, judecata este îndreptată împotriva celor apostatați, făcîndu-se „dreptate sfinților", aceluia care s-au încrezut în Isus Hristos (Dan. 7, 22). În timpul acestei judecăți finale, El va da cu bucurie poporului Său împărăția, mîntuirea, viața veșnică.

Isus este adevărul cu privire la încheierea Planului de Mîntuire și a istoriei păcatului. El dorește foarte mult să aducă la îndeplinire făgăduința de veacuri făcută celor credincioși. El va așeza din nou toate lucrurile (Fapte 3, 20-21).

Domnul Isus Hristos este adevărul cu privire la înnoirea tuturor lucrurilor. El pregătește restatornicirea tuturor lucrurilor și readucerea lor la starea de dinainte de păcătuire, în favoarea și pentru toți aceia care-L iubesc și ascultă de glasul Său (Ioan 12, 26; 14, 3). În minunata doctrină a Domnului Hristos, se cuprind toate acestea și multe altele. Și pentru că toată doctrina s-a făcut trup în persoana Domnului Hristos, este o imposibilitate să despărțim pe Isus de doctrină. Puterea apostată despre care vorbește profeția a încercat să despartă adevărul doctrinar de Isus și să-l arunce la pămînt. Sfintele Scripturi numește acest lucru blasfemie (Dan 8, 12; Apoc. 13, 1).

Atît din punct de vedere intelectual, cât și spiritual, doctrina creștină este legată laolaltă în Hristos, ca un corp dinamic al adevărului mîntuitor. Adevărul este o Persoană — a nega această doctrină înseamnă a nega Persoana.

Doctrina și iubirea lui Isus

Doctrina descoperă iubirea lui Dumnezeu înfățișată în viața și cuvintele Domnului Hristos, ca fiind lucrul cel mai puternic și durabil — din punct de vedere al mîntuirii — din lume. Tot adevărul este cuprins în cuvintele: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fi" (Ioan 3, 16).

Doctrina întrupării Domnului Hristos vorbește cu putere despre darul nemăsurat de mare al iubirii lui Dumnezeu. El a dat pe Isus pentru totdeauna, ca să fie legat de fiii oamenilor, printr-o legătură ce nu poate fi nicînd ruptă. Marea jertfă a Golgotei și magnificul triumf al înfierii demonstrează înălțimea și adîncimea iubirii Sale. Cele Zece Porunci ne înfățișează caracterul dragostei Sale, iertarea, îndreptățirea Sa, iubirea Sa vindecătoare. Doctrina năstirii din nou ne învață adevărul cu privire la

Iubirea Sa care L-a determinat să ne adopte în familia cerului. Prin sfințirea Sabatului, noi experimentăm odihna și comuniunea cu iubirea Lui sfințitoare.

Iubirea mijlocitoare a lui Isus — ca Mijlocitor al nostru și Mare Preot credincios — este aceea care determină porunca dată solilor cerești de a nu vătăma „pământul, nici marea... pînă nu se va pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru“ (Apoc. 7,3). Singele Său mijlocitor este acela care reține vînturile nimicitoare. Cît de mari sînt credințioșia și iubirea Sa! Mila și adevărul încă se mai îmbrățișează.

Dumnezeu L-a dat (pe Isus Hristos) ca să fie Mintuitorul nostru, apogeul minunat al iubirii Sale. Doctrina învierii sfinților înfățișează triumful iubirii Sale. Doctrina refacerii tuturor lucrurilor, „un cer nou și un pămînt nou“, ni-L înfățișează pe Domnul Isus Hristos în acțiunea reinnoitoare a iubirii Sale, făcînd „toate lucrurile noi“ (Apoc. 21,5).

Inițiatorul a tot raul, Satana, printr-o falsă învățatură, a denaturat iubirea lui Dumnezeu și a reprezentat greșit caracterul Său. În contrast cu aceasta, adevărata doctrină biblică ne înfățișează iubirea lui Dumnezeu în aducerea la îndeplinire a planurilor Sale divine de a răscumpăra pe copiii Săi. El învață faptul că Domnul Isus Hristos a fost singurul capabil și în drept să răspundă nevoilor disperate ale omenirii și, în final, să rezolve pentru totdeauna problema păcatului. Prin Duhul Sfințit, doctrina Bibliei face pe Domnul Isus Hristos real și plin de însemnătate pentru viața noastră. Aceasta, pentru că El este doctrina, învățătura.

Cînd Isus Hristos va reveni în persoană, iubirea Sa, văzută acum ca într-o oglindă, numai în cuvînte, va fi adevărul glorificat — cu fiecare fibră a ființei noastre plină pînă la refuz de dragostea Sa. În adevăr, Isus Hristos este „plin de har și de adevăr“ (Ioan 1,14).

Profeția și doctrina

O importantă parte a Sfințelor Scripturi ia forma profeției. Credința, nădejdea și dragostea laolaltă ne conduc în Impărăția Cerului. Evangheliile prezintă credința și iubirea ce se jertfește a lui Isus Hristos. Epistolele ne învață cu privire la răspunsul pe care trebuie să-l dea credința și dragostea. Totuși, este clar faptul că profeția este aceea care susține nădejdea, acel element indispensabil al credinței creștine. În acest sens, apostolul Pavel declară: „Căci în nădejde... am fost mîntuiți“ (Rom. 8,24).

Profeția susține speranța, așezînd credința creștină în contextul timpului. Profeția leagă doctrina de timp și veșnicie.

Învățăturile Domnului Isus au în ele o însemnătate dinamică, atunci cînd sînt întretesute cu profeția. Cum am putea noi oare înțelege lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în lucrarea judecării dinaintea revenirii Sale, revenirea Sa personală, minunatele adevăruri cu privire la învierea sfinților, lucrarea de judecată din ceruri după revenirea Sa, cum și făgăduința înnoirii tuturor lucrurilor, fără elementele profetice din doctrină? Ar fi o teribilă nesiguranță, nădejdea ar lîncezi, iar credința ar muri. „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sîntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii“ (1 Cor. 15,19). Dacă am scoate din Sfințele Scripturi toate adevărurile profetice, atunci am avea o Evanghelie lipsită de importanță, o doctrină sterilă și o Biblie foarte mică. Mulțumiri fie aduse însă lui Dumnezeu pentru cuvîntul „cel temeinic al profeției“ (2 Petru 1, 19).

Credința și nădejdea credinciosului sînt întărite în continuare prin cunoașterea adincă a Cuvîntului profetic în marea luptă dintre Hristos și Satana. Un Dumnezeu iubitor și plin de grijă pentru noi a dat la o parte cortina timpului și a îngăduit copiilor Săi să vadă „deasupra și înapoi cum și prin toate acțiunile și contraacțiunile intereselor „puterii și pa-

siunilor omenesti, instrumentele Celui Atotmilostiv aducînd la îndeplinire în tăcere și în mod răbdător sfaturile voinței Sale“ (PK 500). Asemenea lui Moise, care era călător într-o țară străină, și noi putem „vedea pe Cel nevăzut“ (Evr. 11,27). Profeția dă doctrinei dimensiunea veșniciei.

Puternica lucrare de răscumpărare a lui Isus Hristos dă formă nu numai doctrinei noastre, ci chiar și misiunii noastre. Biserica nu există numai pentru... a exista, ci pentru a vesti lucrarea răscumpărării. Misiunea Domnului Hristos de a mîntui pe oameni a început „înainte de crearea pămîntului“ (P.P. 63) și va continua pînă la încheierea marii lupte dintre bine și rău. Lucrarea Sa nu s-a încheiat la cruce.

Noi sîntem încă străini și peregrini. Marea confruntare dintre lumină și întuneric este încă puternică. Bărbați și femei încă mai suferă și mor. Dar vestea cea bună este aceea că Isus Hristos a înviat din morți și continuă să-și aducă la îndeplinire lucrarea chemării Sale. Iubirea cea minunată și răscumpărătoare, care a realizat salvarea pentru orice om, urmează a se consuma, a-și încheia lucrarea.

Lucrarea și timpul mîntuirii nu sînt veșnice. Adevărul profetic declară că „ceasul judecării Sale“, ultima fază a lucrării Domnului Hristos de salvare, în cadrul istoriei Planului de Mîntuire, a început. Aceasta este vestea cea bună ce se aduce la cunoștința lumii și a păcătoșului. Rezultatul cel mare al acestui ceas al judecării va fi rezultatul final al marii controversă dintre bine și rău, iar cîntul minunat al Universului va fi: „Dumnezeu este dragoste“.

Doctrina și lucrarea (misiunea), merg mîna în mîna. Lucrarea noastră este deci aceea de a ne bizui pe lucrarea Domnului Hristos săvîrșită la Golgota și apoi de a merge mai departe împreună cu El. Cunoașterea activității finale de răscumpărare a Domnului Hristos, culminînd în iminenta Lui revenire, nu numai că modelează doctrina noastră, ci ea devine izvorul și puterea misiunii noastre. Ea a dat naștere unei noi forțe spirituale în lume, adventismul, avînd chemarea de a restaura și de a aduce laolaltă adevărurile veșnice ale Cuvîntului lui Dumnezeu într-un tot unitar și desăvîrșit.

Pămîntul, lumea întregă, cei întristați, care suferă din cauza celor ce se petrec sub soare, trebuie să ajungă la cunoașterea celei mai bune vești, și anume că experiența păcatului, cu tot cortegiul suferințelor lui, urmează a se încheia. Viitorul poate să fie strălucit împreună cu Domnul Hristos. Noi sîntem conlucrători cu Domnul Isus Hristos în marea operă de schimbare, de transformare a lumii păcatului în pacea și bucuria veșnică a mîntuirii.

Comitetul Uniunii

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaplea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația: București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.05

Sfânta Scriptură sfătuitoare și mîngîietoare

„Sfânta Scriptură eliberează pe cel credincios de teamă, fiind pentru el un izvor de putere, înțelepciune și mîngîiere“.

Care este motivul pentru care mulți oameni sînt atrași și cuceriți de adevărurile Sfintelor Scripturi? Nu numai teologii și cercetătorii Sfintelor Scripturi sînt interesați în studierea lor, ci și multe alte persoane. De exemplu, sînt mulți aceia care nu cunosc valoarea unică a profețiilor biblice și, cu toate acestea, ei string cu putere la piept Cuvîntul Scripturii, fiind cuceriți de solia lui Cîit și pentru cele ce adevărul a făcut pentru ei în trecerea anilor.

Nu toți sîntem ceasornicari și de aceea poate că nu înțelegem bine mecanismul ceasului, pe care-l purtăm la mîna sau în buzunar. Cu toate acestea, ceasul nostru funcționează bine și ne arată cu precizie timpul. De ce oare n-am avea încredere în el? Tot așa se poate spune și despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Sînt mulți aceia care, în experiența vieții lor, s-au îndreptat spre Sfînta Scriptură, spre adevărurile veșnice cuprinse în paginile ei, și ea, Biblia, le-a direcționat viața. Cînd erau dezamăgiți sau descurajați ei au găsit în Cuvîntul Scripturii sensul vieții lor. Cînd disperarea a pus stăpînire pe ei, cînd erau debusolați, adevărurile Bibliei le-au îndreptat privirea spre realitățile cele veșnice.

Experiența a arătat că acolo unde cei credincioși studiază Biblia și au o comuniune cu Dumnezeu prin Cuvîntul Său și prin rugăciune, unde principiile ei sînt trăite, acolo se dezvoltă o nouă viață spirituală. În paginile ei se găsesc soluții pentru problemele complexe ale vieții. Ea ajută — ca nimic altceva — la înobilarea și elevarea caracterului creștin, aducînd mîngîiere și bucurie.

Deși istoria ei a cunoscut și capitele întunecate, Biblia n-a călăuzit niciodată, pe nimeni, pe drumuri greșite. Pentru milioane de credincioși, ea a fost mîngîietoare lor în vremuri de necaz și suferință și le-a insuflat curaj și nădejde atunci cînd erau descumpăniți, servindu-le ca un veritabil ghid „prin valea umbrelor morții“ (Ps. 23,4). Biblia a ridicat nivelul moral și intelectual al tuturor aceluia care au primit-o în viața lor ca un Cuvînt al vieții, așa cum și este. Ea a făcut pe mulți să devină giganți ai vieții spirituale.

Conținutul unic al Scripturilor.

Dacă privim la Biblie pe dinafară, ca o carte, ea nu se deosebește cu

nimic de toate celelalte cărți existente. Dar atunci cînd ne cufundăm profund în conținutul ei, gustăm imensa ei frumusețe și bogăție. Nu este suficient să-i contemplăm numai valoarea literară și istorică. Noi trebuie să descoperim în ea făgăduințele lui Dumnezeu, să prîndem viziunea vieții veșnice și să vedem frumusețea indescriptibilă a mîntuirii.

Cuvîntul scris al lui Dumnezeu își primește valoarea din faptul că „la început... Cuvîntul era cu Dumnezeu“, pentru că „S-a făcut trup și a locuit printre noi“ (Ioan 1,14). Astăzi, cînd viața se desfășoară într-o sufocantă nevoie de liniște și pace, este important și necesar să avem o temelie sigură, pe care să ne sprijinim. Pentru viața și echilibrul nostru spiritual, Isus Hristos este realmente Stîncă Veacurilor.

Sfintele Scripturi ne fac să înțelegem marile adevăruri ale mîntuirii. „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8,32). Isus Hristos ne-a adus și ne-a descifrat adevărul cu privire la Dumnezeu, cu privire la om și cu privire la viață. Dar aceste adevăruri au fost răstălmăcite și pervertite de „oamenii religiei“, care au sucit cunoașterea de Dumnezeu, care este atît de esențială pentru viața veșnică (Ioan 17,3). Iată de ce este atît de important Cuvîntul Scripturii! Tema centrală a Bibliei este mîntuirea prin Isus Hristos. În acest mesaj, Dumnezeu descoperă imensa Sa iubire față de neamul omenesc, descoperire pe care o aflăm în toată Scriptura, de la prima și pînă la ultima sa pagină.

Din nefericire, mulți nu înțeleg faptul că Isus Hristos și lucrarea Sa constituie inima Sfintelor Scripturi. Cîit de trist și șocant este să constați că, totuși, ea nu este înțeleasă tocmai atunci cînd individul și colectivitatea au mai mare nevoie de principiile ei de pace, iubire, înțelegere și mîntuire!

Binecunoscutul teolog Martin Niemöller făcea cîndva următoarea remarcă: „Ce se întîmplă oare atunci cînd Biblia își pierde importanța fundamentală și locul central în viața personală a cuiva sau a unei colectivități creștine? Atunci vocea lui Dumnezeu este adusă la tăcere, și sîntem lăsați singuri să ne rezolvăm problemele și să ne luptăm cu dificultățile. Omul lăsat singur — aceasta este imaginea de astăzi a lumii. Dar noi nu considerăm că aceasta înseamnă succes și fericire; ne temem ca nu cumva să sfîrșim în mizerie și disperare. Mai mult chiar, am dat greș — generația aceasta — în eforturile

noastre de mai bine, de pace, de găsirea unei căi; facem eforturi deșperate și nu vedem alt rezultat decît... neputința noastră. Am ajuns la punctul în care chiar viața a ajuns o problemă. Cum vom putea trăi mai departe aici, pe pămînt? Cum vom putea trăi laolaltă, fără să ne nimicim reciproc — indivizi și popoare, națiuni și rase? Există oare vreun răspuns, vreo soluție? Sau va trebui să abandonăm orice speranță și să așteptăm să vedem omenirea condamnată la pierdere? Pastorul Niemöller oferă și soluția: „Este timpul să ne reamintim de CARTE și să ascultăm vocea care, prin această CARTE, dorește să ne vorbească: „O, Israele, te-ai nimicit singur; dar în Mine este ajutorul tău“ (The Bible in the World, iulie-august, 1957, p. 57).

Biblia — un ghid vrednic de crezare

Sfintele Scripturi abundă în sfaturi și învățături care nu numai că sînt adevărate și vrednice de încredere, ci se aplică, sînt valabile în toate împrejurările vieții. Ele aduc fericirea, bunăstarea și pacea aceluia care le primește. Scripturile înfățișează deosebirea dintre aceia care urmează sfaturile lui Dumnezeu și aceia care le resping. Pentru aceia care-l urmează, făgăduința este: „Iată, Dumnezeuul acesta este Dumnezeuul nostru în veci de veci; El va fi călăuză noastră pînă la moarte“ (Ps. 48,14).

Cu cîit este mai puternic, mai dens întunericul care acoperă pămîntul, cu atît mai mult copiii lui Dumnezeu ar trebui să urmeze lumina Cuvîntului Său. Evenimentele lumii, așa cum sînt văzute în lumina Sfintelor Scripturi, ne întăresc credința în temeinicia și adevărurile ei profetice, amintindu-ne că n-am urmat niște mituri ticluite în mod înțelept, ci o lumină care arată calea spre „întă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“ (Filip. 3,14).

Biblia ne aduce în legătură cu Autorul ei, care stă la ușă și bate. El va intra și va da sfaturi și mîngîiere astăzi, așa cum a făcut în veacurile trecute. Biblia ne invită să primim solia ei, să aflăm izvorul puterii și să devenim copii ai lui Dumnezeu. Biblia vine la noi „insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,16-17). În ea, sîntem invitați să

punem pe primul loc lucrurile cele mai importante. În nici un alt domeniu nu este lucrul acesta atât de important, ca în întrebarea cu privire la viața veșnică. Noi dorim să trăim veșnic. Dacă am pierdut cerul... am pierdut totul.

Mulți sînt aceia care citeau Cuvîntul lui Dumnezeu, Biblia, însă fără nici un folos, datorită lipsei lor de bunăvoință de a pune în practică, a trăi, adevărurile cunoscute. Dacă nu ascultăm adevărul pe care ni l-a descoperit Dumnezeu, ochii noștri nu vor fi deschiși pentru a vedea și înțelege noi adevăruri. Un autor de cîntece sacre, care a trăit între anii 1697-1769, scria: „Cel care a studiat Sfînta Scriptură neavînd inima îndreptată către Dumnezeu în rugăciune, lasă flămîndă o masă întreagă, deși ar fi putut învăța mult”.

Irană din Cuvînt

Pentru cel credincios, studierea Bibliei este la fel de importantă ca și rugăciunea. Cînd te rogi, vorbești lui Dumnezeu. Dacă vrei să crești, trebuie să mînci. Dacă dorești să crești în har, trebuie să fii hrănit prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Mulți creștini au ajuns niște handicapați spirituali, pentru că au încetat să mai studieze Biblia.

„Aceași putere pe care Domnul Hristos a exercitat-o cînd a fost în mod vizibil printre oameni se află în Cuvîntul Său” (M.H. 122). Prin Cuvîntul Său, noi avem acces la puterea lui Dumnezeu, care vindecă atât sufletul, cît și trupul. Acest Cuvînt aduce libertate; el arată calea... atunci cînd omenește vorbind nu există nici o ieșire. Avem nevoie de puterea Cuvîntului nu numai în viața noastră personală, ci, de asemenea, în viața familiilor noastre, în viața bisericii în tot ceea ce facem și sîntem. Trebuie să ne dăm totuși seama că noi nu putem să furnizăm această putere nici chiar prin predicarea Cuvîntului. Numai prin Duhul lui Dumnezeu devine viu Cuvîntul, destul de puternic de a schimba viața și a ne pregăti pentru viața veșnică.

Cele ce s-au spus despre lipsa de încredere în sfaturile oamenilor se pot spune adesea și despre mîngietorii omenești. Prietenii lui Iov au fost mîngietori săraci, care, de fapt, n-au făcut altceva decît să-i mărească suferințele. Iov a găsit mîngiere numai în Dumnezeu, așa cum au avut patriarhii, apostolii și credincioșii din toate timpurile. Isaia scria: „Mîngiați, mîngiați pe poporul Meu” (Is. 40,1). Avem nevoie de mîngierea lui Dumnezeu, atunci cînd ispitele ne confruntă, pentru că în propria noastră putere nu avem tăria să le înfrîngem. Cuvîntul lui Dumnezeu ne asigură că în ciuda slăbiciunii noastre, noi putem să ne îndeplinim îndatoririle pe care le avem.

Sfînta Scriptură ne eliberează de teamă, punîndu-ne la îndemînă un izvor de putere, înțelepciune și mîngiere. Aceasta aduce consolare

celor descurajați și necăjiți, întărește pe cei slabi și face curajoși pe cei timizi și temători. De fapt, realitatea este aceea că nu există nici o problemă ce confruntă pe om pe care Biblia să n-o poată rezolva. Aici se dă răspuns la marile probleme ale vieții: probleme privitoare la Dumnezeu și la om, la viață și la moarte, la prezent și la viitor. Vedem aici tragedii omenești aparente biruințe ale răului și biruința finală a lui Dumnezeu.

Biblia este minunată și frumoasă, pentru că în ea noi găsim reflecția propriei noastre viațe. Nu este oare destinul protopărinților noștri, gloria și prăbușirea lor un tablou al propriei noastre peregrinări?

Biblia a fost o mîngiere pentru slujitorii lui Dumnezeu din toate timpurile, în mod deosebit atunci cînd au stat neînfricați în fața morții. Marele reformator Ioan Huss care a fost ars pe rug pentru Hristos și adevărul Său, a scris în Biblia sa: „Aceasta este hrana care hrănește sufletul meu pentru a rezista vrăjmașilor adevărului”. Prin astfel de oameni, Dumnezeu a păstrat Cuvîntul Său pentru binele și mîngierea credincioșilor Săi fii.

Cîndva, o soră în vîrstă mărturisea: „Cu mult timp în urmă, înainte de a învăța să scriu, am ascultat cuvintele Bibliei. De atunci, din acei ani ai copilăriei mele, Biblia a rămas pentru mine ca o busolă, ca o mîngiere. Ea m-a mustrat atunci cînd barca vieții mele se îndrepta spre virtutea înșelătoare. Cînd inima mă durea, ea era pentru mine o dulce mîngiere, sau un zîmbet prietenos atunci cînd în inima mea era sîrbătoare. În ea am găsit și găsesc un răspuns la rugăciunile mele. În Biblie am înțeles pe Dumnezeu din Isus Hristos. Ea este pentru mine o lumină ce strălucește în toată viața mea. În lumina acestei Cărți, nu am nici o scuza. Nu mă pot scuza, nu mă pot da la o parte și nici nu pot înțelege greșit ca să fiu neascultătoare”.

Dorești să înțelegi Biblia ?

Acceptă principiul amintit de reformatorul Martin Luther: „**NULLA DIES SINE SCRIPTURA**” (nici o zi fără Scriptură). Mai păstrăm noi încă acest principiu atît ca indivizi cît și ca biserică, în ciuda cerințelor sufocante ale vremurilor noastre?

Nu vă necăjiți dacă nu înțelegeți tot ceea ce este scris în Sfînta Scriptură, dacă nu veți putea explica totul: „Cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre” (Is. 55,9). O reală cunoaștere a Cuvîntului lui Dumnezeu ne duce la o atitudine de umilință. Isus Hristos n-a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți putea explica totul”. Nu, categoric nu! Ci El a zis: „Dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 15,35). Dacă

vom aduce cu noi ideile noastre preconceptuate în studiul Scripturilor vom da greș în a auzi vocea liniștită a lui Dumnezeu. Vom auzi numai ecoul a ceea ce noi sau alții spun. Filozoful danez Kierkegaard a scris criticilor Bibliei: „Biblia este nu ceea ce am putea critica sau judeca noi în dreptul ei, ci ceea ce ea poate judeca și critica în dreptul nostru și despre noi”.

Să reținem bine în mintea noastră faptul că în ceea ce privește Biblia, ea nu trebuie să fie chestionată. Și nici nu trebuie să folosim pasajele ei scoase din contextul lor, pentru a ne justifica sau susține acțiunile noastre. Nici să luăm pasaje la întimplare ca un ghid în situații încurcate. Dumnezeu nu ne vorbește pe astfel de căi, dar El dorește să ne conducă prin Cuvîntul Său la luarea de hotăriri responsabile, călăuziți fiind de Duhul Sfînt.

O altă greșită folosire a Cuvîntului este încercarea de a demonstra absolut totul cu Biblia. În multe cazuri nu Biblia este aceea care ne vorbește, ci mindria personală care citește în Biblie... propriile noastre idei.

Studiul Bibliei n-ar trebui să fie niciodată impersonal. Cîndva, un funcționar dintr-un birou de notariat umbra cu un document privind o moștenire, cu un aer foarte dezinteresat, mecanic. Deodată, în lectura actului, el a găsit numele său. Citind mai atent, a luat cunoștință de faptul că era unul dintre moștenitori. Cît de atent a început el să citească atunci documentul în cauză. Pe măsură ce citim, Trebuie să ascultăm vocea lui Dumnezeu vorbindu-ne personal. Trebuie să descoperim ce vrea să ne spună versetul sau capitolul în situația noastră deosebită în care ne găsim, să învățăm în ce anume trebuie să schimbăm atitudinea noastră, sau ce anume ar trebui să dăm la o parte. Apoi putem citi solia cu bucurie, știind că numele noastre sînt scrise în ceruri.

În anii de restriște care au zdruncinat Europa în cursul celui de al doilea război mondial, mulțora dintre cei care au avut de suferit din cauza convingerilor lor religioase, adevărurile prețioase ale Scripturii le-au susținut pașii și încrederea nezdruncinată. Cuvintele apostolului Pavel s-au adeverit atunci, așa cum sînt și astăzi valabile: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mîngierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15,4).

Și noi avem nevoie pentru viața credinței noastre de această nădejde, de această certitudine. Cuvîntul lui Dumnezeu este și astăzi tot așa de viu și puternic, o călăuză, în care te poți încrede, un mîngietor desăvîrșit.

Comitetul Ununii

Rămâneți... neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărui slujitor am fost făcut eu, Pavel (Col. 1,23).

Ce declarație uimitoare! Primii slujitori ai Evangheliei — apostolii Domnului Hristos — au făcut cunoscut lumii de atunci pe Hristos. Domnul Isus Hristos a pregătit doisprezece bărbați timp de trei ani și jumătate, i-a împuternicit prin puterea Duhului Sfânt, și aceștia au vestit Evanghelia tuturor oamenilor și națiunilor cunoscute pe atunci.

Trăim cea mai interesantă epocă a istoriei acestui pământ și a Planului de Mîntuire. Și astăzi o mare parte a omenirii are nevoie de vestea cea bună a mîntuirii prin Isus Hristos.

Să revedem puțin istoria lucrării apostolilor și a bisericii primare, așa cum ne-o înfățișează cartea Faptele Apostolilor.

Domnul Isus Hristos a început realizarea misiunii Sale cu grupa celor doisprezece ucenici. Adesea, Dumnezeu face o mare lucrare cu un început mic. Istoria începutului lucrării apostolice este minunată. Biserica creștină primară a cunoscut o dezvoltare unică. În camera de sus (Fapte 1,15) se aflau adunați laolaltă „aproape o sută douăzeci” de persoane. Zece zile mai târziu (Fapte 2,41) „la numărul ucenicilor s-au adăus aproape trei mii de suflete”.

Lucrarea începută de Mîntuitorul continua, și în Fapte 2,47 citim: „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți”. În ciuda persecuțiilor declanșate împotriva lor, ei au continuat să-și aducă la îndeplinire mandatul ce le-a fost încredințat de Domnul și Învățătorul lor înălțat. Ca rezultat în Fapte 4,4 citim: „Mulți dintre cei ce au auziseră Cuvîntul au crezut, și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat la aproape cinci mii”, la care trebuie totuși să adăugăm femeile și copiii.

De aici, „computerul” cărții Faptele Apostolilor nu mai înregistrează cifre, ci cronicarul vorbește despre „mulțimi” (Fapte 5,14-16), care formau astfel biserica apostolică.

Faptele 8,27-39 ne vorbesc despre experiența creștină a famenului etiopian, om cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopiei, ministru de finanțe al acesteia, care a dus adevărul mîntuirii prin Hristos dincolo de Ierusalim. Începînd de aici (vers. 4) în activitatea bisericii sînt cuprinși nu numai apostolii, ci și credincioșii. „Cei ce se împrăștiaseră... propovăduiau Cuvîntul” fapt ce formează unul dintre cele mai deosebite aspecte ale lucrării bisericii în Noul Testament. Biserica întregă era cuprinsă în lucrarea de împlinire a mandatului divin. Nu este de mirare că Dumnezeu binecuvînta eforturile lor. Nu este de mirare că

viața lor spirituală era plină de putere.

Apoi istoria bisericii primare cunoaște noi faze de dezvoltare și organizare. Pavel și Barnaba sînt aleși, unși cu Duhul Sfânt și cu putere, puși deoparte prin punerea mîinilor și trimiși în prima lor călătorie misionară. Începe — prin ei — lucrarea evanghelică sistematică, organizarea comunităților, avînd în fruntea lor bărbați capabili și profund spirituali, care au jucat un rol deosebit în păstrarea și dezvoltarea bisericii primare.

Faptele capitolul 16 ne oferă tabloul prezenței și activității apostolilor în Europa, concomitent cu dezvoltarea bisericii pe cele trei planuri evidențiate de doctorul Luca în cartea Faptele Apostolilor, și

SFÎNTA SCRIPTURĂ ȘI MISIUNEA BISERICII

anume, în număr, în calitatea vieții lor spirituale și în lucrarea lor. În capitolul 18 citim despre activitatea apostolului Pavel în Corint și apoi în Efes. Timp de trei ani, acesta a fost sediul, reședința apostolului Pavel (Fapte 20,31), rezultatul activității sale extinzîndu-se mult, căci „toți cei ce locuiau în Asia, iudei și greci, au auzit Cuvîntul Domnului” (Fapte 19,10). În raportul dat la Ierusalim se spune despre lucrarea lui Pavel:

„Cînd l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi i-au zis: „Vezi, frate, cite mii de iudei au crezut, și toți sînt plini de rivnă pentru Lege” (Fapte 21, 20).

De atunci și pînă astăzi, multe inimi interesate s-au aplecat să cerceteze și să înțeleagă „fenomenul” bisericii apostolice. Ce anume a făcut din ei o minune? Să analizăm puțin faptele.

Petru fusese în „școala” lui Isus Hristos aproximativ trei ani și jumătate. Pe cînd era aproape s-o absolve, s-a constatat că mai era nevoie de ceva înainte ca el să poată fi folosit de Dumnezeu. Cînd s-a încheiat serviciul Sfintei Cîine, Domnul Hristos a spus lui Petru: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22, 31). Numai după cîteva ore de la acest episod, acest bărbat sincer dar plin de sine se leapădă cu blesteme de Domnul și Învățătorul său. Dar în grădina Ghetsemani, Petru a cunoscut momentul „întoarcerii” lui, s-a dez-

băcat de increderea în sine și a devenit un om nou.

Cît de clar sună Cuvîntul Scripturii: „Trebuie să te naști din nou” (Ioan 3, 7). Acesta este un imperativ divin: „Fără Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Numai cei născuți din nou, gata să frîngă din experiențele lor tot ceea ce este firesc, vor putea fi folosiți de Duhul Domnului pentru cauza Sa.

O nouă înțelegere a lucrării și persoanei Mîntuitorului

Timp de trei ani și jumătate, cei doisprezece ucenici s-au gîndit la Isus Hristos ca la un tîmplar care a devenit un profet, făcător de minuni, calculînd, fiecare pentru el, cam ce anume ar putea cîștiga din legătura cu El: poziție, putere, bogăție și de ce nu o răscoală încununată de succes împotriva Romei. Curăția vieții Lui și profunzimea dimensiunilor Lui spirituale erau întinse de foloasele materiale pe care ei le urmăreau și care le-au întunecat perspectiva.

Apoi, deodată, aceste speranțe și aspirații false s-au năruit. Minutul lor prieten a fost arestat, a fost judecat ca un criminal și a fost crucificat. El n-a folosit puterea Sa pentru a Se elibera, cum nădăjduiau cei doisprezece și în mod deosebit... Iuda. Plini de descurajare și teamă s-au adunat în camera de sus pentru a se întări reciproc și „de frica iudeilor”.

Și totuși imposibilul s-a realizat. Isus Hristos, Învățătorul lor, era din nou viu! Au urmat patruzeci de zile de comuniune, timp care a culminat cu momentul înălțării Sale la cer, urmărit de ochii și inimile lor, pînă cînd Acesta a dispărut dincolo de nori (Fapte 1, 9), în drumul Său spre locul de control și dirijare a Universului.

Isus Hristos nu mai era un tîmplar, nu mai purta hainele prăfuite făcute în casă, nu mai era obosit ca să fie obligat să Se odihnească, nu mai era supus manifestărilor pline de ură ale oamenilor și ingerilor răi, nu mai era un captiv în mormîntul oricînd de nou era el, al lui Iosif. Plin de putere și maiestate cerească, S-a așezat pe tronul lui Dumnezeu. Prietenul și Fratele lor era Domnul cerurilor și al pămîntului, Sfîntul lui Israel.

Ei au văzut, au auzit și au atins pe Maiestatea cerului în trup omenesc. Acum ei aveau ce spune, pentru cine și pentru ce da mărturie. „El era viu! El domnea! El mîntuia!” Isus era solia lor pentru o lume ce avea nevoie de viață, așa cum era nevoie și astăzi, de pace, de viață.

Evanghelia lor nu era o teorie sau o teologie bine organizată. Nu era o predică bine pregătită, pentru a umple spațiul unei ore. Puterea acelei Evanghelii a pus stăpînire pe viața lor. Evanghelia lor prezenta experiența glorioasă a biruinței asupra păcatului. Această

Evanghelie aducea bărbaților și femeilor o convingere divină despre marile și vesnicele realități ale vieții, și cei ce credeau în ea, mișcați de Duhul Sfânt, strigau: „Fraților, ce să facem“ (Fapte 2, 37).

Păcatul tratat cu seriozitate și hotărâre

Biserica primară a dat pe față un interes profund pentru îndreptățirea lui Dumnezeu. Un profet în pustia Iudeii trezise națiunea iudaică cu solile sale clare împotriva păcatului. Cu ce curaj sfânt făcea el apel la pocăință! Mîntuitorul, care l-a urmat, a întărit această temă în lucrarea Sa, și anume că Dumnezeu dorește să aibă un popor care să asculte de voia Sa cea sfântă.

În camera de sus, bărbați și femei s-au luptat cu păcatul și cu diferențele dintre ei. Înainte de Ziua Cincizecimii, ei au îndepărtat păcatul din viața lor. Acum, nu se mai luptau pentru locurile dinții. Ei au dat la o parte mîndria, ambiția egoistă și dorințele de înflăcitate. Numai după această experiență, Dumnezeu i-a putut folosi ca niște oameni curați, care să aducă slavă numelui Său.

Mulți așa-zisi creștini sînt ispițiți și prinși în plasa lui Satana, folosiți pentru a înlătura pe Isus din viața și experiența mîntuirii lor. Dorința de a ocupa un loc de frunte sau de a primi laude jefuiește pe cei în cauză de prezența Domnului Isus. De cîte ori bărbați și femei talentați, plini de putere, care sînt însă plini de ei înșiși, nu mai lasă nici un loc pentru Isus Hristos, ca Acesta să poată lucra.

„Nu există nici o limită în ceea ce privește valoarea de a fi folosit pentru acela care, înlăturînd firescul, face loc Duhului Sfînt, ca El să lucreze asupra inimii sale, și trăiește astfel o viață pe deplin consacrată lui Dumnezeu“ (C.S./254).

Dar după această minunată activitate a bisericii primare, s-a întimplat ceea ce nu trebuia. Lăcomia, egoismul și minciuna au pătruns în biserică. Anania și Safira au făgăduit Domnului că vor vinde ceea ce aveau și contravaloarea o vor da pentru cauza lui Dumnezeu. Ei au făcut acest lucru, dar cînd s-au văzut cu mîinile pline de bani, din lăcomie au reținut o parte din suma respectivă. Cînd Anania, sînd în fața lui Petru, a dat acestuia suma de bani înjumătățită, a lăsat ca ceilalți să înțeleagă că a dat „totul“, așa cum a făgăduit. În aceasta el a păcătuit împotriva Duhului Sfînt. Inspirat de Duhul Sfînt, Petru a spus categoric: „Cum s-a putut naște un astfel de gînd în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ei pe Dumnezeu“ (Fapte 5, 4). Raportul Scripturii ne spune că atunci cînd Anania a auzit aceste cuvinte „a căzut jos și și-a dat sufletul“ (vers. 5).

Peste circa trei ore, soția lui Anania, Safira a venit înaintea lui

Petru și a repetat aceeași minciună. Petru nu și-a înmuiat mustrarea. Era în joc cauza lui Dumnezeu. El trebuia să acționeze: „Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sînt la ușă și te vor lua și pe tine“ (vers. 9). Raportul Sfîntelor Scripturi ne spune că și ea a avut aceeași soartă ca și soțul ei...

Acum nepăsarea și gîndurile lumesti, păcătoase erau înlăturate mai înainte ca cineva să se alăture bisericii. (vers. 11, 13). Trebuie că a avut atunci loc în mijlocul lor o profundă cercetare a inimii și a vieții lor. Ei cunoșteau acum primejdia de a fi un Acan în mijlocul taberei, știau că păcatul va fi pedepsit. Cazul lui Anania și Safira vorbește cu putere despre păcatul din biserică, cum și despre atitudinea lui Dumnezeu față de păcat. Raportul biblic ne spune că „numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult“ (Fapte 5, 14).

Lucrări ale Duhului Sfînt

Titlul cărții Faptele Apostolilor poate că nu este cel mai adecvat. Lucrarea de vestire a Evangheliei n-a fost — în înțelesul profund și real al Cuvîntului — lucrarea apostolilor, ci a Duhului Sfînt, prin apostoli.

A încerca să faci astăzi lucrarea lui Dumnezeu fără Duhul Sfînt ar fi un nonsens, o lucrare zadarnică. Biserica nu are finanțe, personal, planuri și înțelepciune pentru a merge singură în lucrarea chemării ei. Dar de cîte ori n-am încercat, sau n-am lucrat noi astfel? Trebuie ca Duhul Sfînt al lui Dumnezeu să ne călăuzească și să ne împuternicească.

Cursul vieții pe planeta noastră ne obligă să gîndim la imperativul necesității călăuzirii Duhului Sfînt. O parte a omenirii are mai mult decît îi este necesar și de aici indiferența și uneori aversiunea față de muncă, și față de Dumnezeu, de mîntuire. Alții, mulți la număr, n-au nici piinea cea de toate zilele. Se înregistrează o creștere a religiilor necreștine și chiar apariția unui neo-păgînism. Ziduri mari și înalte caută să separe pe oameni, ziduri care cresc din ce în ce mai mult.

De aceea, cea mai mare nevoie a bisericii, a comunităților noastre, a mea și a dumneavoastră, este aceea ca toți împreună și fiecare în parte să fim răstigniți cu Hristos (Gal. 2, 20). Pentru a putea fi folosit de Dumnezeu, cel credincios trebuie să ajungă să fie mort față de păcat, ca să poată fi răstignit și îngropat împreună cu Hristos. Credinciosul care înviază zilnic cu Hristos va fi zilnic umplut cu Duhul Sfînt și folosit pentru a transmite lumii ultima solie de har a lui Dumnezeu.

Cînd cei credincioși vor trăi și lucra sub puterea și călăuzirea

Duhului Sfînt, cînd vor fi plini de El, cînd vor fi în adevăr născuți din nou, atunci puterea Cincizecimii, în măsura cea mare a Ploii Tirzii, va face ca lucrarea încheierii Planului de Mîntuire să fie cu o mai mare strălucire ca la început.

Locul Sfîntelor Scripturi

Domnul Isus Hristos a fost un strălucit exemplu în înălțarea Sfîntelor Scripturi: „Este scris“ stătea la temelia oricărui mesaj al Său. Și puterea Cuvîntului Său își croia drum în inimile multîmilor.

Credincioșii bisericii primare aveau convingeri puternice cu privire la Biblie. Ei credeau cu tărie că ea este Cuvîntul lui Dumnezeu, dat prin inspirația și călăuzirea Duhului Sfînt (2 Tim. 3, 16), deci o carte sfîntă, pe care te poți baza, constituind pentru cei credincioși singurul ghid, singura călăuză pe calea creșterii spirituale, o carte al cărei cuvînt trebuie ascultat. Ei au considerat solia ei vrednică de primit și de trăit, și pentru mulți chiar vrednică de a muri pentru ea, al cărei adevăr ei l-au împărtășit și altora. Datorită acestei atitudini a lor, a poziției lor, într-o măsură oarecare, Cuvîntul Scripturii a devenit cartea sfîntă a omenirii.

Domnul Dumnezeu să îndepărteze orice gînd de îndoială din minte și orice sentiment de nesiguranță din inimă cu privire la inspirația Bibliei. Predica ce este bazată pe Sfînta Scriptură și care are ca centru și circumferință pe Domnul Hristos, predica aceea are încă putere. Pentru a putea conlucra cu cerul la strîngerea roadei, pentru împărăția lui Dumnezeu, avem nevoie ca Domnul să ne dea o nouă viziune și o nouă certitudine despre mesajul Scripturii, pe care-l iubim.

Împlinindu-și menirea, Evanghelia s-a predicat și se vestește în toată lumea. Ioan Botezătorul a fost un predicator al neprihănirii. Solia sa era bazată pe profețiile biblice, arătînd spre venirea împărăției lui Dumnezeu. Ea se ocupa cu păcatul și credința, chemînd pe cei credincioși, pe oameni, să intre, într-o nouă relație cu Creatorul lor (Marcu 1, 14-15).

Faptele 8, 4 ne spun că „cei ce se împrăștiaseră... propovăduiau Cuvîntul“ acolo unde se aflau. Deci numărul celor doisprezece se multiplică mereu. Duhul Sfînt era prezent pentru a sensibiliza inimile față de adevărul predicat.

Desigur că pe lângă Cuvîntul ce se vestește atunci se făcea o mare și puternică lucrare personală. Apostolul Pavel sublinia acest gînd cînd spunea: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case“ (Fapte 20, 20).

Dar nu se poate spune că apostolii au vorbit numai unor mari mulțimi. Ei s-au apropiat cu ace-

eași iubire de toți oamenii. Ei au vorbit sutașului Corneliu și familiei sale (Fapte 10), au vorbit tenicului din Filipii și familiei acestuia (Fapte 16,11-33) sau grupei de rugăciune din afara cetății (Fapte 16, 13-15); au vorbit femeii etiopiene (Fapte 8, 26-28) și am putea adăuga alte multe exemple.

„Este necesar să ne apropiem mai mult de oameni... Să-i iubim și să-i înțelegem mai mult... Dacă s-ar lua mai puțin timp pentru ținerea de predici și s-ar folosi mai mult timp în lucrarea personală, rezultatele n-ar întârzia să se arate... Însoțită de puterea convingerii, de puterea rugăciunii și puterea iubirii lui Dumnezeu, această lucrare nu va putea să nu dea roade” (Evang./459).

Rolul activității laice în lucrarea bisericii, a comunităților noastre este deosebit de valoros. În biserica primară laicii au jucat un rol important. La cererea lui Pavel, prezbiterii din Efes l-au înțeles și l-au înțeles. În această scurtă întâlnire, apostolul și-a descărcat sufletul: „De aceea vă mărturisesc astăzi, că sînt curat de singele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu” (Fapte 20, 26-27). Cel care a primit Cuvîntul lui Dumnezeu are o mare răspundere.

Domnul Dumnezeu ne-a dat o moștenire prețioasă, adevărul Său. Avem înțelegerea clară și completă a marii lupte dintre Dumnezeu și Satana și a Planului de Mîntuire. Ce responsabilitate apasă asupra noastră! Ce privilegiu! Dumnezeu va face răspunzători pe cei ce au și duc această lumină, de „singele” celor din jur, care au rămas nemînțuiți din vina lor.

Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă exemplul armonioasei conlucrări dintre evanghelizare și păstorie. Apostolul Pavel a fost acela care a dat exemplu cu privire la acest mod de lucru. El privea totdeauna înainte, dar și înapoi la comunitățile pe care le întemeiasă și le organizase. Cea mai mare parte a epistolelor sale exprimă povara pe care o avea de a vedea adevărul întărit, sănătos și dezvoltându-se în aceste comunități. „Luați seama dar”, spunea el, „la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt episcopi (supraveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu inșuși singele Său” (Fapte 20, 28).

Pavel privea la toți credincioșii, la toți oamenii ca fiind răscumprați cu singele cel prețios al lui Isus. Și cu multă atenție, cu mult interes, el urmărea fiecare persoană și fiecare comunitate, pentru a se asigura că se dezvoltă, crește în umblarea lor pe calea viului Dumnezeu. Exemplul său trebuie să ne determine să-i urmăm fapta și înțelegerea, zelul și iubirea față de Dumnezeu și aproapele.

Ce trebuie să facem ?

Avem patru mari și urgente nevoi spirituale :

1. Trebuie să aibă loc o zilnică și reală convertire a fiecărui credincios în parte. Cînd te vei converti, ne-ar spune Mîntuitorul, vei putea fi un lucrător cu succes. Aceasta va face ca Evanghelia să fie vestită pretutindeni, așa cum este și însărcinarea divină. Serva Domnului a avut această viziune a comunității la lucru (9.T/126).

2. Plini de iubire dar hotărîți, trebuie să ne ocupăm de păcatele noastre. Mai sînt păcate ce ne sînt nepus de plăcute și cu care cochetăm, le nutrim și le făptuim. Sînt păcatele pe care le iubim, păcatele ascunse ale vieții noastre. Existența păcatului în biserică face ca eforturile noastre să fie zadarnice. Este timpul să ne cercetăm inimile cu multă seriozitate și răspundere. „Cînd cineva este pe deplin golit de eul său, cînd fiecare idol este îndepărtat din suflet, atunci golul lăsat este umplut de prezența copșitoare a Duhului lui Hristos” (G.W./287).

3. Duhul Sfînt va veni asupra bisericii atunci cînd aceasta va fi cu totul implicată, cuprinsă în lucrarea pe care o are de făcut. Serva Domnului spune: „Marea revărsare a Duhului Sfînt, care va lumina întreg pămîntul de slava Sa, nu va veni pînă cînd nu vom avea un popor iluminat, care să știe din experiență ce înseamnă să fii împreună lucrător cu Dumnezeu. Cînd inima noastră va fi în totul, pe deplin consacrată slujirii lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt prin revărsarea Duhului Său fără măsură; dar acest lucru nu se va realiza atîta timp cît cea mai mare parte a bi-

sericii nu este împreună lucrătoare cu Dumnezeu” (C.S./52).

4. Noi trebuie să fim și să rămînem o biserică, o comunitate și credincioși ai CĂRȚII. Nu cumva încet dar sigur ne îndepărtăm de Cuvîntul lui Dumnezeu ? Pentru cel credincios nu există o mai mare primejdie ca aceasta. Cei care vor mișca, vor umi lumea, trebuie să aibă o convingere nezdruccinată, încredere ce izvorăște din Biblie. Noi trebuie să ajungem a fi maeștri în cunoașterea și înțelegerea Bibliei. Ceasul de față cere o restudiere a ei, a bazei scripturistice a adevărului moștenit și care ne-a fost transmis.

Încheierea Planului de Mîntuire este o realitate puternică. Viața veșnică sau moartea veșnică stă înaintea noastră. Sfatul Domnului este acela de a veghea, a posti și a ne ruga.

„Această scenă (Ziua Cincizecimii și experiența bisericii primare) se va repeta, dar cu o mai mare putere. Revărsarea Duhului Sfînt din Ziua Cincizecimii a constituit Ploaia Timpurie, dar Ploaia Tîrzie va fi mult mai abundentă” (P.D./121).

Prețioase făgăduințe! Aceasta este nădejdea noastră. Din nou, copiii lui Dumnezeu sînt împuterniciți de Duhul Sfînt în Ploaia Tîrzie a vestii ultimei solie a harului. Ruga noastră să fie: „Vino, Du Prea Sfînt în toată puterea Ta! Transformă viața noastră, umple-ne de prezența Ta! Împu-ternicește-ne și călăuzeste-ne! Voia Ta să se facă prin și cu noi!” Fie ca toți să avem parte de atingerea desăvirșitoare a harului Său, îndeplinindu-ne cu scumpătate lucrarea chemării noastre, îngăduind Duhului Său cel Sfînt să sfințească întreaga noastră ființă, corp, suflet și spirit.

Comitetul Uniunii

Sfintele Scripturi și lucrarea mîntuirii

Un BARBAT TÎNĂR Se afla singur în pustia Iudeii. Chiar dacă se cunoștea că în acest pustiu se aflau animale sălbatice, șerpi, aceste primejdii nu-L speriau. Nu Se temea, de asemenea, nici de singurătate, de izolare. El avea certitudinea faptului că putea să-și găsească drumul de ieșire din acest loc, atunci cînd acest lucru avea să fie necesar. El se lupta totuși cu o problemă foarte critică care-L privea atît pe El, cît și întreaga omenire. De aceea, El a zis un bun venit liniștea locului unde Se afla, în lupta Sa disperată de a găsi soluția cea mai bună, cea mai dreaptă pentru problemele deosebit de importante ce-I stăteau înainte.

TÎNĂRUL despre care vorbim, își schimbase tocmai preocuparea.

El fusese meseriaș, dar Se hotărîse să Se ocupe de învățămînt. Hotărîrea Sa nu era pripită, dar schimbarea, actul în sine al schimbării era categoric. Ceea ce era culmea însă, era faptul că îi lipseau diplomele care să ateste înalta Lui educație, pe care majoritatea conducătorilor de institute de învățămînt le cer. Dar nici aceasta nu era problema cea mai urgentă. Problema cea mai arzătoare era Satana, diavolul.

Acest tînăr bărbat, Domnul Isus Hristos, a mers în pustie călăuzit fiind de Duhul Sfînt. După șase săptămîni de post și rugăciune, de meditație cu privire la misiunea care-I stătea înainte, Isus Hristos a fost confruntat cu marea luptă dintre El

și Satana. Sub înfățișarea unei persoane care-l voia binele, ispititorul îi sugerează ideea de a folosi puterea lui miraculoasă pentru a face față nevoilor Lui imediate — să prefacă o piatră în piine și să mănince.

Această ispită a fost urmată de inspirația de a face ceva și mai spectaculos. Conform vorbelor lui Satana, dacă Isus ar fi sărit de pe streșina templului, îngerii L-ar fi susținut, ajutându-L să coboare lin și în siguranță pe pământ. Cu certitudine că acest lucru ar fi autentificat realitatea, și anume că El era Fiul lui Dumnezeu, fiind ocrotit ca să nu Se zdrobească de stâncile ce se aflau jos.

A treia propunere ispititoare a fost destinată să rețină atenția oamenilor și, în plus, oferea Domnului Isus posibilitatea ca dintr-un singur pas, să aibă imediat bogății, autoritate și stăpânire asupra lumii. A fost un apel puternic adresat ego-ului Său, și în mod viclen și răutăcios Satana a insinuat că lucrul acesta avea să-L înconjoare cu o aură de venerație, statornicindu-I invincibilitatea.

Dar Domnul Isus Hristos a întâmpinat pe ispititor cu o armă puternică — sabia Duhului. Și arma aceasta era cea mai potrivită. De fapt, trebuie să reținem faptul că Domnul Isus Hristos S-a așezat — la botezul Său — sub controlul Duhului Sfânt. Acesta era Cel care-L călăuzise în pustie, sau care L-a „minat“ în pustie, așa cum spune Marcu în Evanghelia sa. Era deci numai drept ca Domnul Hristos să depindă numai de Duhul Sfânt în apărarea Sa. Cînd El a folosit Sfintele Scripturi și cuvintele „este scris“, atunci cînd S-a opus ispitirilor viclene ale celui rău, Domnul Hristos folosea, de fapt, ceea ce Pavel numea „sabia Duhului“, ca o parte din armătura lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel folosește o terminologie realistă, atunci cînd caută să lărgască sensul și imaginea armelor spirituale de luptă ale creștinului. În lupta noastră cu forțele răului noi sîntem confrunțați cu puteri reale și, de aceea, avem nevoie de arme reale. Aceste forțe sînt distructive, și pentru acest motiv este necesar să avem un arsenal spiritual bine dotat. Să ascultăm cum descrie Pavel această situație: „Lupta noastră nu este împotriva unor vrăjmași omenești, ci împotriva forțelor cosmice, împotriva autorității și potențaiilor lumii spirituale a răului, împotriva forțelor supraomenești din locurile cerești“ (Efes. 6,12, trd. N.E.B.). „Căci armele pe care le avem nu sînt omenești, ci divine, capabile să nimicească fortărețele celui rău; noi răsturnăm orice sofișterie și tot ceea ce se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu“ (2 Cor. 10,4,5, N.E.B.).

Dar ce se poate face ca acest Cuvînt al lui Dumnezeu să nu rămînă numai o figură de stil, ci să devină o realitate în viața noastră zilnică? În primul rînd să notăm puterea Bibliei de a schimba viața. Pe lângă multe ilustrații ce se pot folosi pentru a exemplifica acest lucru, avem un model chiar în Sfînta Scriptură — experiența famenului etiopian. Acest bărbat ocupa o poziție înaltă la curtea imperială a Etiopiei. Într-o zi citea din sulul cărții profetului Isaia, fiind profund impresionat de descrierea pe care acesta o făcea lui Mesia, care avea să vină și care avea să accepte vinovăția și condamnarea în dreptul păcatelor altora, urmînd să plătească cu viața Sa iertarea și primirea lor. Apoi evanghelistul Filip veni cu cîteva cuvinte bine alese, explicînd acestui demnitar că cele cuprinse în profeția lui Isaia s-au împlinit în Isus Hristos. Acționînd pe baza credinței ce se statornicise în el pe măsură ce făcea lectura cărții lui Isaia, demnitarul etiopian a luat o hotărîre personală și categorică. A oprit carul în care călătorea și a cerut să fie botezat. Există motive temeinice să credem că acesta a fost primul creștin de pe continentul african.

Aceeași putere pentru schimbarea vieții

Cu veacuri mai tîrziu, R. Moffat, un mare iubitor de oameni, se afla în inima aceluiași continent. Și el confirma faptul că Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu, avea aceeași putere de schimbare și transformare spirituală, așa cum a avut și la începuturile Noului Testament.

Moffat povestește cum într-o zi s-a întîlnit cu un băștinăș, pe care-L cunoștea foarte bine și care arăta foarte descurajat, fapt ce a făcut să-l întreb de ce, care este motivul. A murit oare cineva?

„Nu, n-a murit nimeni“, veni răspunsul, „dar fiul meu mi-a spus că astăzi ciinele nostru a mîncat o filă din Biblia familiei“.

Moffat l-a asigurat că nu este o problemă întoarcerea filei respective sau chiar a cărții.

„O, exclamă cel în cauză, nu de Biblie mă îngrijorez eu, ci de ciine. El nu va mai mușca de acum încolo nici un hoț și nici nu se va mai lupta cu șacalii. El va fi de acum înainte tot așa de blind ca cei care au citit și cred în această carte. Toți războinicii noștri au devenit — sub influența ei — liniștiți, și mă tem că mi-am pierdut ciinele“.

Poate că zimbim în fața naivității acestui om, dar cunoaștem bine puterea despre care vorbea el. Ea s-a manifestat de milioane de ori în lume în viața multor credincioși de diferite naționalități și culturi. Cunoaștem, de asemenea, puterea ei în viața noastră.

În una dintre cele mai cunoscute parabole ale Sale, Domnul Isus Hristos a asemănat Cuvîntul lui Dumnezeu cu o sămînță. El a spus că atunci cînd este semănată în inima omului, ea poate aduce o însușită roadă (Mat. 13,8). Este un adevăr faptul că o sămînță mică, atunci cînd germinează și crește, poate dezvolta suficientă putere ca să spargă stînci și să deschidă morminte. În sămînță este viață și în viața aceasta este putere. „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt duh și viață“ (Ioan 6,63).

Pentru a întări acest principiu divin, serva Domnului ne spune: „Cel credincios, trăind în atmosfera curată a cugetelor sfinte, va fi transformat prin comuniunea cu Dumnezeu și prin studierea Sfintelor Scripturi... Cuvîntul lui Dumnezeu, primit în suflet, se va manifesta prin fapte bune. Rezultatele lui vor fi văzute într-un caracter și o viață asemenea caracterului și vieții Domnului Hristos“ (P.D.ed. 1980, p. 40—41).

Această putere a Cuvîntului nu este magică. Nu se află cuprinsă în hîrlie și cerneală, așa cum gîndea prietenul african al lui Moffat. Puterea se află chiar în scrie. Duhul este Acela care transmite solia. Apostolul Petru ne arată cum au fost date Scripturile: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt“ (2 Petru 1,21). Expresia greacă folosită aici ca să denote faptul că „au fost mînați“ nu înseamnă că Duhul Sfînt le-a luat mîna și le-a trasat literele pe pergament. Mai degrabă, sensul este acela că Duhul Sfînt a mișcat, a inspirat pe profet ca persoană. Însemnătatea expresiei „mînat“, „mișcat“, poate fi asemănată cu acțiunea vîntului asupra unei corăbii cu pînze sau cu forța care înalță și mișcă un balon sau un zmeu.

Avînd acestea în mîntea noastră, să căutăm să ne imaginăm ce se întîmplă cuiva cînd citește ceea ce a scris profetul. În timp ce citește, Duhul Sfînt, care a impresionat și mînat pe profet să scrie, mișcă (impresionează) și pe cititor. Solia pe care profetul o transmite este instrumentul, vehiculul prin care același Spirit reproduce în cititor aceeași experiență pe care a trăit-o și profetul.

Astăzi noi nu putem izola Duhul lui Dumnezeu de Cuvînt. Apostolul Pavel spune despre Scripturi: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,16). Să reținem cît de asemănătoare sînt cuvintele apostolului Pavel cu cele spuse de Domnul Hristos despre lucrarea Duhului Sfînt: „Și cînd va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul (să mustre, spune Pavel), neprihănirea (să dea înțelepciune în neprihănire, după Pavel) și judecata (să îndrepte, conf. Pavel)“. El „are să vă călăuzească în tot adevărul“ (Ioan 16,8-13).

Puterea lui Dumnezeu spre mintuire

Pavel nu folosea fraze goale atunci când scria bisericii din Roma, declarând că „Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mintuire” (Rom. 1,16). Când cineva întoarce paginile Sfințelor Scripturi, găsește acolo istoria vieții și lucrării Domnului Isus. Raportul biblic ne descoperă pe Acela care a fost ispitit în toate, ca și noi, dar fără păcat. El era plin de iubire față de toți oamenii — indiferent de profilul lor moral și starea lor socială — cersetori, sărmani, oameni de afaceri, oficialități, învățați, analfabeți, chiar față de aceia care L-au maltratat și în final L-au ucis. Această iubire neegostă (dezinteresată) din partea Domnului Isus a dat naștere la iubire și considerație în inima cititorului.

Pe măsură ce cititorul avansează în studierea Cuvintului lui Dumnezeu, în mod firesc (natural) începe să compare viața sa cu aceea a lui Isus. Dar să privim mai de aproape acest lucru, să-l individualizăm. În locul expresiei „cititor” să punem pronumele personal la persoana I-a singular. Ce diferență se observă acum. Să urmărim: pe măsură ce întorc paginile Cuvintului lui Dumnezeu, studiindu-l și luând cunoștință de viața lui Isus Hristos, mă simt apăsător și neliniștit atunci când mă gândesc la avariția mea, la lipsa mea de bunăvoință și la egoismul meu. Sint expus și condamnat de propria mea conștiință.

Îmi dau seama că faptul acesta aduce asupra mea oprobriu și condamnare. În același timp, sint asigurat — prin credință — că există o cale de a ieși din această dilemă. Domnul Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără păcat al lui Dumnezeu, a murit ca să facă ispășire pentru păcatele mele. Păcătosul — și acesta sint eu — este adus astfel la pocăință. Împreună cu patriarhul Iov spun: „Mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărîna și cenușă” (Iov 42,6). Sint conștient de nevoia mea de un Mintuitor și tot ceea ce am nevoie găsesc în Isus Hristos, da, tot ceea ce-mi trebuie.

O carte sau o predică mă poate aduce în acest punct al hotărîrii mele. Dar cu cît mai puternică este poziția mea despre Biblie atunci când merg la origine, la Sfînta Scriptură. În timp ce probabil că am nevoie de amîndouă, este deosebit de important să obțin informații de la sursă, din prima mînă. Ați încercat vreodată să faceți o copie, după o fotografie, a unei fotografii? După un timp, copia începe să piardă mult din detaliile originalului. Cu cît voi citi mai mult și mai direct originalul, cu atît vor fi mai puternice înțelegerea și credința mea. Pentru mine înseamnă foarte mult să știu că toate cele pe care le găsesc pe paginile Scripturii sint așezate acolo pentru mine, ca eu să le pot citi.

Astfel, Duhul Sfînt, prin mijlocirea Cuvintului scris, ne aduce în situația de a ne părea rău de păcatele noastre. Ne mărturisim păcatele, ne recunoaștem păcătoșenia înaintea lui Dumnezeu și nu căutăm nici o scuză pentru aceasta. Apoi citim despre iubirea lui Dumnezeu, despre bunăvoința și dispoziția Sa de a ne ierta și a face în acest fel ca raportul, cazierul nostru din ceruri să fie curat. Atunci, Duhul Sfînt ne dă darul credinței.

Cu cît citim mai mult despre Dumnezeu și despre ceea ce El a făcut și face pentru noi, cu atît mai mult ajungem să ne încredem în El. Atunci ne supunem voința noastră voinței Sale descoperite. Ne îndreptăm atunci spre El. Eliberarea și bucuria așezării poverii și grijii noastre asupra lui Dumnezeu ne dau o astfel de experiență, experiența biruinței, satisfacției și a păcii, încît vom repeta procesul acestei experiențe cu o profundă consacrare. Atunci, credința noastră crește, iar încrederea noastră devine mai profundă.

Cînd Dumnezeu pune stăpînire pe viața noastră, El n-o lasă așa cum a luat-o. Scopul Său este acela de a lucra la schimbarea ei. Ținta Sa este aceea ca noi să ajungem astfel de persoane care să fie în mod desăvîrșit la fel ca aceea care a fost creată de El, atunci cînd a adus la existență pe Adam — unul care purta chipul Său și reflecta caracterul

Creatorului. Astfel, Dumnezeu, lucrînd prin Duhul Sfînt, face din noi o ființă nouă. Noi trăim atunci experiența nașterii din nou. Avem o nouă direcționare a vieții noastre, noi idealuri, noi motive. Prin Cuvînt, Duhul Sfînt își face drum în conștiința și în subconștientul nostru, în procesul elaborării fiecărui gînd. El ne transformă, ne schimbă în cele mai profunde și intime colțuri ale ființei noastre — acolo unde „eu” mă întîlnesc cu „mine”.

Avem aceste idealuri noi, în primul rînd din Biblie; în al doilea rînd, din Cele Zece Porunci, în care Dumnezeu fixează standardul viețuirii creștine; în al treilea rînd, din viața Domnului Isus, în care vedem calea lui Dumnezeu personificată cu succes și în trup omenesc; și în al patrulea rînd, din istoria vieții bărbaților și femeilor credinței, care au suferit încercări asemănătoare celor prin care am trecut și noi și ne-au dat un exemplu despre modul în care se poate ajunge la biruință. Sfînta Scriptură ne asigură că ceea ce El a făcut împreună cu și prin acești oameni, poate să facă cu și prin noi, atunci cînd ne supunem controlului și călăuzirii lui Dumnezeu, așa cum au făcut aceștia.

Începutul sfințirii

Astfel începe lucrarea sfințirii, la care Se gîndea Domnul Isus Hristos atunci cînd Se ruga Tatălui: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul” (Ioan 17,17). Dumnezeu dorește nu numai să ne îndreptățească și să ne curățească de păcatele noastre trecute, ci dorește să facă în viața noastră o lucrare, să ne corecteze și să îndepărteze de la noi înclinațiile spre păcătuire. El nu dorește să distrugă voința noastră, ci s-o schimbe, iar acest lucru îl poate face numai cu cooperarea noastră. Este un proces, dar nu unul brusc, și cere timp pentru realizarea lui.

Experiența aceasta este determinată și de Cuvîntul scris al Scripturilor. În Sfînta Scriptură găsim scris felul cum dorește Dumnezeu să trăim, cum au realizat acest lucru altele persoane, cum și ceea ce s-a întîmplat atunci cînd ei au realizat acest lucru sau nu l-au realizat. Duhul Sfînt ne ajută să luăm hotărîrea cea bună pentru a atinge acest obiectiv.

„Dacă poporul lui Dumnezeu ar aprecia cum se cuvine acest Cuvînt, atunci am avea cerul în comunățile noastre aici, pe pămînt. Creștinii, cei credincioși, ar fi atunci nerăbdători să cerceteze Cuvîntul... Ei ar fi atunci mai doritori după lumina Cuvîntului, decît după alte lucruri... Pentru ei, învățătura lui ar fi ca niște frunze ale pomului vieții. În el ar găsi un izvor de apă, țîșnind în viața veșnică” (8 T/193).

În final, Biblia dă celui credincios o țintă și un ideal spiritual, pentru care să ne luptăm. În ea găsim o descriere a stării de la început a omenirii, și a-nume fîcîrice, sănătate, bucurie și un caracter sănătos. Luăm cunoștință apoi că Dumnezeu dorește să readucă omenirea în această stare edenică. Găsim o descriere a ceea ce El are pregătît pentru noi, atunci cînd ne reface. Ne dă ca stimulent pacea cu Dumnezeu, o viață în prezența Sa, un sfîrșit al privațiunilor, suferințelor și despărțirii. În Biblie ni se spune să privim în sus și, privind, să vedem pe Dumnezeu.

De la început și pînă la sfîrșit, deci, Biblia este un instrument în mîna lui Dumnezeu pentru realizarea voinței Sale cu noi și în noi. Ea ne ajută să ne vedem nevoia și ne dă o nouă orientare. Ne spune cum s-o putem realiza și ne dă puterea necesară ca să putem reuși. Biblia ne ajută să înțelegem Duhul lui Dumnezeu, astfel încît să putem coopera mai bine cu El, ajutînd ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze asupra noastră.

Ca încheiere nu pot face altceva mai bun și mai bine decît să repet cuvintele servei lui Dumnezeu spuse cu ocazia ultimei sale prezențe la sesiunea Conferinței Generale. Ea a ridicat Biblia înaintea tuturor și a spus: „Fraților și surorilor, vă recomand această Carte!”

Neal Wilson

TREZEȘTE-TE... SION

Isaia, supranumit și evanghelistul Vechiului Testament, datorită inspirațiilor și profeticilor pagini scrise cu privire la Domnul Isus Hristos, adresează următoarea chemare la trezire și redeschiderea spirituală:

„Trezeste-te, trezește-te! Imbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! ... Scutură-ți făina de pe tine, scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică, roabă a Sionului!” (Is. 52,1-2).

Aceste cuvinte invită pe cei credincioși, poporul și biserica lui Dumnezeu, la o trezire, la o experiență spirituală necesară desăvârșirii lucrării și chemării noastre, care este dorită și așteptată de multă vreme de cei ce nu sunt indiferenți față de realitățile existente în comunitățile, familiile și chiar în viața noastră personală. Este chemarea la o deplină viețuire. Când cineva doarme, viața își restrânge activitatea. Acesta nu mai știe ce se petrece în jur - nu mai are parte activă la experiența vieții, nu mai are contact cu realitatea înconjurătoare. Nu este conștient de primejdii și nu mai are simțămîntul datoriei și răspunderilor sale. Cel care doarme nu poate împlini nici o lucrare.

De aceea, solia profetului Isaia cu privire la trezire, deșteptare, este o chemare la datorie, o chemare la o deplină trăire. Domnul dorește ca cei credincioși să audă, să vadă și să ia seama cu seriozitate la tot ceea ce privește viața lor spirituală. El dorește ca fiii împărăției Sale să-și cunoască bine răspunderile ce le revin și să dea pe față o reală, puternică și rodnică slujire. Poate că niciodată nu s-a simțit nevoia de o mai deplină și profundă veghere asupra vieții noastre spirituale ca acum. Comunitățile noastre au nevoie să fie avertizate și chemate la o deplină înțelegere a menirii lor.

Această profetică și realistă chemare adresată fiecărui credincios în parte, ca să-și cerceteze viața și să-și dea seama de poziția în care se află, cuprinde în sine foarte mult și foarte multe. Trebuie să aiă loc experiențe personale bogate, puternice, revelatoare și îmbucurătoare. Viața noastră spirituală trebuie să cunoască bucuria biruinței spirituale.

Isaia spunea: „Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică, roabă a Sionului”. Aceasta face referire la eliberarea de sub robia păcatului, la lepădarea și părăsirea rețelilor și tendințelor spre rău moștenite sau însușite și la biruința asupra firii pămîntești și a celui rău. Aceasta este datoria fiecărui credincios care a primit, prin credință, pe Isus Hristos ca Domn și Mîntuitor personal. Mîntuitorul spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului... Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”. (Ioan 8,34.36). În deplină armonie cu declarația Mîntuitorului, apostolul Pavel face următoarea precizare: „Acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnulurile Fiilor pămîntești, ci după îndemnulurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, ne-a izbăvit de legea păcatului și a morții... Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftelile lui” (Rom. 8,1-2; 6,12).

Aceste pasaje ale Sfințelor Scripturi sînt clare și hotărîte. Ele sînt pentru noi. Sîntem oare dispuși să le primim făcîndu-le active și eficiente în viața noastră? Sîntem noi gata să ducem o astfel de viață creștină? Sîntem convinși că trebuie să cerem în rugăciune eliberarea de sub apăsarea oricărui păcat și a oricărei tendințe spre păcătore? Sîntem noi convinși de faptul că în cercul familiei noastre trebuie să ajungem la o deplină viață

de biruință, de armonie și iubire? Este timpul ca biruința asupra păcatului să caracterizeze viața noastră.

Dorința și porunca Domnului Hristos sînt de a dezlega legăturile robiei păcatului. Și fiecare poruncă pe care Mîntuitorul o dă, cuprinde în sine și puterea necesară pentru aducerea ei la îndeplinire.

În chemarea profetică a lui Isaia - „scutură-ți făina” - trebuie să vedem invitația divină la îndepărtarea păcatului, care murdărește și care a răunat atît de mult pe om, coroana creației divine. Dumnezeu dorește ca acest rău distrugător de caracter și aducător de suferință și moarte să dispară, să fie îndepărtat. De aceea, El dă glas soției: „Scutură-ți făina de pe tine și... pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime!”. În simbolistica Sfințelor Scripturi, hainele sau îmbrăcămintea reprezintă caracterul. Un caracter pătat, murdar este simbolizat printr-un veșmînt sau o haină murdară. Profetul Isaia, tot el este acela care spune: „Toți am ajuns ca niște oameni necurați, și toate faptele noastre bune sînt ca o haină mințită. Toți sîntem oiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vîntul” (Is. 64,6). Un caracter drept, curat este simbolizat printr-o haină a dreptății, un veșmînt frumos.

Faptul acesta a fost foarte bine descris de profetul Zaharia. Marele preot Iosua stătea îmbrăcat în haine murdare înaintea îngerului Domnului. Acesta a dat poruncă ca marele preot să fie dezbrăcat de hainele sale murdare. Satana, însă, îl ținea ca pe un prizonier și-l pira, ca să împiedice lucrarea de curățire. Dar Domnul interveni în favoarea slujitorului Său: „Dezbrăcă-ți de hainele murdare de pe el”, spuse îngerul Domnului din porunca divină, apoi se adresă lui Iosua spunîndu-i: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te imbrac cu haine de sărbătoare... Și l-au pus o mîtră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine” (Zah. 3,4-5).

Mîntuitorul are pentru fiecare dintre cei care, asemenea lui Iosua, sînt îmbrăcați în haine murdare, o haină curată, haina dreptății și neprihănirii Sale. Tutorul celor ce cred în El le spune: „Imbracă-te în podoaba ta”, în hainele tale cele mărețe. Dă la o parte păcatul, patima cea rea și imbracă veșmintele sărbătorești ale dreptății divine, pe care ți le oferă Domnul și Mîntuitorul tău.

Păcatul nu numai că a răunat caracterul multora, dar le-a răpit puterea de a se împotrivi răului, puterea de a săvîrși binele. Păcatul a făcut să fim așa de slabi în cele morale, încît, așa cum spune Pavel apostolul, „nu știu ce fac; nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc... O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Dar în starea deznădăjduită în care se afla adesea, Pavel a găsit totdeauna sprijinul și ajutorul de care a avut nevoie: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 7,15.24-25).

Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt” (Mat. 28,18). Iar ucenicilor Săi le-a dat făgăduința: „Voi veți primi o putere, cînd Se va pogori Duhul Sfînt peste voi”. Același Domn și Mîntuitor spune și comunității Sale de azi: „Imbracă-te cu podoaba ta, Sioane!”.

Am putea spune că dorința și planul lui Dumnezeu pentru ucenicii și urmașii Săi sînt:

1. Trezește-te - pășirea într-o nouă experiență spirituală;

2. Dezleagă-ți legăturile de la gît - eliberarea de sub puterea înrobitoare a păcatului;

3. Scutură-ți făina - curățirea de poluarea și minjitura păcatului;

4. Pune-ți hainele de sărbătoare - a lua asupra-ne veșmîntul immaculat al dreptății lui Dumnezeu;

5. Imbracă-te cu podoaba, cu puterea ta - a avea puterea divină, prin locuirea lăuntrică a lui Isus Hristos, pentru a putea cîștiga biruința deplină asupra firii pămîntești, asupra puterii celui rău.

Comunitatea, cei care o compun, credincioșii comunităților bisericii, cum și slujitorii acesteia au datoria să trăiască în conformitate cu acest ideal creștin. Viața de biruință, înfățișată în această prelegere, este nevoia și perspectiva noastră cea mai măreață. Trebuie să ne trezim, să ne eliberăm de păcatul ce ne înfășoară atît de lesne, să ne curățim de întinațenia lui, imbrăcîndu-ne cu haina îndreptățirii Domnului Hristos, beneficiînd astfel de puterea ce ne-o dă locuirea lăuntrică a Sa, prin lucrarea Duhului Său cel Sfînt. Biserica și lumea au nevoie de asemenea oameni, sfinți, drepți, „lumini” și „sare” pentru cei din jur.

Fără o astfel de experiență personală, nu vom ajunge la realizarea idealului așezat înaintea celor credincioși de Mîntuitorul atunci cînd spunea: „Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel cereș este desăvîrșit” (Mat. 5,48). Căci numai cunoașterea și recunoașterea adevărului ca manifestate formală, exterioară, nu vor face decît să ducă la un eșec spiritual. Fără această viață de biruință comunității și credincioșii care o compun nu pot fi nici sarea și nici lumina ce trebuie să lumineze în lumea noastră, ci numai o pricină de poticnire pentru multe suflete sincere. În adevăr, pentru prezent și veșnicie, credinciosul trebuie să cîștige biruința asupra păcatului în viața sa.

Domnul Dumnezeu a pregătit totul pentru împlinirea profetelor Bibliei. Întreita solie îngerească din Apocalips 11 se adresează tuturor fiilor lui Adam, aducînd omenirii ceea ce aceasta are nevoie. Regretabil că mulți creștini n-au înțeles mesajul ei. Valoarea ei prezentă și veșnică ne cere un zel și o viață creștină mai intensă. Numai cînd trăim experiența biruinței, experiența răminerii în Hristos, experiența identificării cu El, numai atunci putem oferi celor de lângă noi sprijinul de care aceștia au nevoie în desăvîrșirea experienței lor creștine.

Sînt oare aceste adevăruri prezente eficiente? Nu cumva dăm ascultare unor iscusite născociri? Este oare drept ce înțelegem noi din paginile Scripturii despre răspunderile ce stau în dreptul mîntuirii noastre? Dacă ele sînt drepte, și ele sînt drepte și sfințe, atunci cită seriozitate ar trebui să manifestăm noi față de ele! Cîți de bucurători ar trebui să fim auzind chemarea la trezire, spre binele prezent și veșnic al nostru! Să ne trezim, să dezlegăm legăturile robiei păcatului și să scuturăm făina ce ne minjește și cu bucurie dar și cu o sfințită responsabilitate să imbrăcăm haina îndreptățirii Domnului Hristos ce ni se oferă, să reflectăm caracterul SĂU moral, ca să putem avea puterea necesară împlinirii îndatoririlor ce ne revin.

Ascultînd această prelegere, să ne cercetăm și să spunem Domnului și Mîntuitorului nostru: „Doamne, ia-mi înțina, corpul, sufletul și spiritul meu, timpul meu și tot ceea ce am și le închin Ție, sfințește-le pentru slujirea Ta. Tot ceea ce mi-ai dat Ți le dau Ție, căci... ale Tale sînt toate. Întrebuințează-le cînd vrei, cum vrei și unde vrei Tu”. Este tot ceea ce se cere de la noi și este tot ceea ce putem face fiecare dintre noi. Fără Cel Atotputernic ca El să realizeze în viața tuturor copilor Săi biruința deplină asupra păcatului. Să putem spune cu toții: „Pat totul în Hristos care mă întărește”, căci... „am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

Comitetul Uniunii